Table of Contents
Împăratul de îngheţată
Lumina din adâncuri
Lumea de nisip
Peşterile timpului
Trickster
Date bio-bibliografice

Date bio-bibliografice

Ana-Maria Negrilas-a născut în Bucureşti la data de 25 septembrie 1972, între anii 1991 şi 1995 a urmat cursurile Facultaţii de Litere, iar în 1996 masteratul înIstoria literaturii române vechi. De curând şi-a susţinut doctoratul înIstoriia literaturii române, iar în prezent lucrează ca asistent la catedra de limbi germanice aAcademiei de înalte studii militare . A debutat în 1993 cu povestirea „ Fragile” şi în decurs de şapte ani a obţinut peste 15 premii la concursurile naţionale de literatură fantastică şi science-fiction printre care şi două premii Nemira. A publicat în revistele de profil:Anticipaţia, Jurnalul S.F., Super Nova, Alternativ şi ArtPanorama . Membră al cenaclului String şi între 1995-1998, şefa cenaclului. Din 1997, redactor literar al revistei String. Prezenţe în volume colective:Antologia bilingvă Nemira 1996, Anticipaţia, Ficţiuni şi Arca îmblinzitorilor de fantasme .

Premii literare obţinute:

1. Fragile – Premiul I, Quo Vadis? 1993, Premiul pentru debut, Super Nova/1994

2. Când îngerii se prăbuşesc – Premiul Jurnalului S.F./1993

3. Pangul albastru – Premiul II, Zilele Quasar/ 1994

4. Copilăria lui Munchausen – Menţiune, Quo Vadis? 1994

5. Când s-a născut - Premiul Jurnalului S.F./1994

6. Sincronicitate – Premiul III, Super Nova/1994

7. Schimbarea la faţă – Premiul I, Atlantykron/1994, Premiul Nemira/1994

8. Timpul de pulbere – Premiul I, Quasar/1995

9. Împăratul de îngheţată – Premiul I, Nemira/1995

10. Peşterile de fum ale timpului – Menţiune, Athanoria, 1996.

11.Lumina din adâncuri – Premiul I, Quasar/1996

12.Sincronicitate II – Premiul I, Zilele Pozitronic/1996

13. Trickster – Masca focului – Premiul II, Colocviul naţional de science fiction, 7-9 mai 1999

Lumea de nisip

Când Jin se întoarse acasă spre miezul nopţii, îşi dădu seama că uitase să-i spună lui Khosru că va întârzia.Gândindu-se la agentul Zarni privea luminile oraşului care se întindeau sub şosea ca un uriaş bordaj în galben şi roşu. Balizele semnalizatoare clipeau în depărtare ca ochii larg deschişi ai unui Argus ceresc şi nimic nu exista în jur decât luminile şi celelalte maşini. Khosru îl aşteptase, probabil, destul stând în faţa uşii. Se întreba dacă „Stârpitorii” nu-i luaseră urma. Poate îl va găsi măcelărit şi întins prin tot holul – totul gata tranşat, aşteptându-l pe proprietar, pe Jin, să vină să-l ia cu făraşul. Se surprinse îngrijorându-se dacă avea destule pungi şi dacă putea folosi crematoriul fără să se trezească dând explicaţii pentru alarma pornită.

Din fericire, apartamentul lui era o „locuinţă sigură” pe care numai fracţiunea Zarni o cunoştea. Jin locuia într-unul din semiblocurile cameleonice şi foarte scumpe, care păreau una cu mediul înconjurător. Ultima oară Jin îşi ancorase casa în afara oraşului, în apropierea unei păduri. Asta fusese cu câteva zile înainte. De atunci se întâmplaseră multe – agitaţia cu atentatul împotriva lui Gaiber, plus Khosru, ca agent

guvernamental, gata să fie linşat de câţiva sindicalişti care n-avuseseră de fapt, nici o treabă cu el, doar că-l văzuseră bine îmbrăcat şi-l crezuseră membru al comisiei bugetare. De fapt, gândi Jin zâmbind, Khosru merita linşat pentru că nu luase parte la planul urzit împotriva lui Gaiber, marele sculptor şi lider Zarni.

Jin porni dispozitivul de scanare a zonei şi introduse codul locuinţei sale. Era o precauţie, dar şi o necesitate pentru că nu era sigur dacă va reuşi să găsească o casă marcată pe care proiectoarele 3D o integrau perfect în mediul înconjurător. Jin nu avea idee cum funcţiona dispozitivul de ambientizare. De fapt, nimeni nu ştia. Casele erau aduse gata instalate şi locatarii nu aveau altceva de făcut decât să ceară prin comandă vocală modelul faţadei şi localizarea. Mulţi susţineai, însă, că vechile computere Sakya fuseseră transformate şi puse în slujba oraşului, după ce oamenilor li se interzisese accesul la înalta tehnologie. Totuşi câteva terminale rămăseseră probabil în labirintul bine păzit al „Ministerului Legii şi Dreptăţii”.

Maşina îl anunţă că se apropia de casă şi Jin îşi zise că lumea se întorsese pe dos de vreme ce nimeni nu se agitase când ecologiştii votaseră legea armoniei naţionale, în timp ce acum grupele de agenţi guvernamentali patrulau peste tot încercând să-i prindă pe cei cu atentatul împotriva lui Gaiber. Din păcate aceştia nu reuşiseră nici măcar să avarieze maşina din coada convoiului. Organizatorii proşti – înseamnă – atentat nereuşit. Oricum Jin nu avea încredere în agenţi fie ei secreţi sau nu. Toţi nişte nenorociţi, doctrinari şi fraieri – iar cei mai stupizi dintre ei se întâmpla să-i fie oarecum prieteni. Deşi oamenii lui Gaiber erau duşmanii lui naturali, Jin îşi mai călca din când în când pe inimă. Făcea asta ca să-şi asigure un trai liniştit – de câine – spunea el, ştiind că legea era ca o barieră pe sub care micile animale reuşeau să treacă.

În cele din urmă, Jin îşi descoperi locuinţa lângă un lac. Iluzia era atât de puternică încât faţada părea un paşnic mal năpădit de insuliţe de stuf şi papură între care ochiurile de apă tremurau uşor.„Realitatea depăşeşte ficţiunea” spusese Gaiber.

„Ce nenorocire o să mai inventeze?” îşi zise Jin după ce pierdu câteva minute încercând să se lămurească, fără indicatoarele pe care uitase să le plătească, pe unde era poarta care deschidea garajul. Odată ajuns înăuntru se întrebă daco Khosru reuşise să găsească adresa sau căzuse şi se înecase în lac, crezând că intră pe uşă?

În hol era linişte,. Iar vasele cu plante exotice îl priveau calm de pe postamentele de marmură. Îl găsi pe Khosru adormit, ghemuit în faţa celei de-a doua uşi. Lângă el se afla un geamantan obişnuit. Faţa cufundată în somn era liniştită, dar destul de şifonată.

Cineva încercase să-i îndrepte trăsăturile aplicându-i un tratament cosmetic special, un lifting cu un obiect dur, care lăsase urme ca o suprafaţă de tablă de şah în pătrăţele albe şi vinete.

– Ce mai faci, fiule? îl întrebă Jin scuturându-l de umăr. Ridică-te şi străluceşte, i-aţi patul şi umblă.

Khosru nu dormea însă. Stătea într-o stare de repaos care-i permitea să se odihnească, dar să şi fie deschis lucrurilor exterioare. Deschise ochii şi-l văzu pe Jin rânjind aşa cum obişnuia când vroia să fie dezagreabil.

– Te-am aşteptat cam mult, îi spuse sec.

Jin ridică din umeri. Îi oferise un adăpost, ce mai dorea! Intrară în apartamentul care abordase pentru acea zi un persistent miros de mosc. Khosru ar fi preferat să nu fi dat peste un adorator al parfumurilor tari şi în special nu peste un măscărici de teapa lui Jin care, ca orice angajat în programul de divertisment, îşi continua meseria şi acasă. Privi în jur printre canapele şi pernele fantezi răspândite prin cameră. Locul părea apărat şi probabil nu avea altceva de care să se teamă decât de trădarea gazdei.

– Unde o să stau? întrebă.

Gazda îi indică o uşă pe care Khosru dispăru imediat. Jin se simţi cuprins de enervare – ce era casa lui, hotel? – nici măcar nu i se mulţumise pentru ospitalitate.

2. Când se trezi a doua zi, Jin descoperi că Khosru dispăruse fără urmă. Patul nici măcar nu era desfăcut, ceea ce îi arăta că prietenul său plecase târziu în noapte. „Treaba lui!” îşi spuse. Probabil, Khosru, ca orice agent guvernamental, nu avusese încredere în el. Atâta pagubă. Înainte de a pleca, Jinfixă alte coordonate ale casei. De vreme ce Khosru dispăruse, nu vroia alte vizite.

Toată ziua umblă de colo colo. Avea de aranjat un spectacol în onoarea lui Gaiber care împlinea şaptezeci de ani, din care douăzeci şi-i petrecuse închis în tubul criogenic şi trezit din an în an. Cu timpul ajunsese un fel de sperietoare fluturată de guvern în zilele în care oamenii se arătau nemulţumiţi. Se întrebă cum putea cineva să accepte un astfel de rol. Desigur asta era o atitudine suspectă pentru un om, dar conducătorul Zarni îmbina aşa de bine realul cu magicul, încât nimeni nu se gândise să îi conteste existenţa. Jin îşi propusese odată să calculeze câte sute de ani trecuseră de când Gaiber se retrăsese din politică pentru a deveni centru al cultului care ferise până atunci oraşul de dezbinare. În fond, generaţii întregi se născuseră şi muriseră cu Gaiber, îi lăudaseră operele de artă, muzica, sculpturile în gheaţă expuse în enormele vitrine

frigorifice din faţa Ministerului Legii şi Dreptăţii, fondat de Zarni după ce învinseseră în alegeri şi distruseseră partidul potrivnic Grihol.

Jin se gândea la toate astea încercând să găsească un mod de a transforma o sărbătoare care avea loc în fiecare an într-un eveniment care să marcheze sute de ani de guvernare Zarni, Jin îşi pierduse toată săptămâna căutând indicii despre Gaiber şi Zarni, iar ceea ce descoperise îl cam pusese pe gânduri şi, în loc să-i întărească încrederea în Guvern, începuse să se întrebe dacă Grihol fusese exact aşa cum îi descriau istoriile. Era adevărat că lucrurile se îmbunătăţiseră în ultima vreme, mai ales după ce se dăduseră legile împotriva spaţiului virtual. Jin ar fi vrut să ştie ce era de fapt acest loc, despre care se spunea că apăruse ca un joc şi devenise o lume paralelă, o capcană unde oamenii îşi iroseau viaţa.

Ziarele de propagandă susţineau la început că Zarni se lăsase păcălit de această invenţie care părea să ofere multe însă, după atacul Grihol asupra centrului din V. R. Gaiber se hotărâse să renunţe la acea zonă magică, promiţătoare, dar aproape imposibil de protejat. Legile date îşi făcuseră efectul şi Jin citise o statistică că ultimul P. C. Sakya fusese descoperit şi distrus cu o sută de ani în urmă. De mult dispăruseră şi G. A.-urile – „genealogiile artificiale” ale sfârşitului de secol trecut şi instalaţiile criogenice despre care se zvoniseră că fuseseră supraapreciate. Singurul tub rămăsese cel care-l adăpostea pe Gaiber, dar şi despre acesta se spunea că se stricase de nenumărate ori. Odată se creease chiar panică, când în oraş se aflase că Gaiber ar fi murit în urma unei defecţiuni a sistemului. Din fericire liderul apăruse câteva zile mai târziu liniştind mulţimea ce ameninţa să distrugă „Ministerul Dreptăţii”.

Şi totuşi P. C-urile Sankya n-ar fi trebuit distruse. „Păcat” îşi zise Jin. Ce mai spectacol ar fi realizat în V. R.; o dată scăpat de proiectoarele 3D, vechi de când lumea! Acestea continuau să umple cerul cu lumini şi muzică – viziuni despre „Împăratul de îngheţată”, procesiunile eschimoşilor vizionari din perioada glaciară când Gaiber se născuse în îndepărtatul nord, despre distrugerea „primului oraş în care liderul crease „primele” statui şi „primele” polifonii – toate aceste imagini şi încă altele la fel de înălţătoare, adevărate panaceuri ale sufletului la începuturile guvernării Zarni. Totuşi câte nu se schimbase de atunci Oraşul decăzuse, credinţa se pierduse.

Întins pe platforma maşinii care-l ducea spre centru, pe Jin îl răzbea plictiseala numai când se gândea la istoria Zarni, la Gaiber, care înviat an de an era arătat unui popor din ce în ce mai plictisit de traiul liniştit pe care-l ducea. Doar oamenii de teapa lui Khosru mai aveau noroc să-şi mai coloreze viaţa dând năvală prin cluburile de aderenţi Grihol ce începuseră să se înmulţească îngrijorător de mult în ultimii ani. Ce nu făceau oamenii de plictiseală! Chiar şi Jin luase parte la câteva întâlniri secrete. Acum mulţi din guvern aveau simpatii Grihol şi nu era de mirare – egalitarismul impus de Gaiter şi Zarni începuse să deranjeze. „Ce rost avea o viaţă în care orice ai face n-ai ajunge să ai mai mult decât alţii” Jin râse uşor. Ce frumos secol în care ambiţiile ieşeau la lumină!

De-o parte şi de alta a şoselii, panourile publicitare reluau povestea eschimoşilor care călătoriseră pentru a-i aduce ofrande lui Gaiber pe când acesta compunea ode cu ochii pe cerul luminat de staţiile orbitale „Gemeni”. Plictisit, Jin ceru ferestrele opace. Acum tăcerea era adâncă. Alese frecvenţa radio a Postului Guvernamental singurul care de altfel transmitea în oraş. O voce exaltată recita, pe fundalul unei melodii, un fragment din volumul întâi al „Biografiei lui Gaiber, compusă de el însuşi”.

Jin îşi aminti de un prieten care-i povestise că ajunsese să fie atât de îngrozit de numele liderului Zarni încât se temea să mai iasă pe stradă. La puţin timp după ce vorbise cu Jin, omul căzuse într-o stare de melancolie din care nu-l scotea decât un singur cuvânt – Gaiber. Câţiva binevoitori îl internaseră când văzuseră că devine violent. Se zvonise că prietenul său fusese exilat şi că trăia undeva în ţările calde. Jin se cam îndoia de asta, mai degrabă credea că-şi găsise moartea într-una din închisorile guvernamentale. De altfel era logic – mulţi oameni dispăreau fără urmă.Cam în aceeaşi perioadă Jin îşi găsise o slujbă la departamentul Mass-media, ca să fie sigur că nu va fi arestat sub învinuirea „de-a fi întinat memoria liderului”. Postul guvernamental transmtea poveşti de genul acesta în fiecare săptămână.

Maşina pătrunse în oraş şi încetini. Vocea recitatorului tocmai povestea cum Gaiber fusese găsit în grota lui de către preoţii vizionari. Textul de acum era o plăsmuire bâiguitoare şi plictisitoare în care se vorbea de grupuri de eschimoşi ce traversau peisaje fantastice. Era o amintire a unui bătrân care după ce toată viaţa se distrase în oraşele din nord, se cuminţise cu vârsta şi venise să-şi vândă poveştile despre întâlnirea lui cu Gaiber. Parcă interesa pe cineva. Desigur se scriseseră şi câteva cărţi şi se compusese şi o operă, laitmotiv pe acelaşi subiect. Cel mai mic eveniment era astfel disecat până ce oamenilor li se ura. Statisticile spuneau că interesul pentru legende era în creştere, dar de fapt, nici zece la sută din locuitori nu mai urmăreau emisiunile guvernamentale. O dată, Khosru îi spusese că, dacă s-ar dărâma zidul exterior de protecţie, a doua zi şoselele ar fi goale şi oraşul părăsit. Chiar şi guvernul era împărţit în două – unii vroiau să-i îngroape definitiv pe Gaiber, alţii mai ţineau încă la vechile tradiţii. Oricum, cert era că se ajunsese la saturaţie, lucru tipic pentru o societate închisă în care nu se inventa nimic nou. Jin era sigur că până şi gărzile ce păzeau Ministerul şi-ar fi părăsit postul dacă li s-ar fi promis ceva din larma oraşelor din Nord, care ajungea uneori până la ei. Nu era de mirare că toată lumea vroia să emigreze acolo.

Jin deschise o fereastră şi privi spre cerul albăstrui cu soarele agăţat încă într-o latură, deasupra orizontului. Un actor cu voce insinuantă, dar tunătoare, o imagine enormă proiectată pe cer, povestirea despre Gaiber. În spatele lui curgea un râu strălucitor ca o Cale Lactee.

„Îmi amintesc vag de o zi de 19, cu mulţi ani în urmă. Tatăl meu trăia, ca şi fratele mei mai mare. Mergeam toţi trei în ultimele rânduri ale cortegiului mâncând pastramă şi râzând. Ciudat, figura lui Gaiber cea din trecut îmi apărea şi mai clară şi mai misterioasă decât realitatea care mi se înfăţişa în acel moment în faţa ochilor. La puţin timp după lăsarea întunericului, coborâserăm la lac împreună cu preoţii şi ajutoarele lor. Aceştia purtau sfântul coş în care se află un vas plin cu apă de băut. Apoi toţi strigaseră că Gaiber a fost găsit; iar la Marele Preot amestecase apa cu pământul roditor şi cu mirodenii scumpe."

Vocea actorului coborî până când ultima frază se încheie cu un suspin. Totul era atât de solemn, încât Jin, închipuindu-se întins pe spate în maşina ce gonea în aglomeraţie, începu să râdă întrebându-se cum de mai putea asculta atâtea prostii despre eschimoşii mâncători de pastramă ce duceau vase de aur pline cu apă în plin peisaj văratec.

– Nu mai e nici o speranţă pentru noi! spuse şi se hotărî să facă un spectacol cu Gaiber călătorind prin oraşele din Nord şi ţinând piept ispitelor. De ce nu! Jin se convinsese de mult – cenzura accepta orice porcărie, numai să fie una laudativă. Îşi promise să-l plimbe şi pe staţiile Gemeni, unde, de altfel, liderul nu pusese niciodată piciorul.

Maşina se opri în faţa „Departamentului Mass media". Jin coborî învârtind în minte un sfârşit apoteotic şi incendiar pentru piesa în onoarea lui Gaiber. Ceva mai departe, se afla o construcţie de sticlă asortată destul de bine cu mediul, dar nu atât de bine încât angajaţii să n-o mai găsească şi să-şi petreacă toată viaţa căutând-o. în faţa ei fusese parcată o maşină cu însemnele guvernului. Jin recunoscu pe agentul care-l rugase să-i dea adăpost lui Khosru. „Necazuri" îşi zise şi se apropie încet de ei.

Locul era destul de pustiu. Din piaţa din faţa departamentului, oraşul părea invizibil, asortat reliefului astfel încât câmpiile şi dealurile păreau goale. Locuitorilor le trebuiau scanere şi prezenţă de spirit ca să nu se lovească de pereţii unei case. Singurele lucruri vizibile erau – maşinile guvernamentale, panourile publicitare şi imaginile lui Gaiber reflectate pe cer.

3. Agentul se numea Navis şi era de tipul celor care critica pe faţă sistemul numai ca să vadă cine se pretindea în joc. Jin îl ghicise de mult, dar se prefăcea neştiutor. Cu o faţă lungă şi blajină, tipul trecea drept una din figurile patetice ale oraşului. De aceea Jin acceptase când acesta i-l plasase pe Khosru. „Dacă treaba asta porneşte de la Navis, probabil că este un aranjament al fracţiunii conservatoare", îşi făcuse el socoteala şi nu credea că greşise prea mult.

Navis îi făcu semn să se grăbească.

– Vino cu mine! îi spusese scurt.

Jin se urcă în maşină destul de mirat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă temându-se ca întâlnirea să nu fie preludiul unei arestări. Care-i poanta fiule? Mă ridicaţi în linişte sau doar mă luaţi la plimbare?

– Nu fi prost, râse Navis. Dacă voiam să te arestăm nu o făceam aşa în mijlocul zilei.

– Că o fi greu! Atunci, să fie nepreţuitul Khosru cauza acestei plăcute întâlniri?se interesă Jin în timp ce se căţăra pe platformă lângă Navis. Dacă vrei să ştii ce s-a întâmplat cu el, nu cred că sunt cea mai în măsură persoană să te ajut. Amicul a şters-o încă de azi noapte, aşa că n-am ştire dacă-i viu, mort sau dacă a şters-o în Nord sărind zidul.

Când Navis îl auzi pomenind de o posibilă fugă în nord, părăsi contemplarea cerului pe care se adunau norii, şi se răsuci sprijinindu-se într-un cot.

– De ce crezi că prietenul nostru Khosru ar fi fugit?

Jin începu să râdă. „Blestemaţii ăştia de agenţi vroiau să afle etimologia tuturor prostiilor pe care le debita de obicei”.

– Pentru că-şi luase bagajele cu el? încercă Jin pe acelaşi ton, gândindu-se că nu trebuia să se lase intimidat de Navis.

Nu apucă însă să termine fraza. Dintr-un compartiment al maşinii Khosru apăru destul de încruntat. Glumele lui Navis i se păruseră, probabil, pierdere de timp şi venise să pună lucrurile la punct.

– Geanta mea a rămas în casă!

– Prietenul meu, Khosru exclamă Jin bine dispus gândindu-se că agentul plecase după treburi şi când se întorsese nu mai reuşise să-i mai găsească locuinţa pentru că acesta-şi schimbase deja coordonatele. Casa dispăruse, geanta lui Khosru împreună cu ea şi, mai mult ca sigur că înăuntru se afla un lucru destul de important, de vreme ce amândoi păreau grozav de îngrijoraţi sub măştile compuse cu grijă. Jin îl privi pe Navis şi constată cum acestuia îi căzuse un strat de bună dispoziţie la vederea lui Khosru. Probabil credea că-i va încurca planurile.

„Important este însă”, îşi zise Jin mcă agentul guvernamental khosru păzea ceva important”. Intenţia de a profita de toată combinaţia nu-i apăru clară în minte, dar cert era că începuse deja să se înfiripe când se adresă lui Navis.

– Am crezut că stimabilul a plecat şi-a lăsat cuibul gol. De unde să ştiu că se întoarce?

Navis dădu înţelegător din cap.

– Te-am căutat toată dimineaţa…

– Asta e! spuse Jin gânditor. Trebuie să fi fost ceva teribil de important în geantă, dacă alergau aşa după ea. Curiozitatea îi crescu atât de mult, încât ar fi fost în stare de orice să pună mâna pe valiză.

Lui Jin îi trecu prin minte că exista o posibilitate ca, după ce le va spune ce doreau, să vrea să scape de el, aşa că le spusese cu o nuanţă de şiretenie în glas.

– N-am mai fixat coordonatele, dar o să vă conduc eu, nu aveţi grijă.

Khosru se încruntă. Nu-i plăcea ce auzise. Ar fi putut să-l facă pe Jin să vorbească, dar Navis îi făcu semn să stea liniştit. Tipul părea cooperant aşa că nu aveau de ce să se teamă. Problema părea rezolvată, de ce s-o mai complice?

Maşina rula cu viteză pe şoseaua ce se umezea la primii stropi de ploaie. Oraşul nu se vedea, dar totuşi se simţea mirosul specific al clădirilor sub rafalele ce se simţea. Apa şi cărămida udă erau cele două parfumuri pe care Municipalitatea le răspândea în oraş cu ocazia fiecărei ploi. Khosru într-un colţ al maşinii i-l pândea pe Jin cu coada ochiului, deşi nu-l credea în stare de vreun act necugetat. Situaţia era oricum destul de delicată.

4. Casa lui Jin era aşezată în mijlocul unei păşuni, chiar lângă zidul exterior al oraşului. Faţada era acoperită de marginea unei cirezi de vite ce păşteau plictisite mişcând din coadă pentru a alunga muştele care bâzâiau paşnic în jurul lor. Jin o reperă imediat, în timp ce agenţii îşi mai roteau încă o privire căutând-o în zadar.

Navis răsuflă uşurat când, în final dădu cu ochii de conturul construcţiei mascate. Atunci Jin îşi aminti că anumite grupuri erau interesate de distrugerea lui Gaiber, iar că măsură de precauţie, marele lider urma să fie mutat într-un loc mai sigur. Pe undeva exista o legătură între lucrurile pe care le auzise şi care i se întâmplau în acel moment; era sigur de asta.

Într-un impuls, Jin sări din maşină şi oricât s-ar fi grăbit, khosru nu reuşi să-l ajungă înainte să deblocheze prima uşă, să intre şi să-l lase pe dinafară. Agenţii se treziră în faţa unei porţiuni de faţadă. Chiar dacă acum cunoşteau amplasarea uşii, nu puteau să intre pentru că nu ştiau codul. Khosru lovi violent în peisajul cu vaci care se tulbură pe loc în momentul impactului.

– Dumnezeule, exclamă Navis. Ne-a păcălit.

Aproape nu-i venea să creadă. Khosru rămăsese privind vacile de parcă ar fi aşteptat să-i spună că urma să se întâmple o catastrofă.

5. După ce intră şi blocă uşa, Jin rămăsese puţin buimac uitându-se în jur. Până în acel moment, acţionase condus de un impuls pe care nu şi-l putea explica decât prin dorinţa de a face un lucru care să-l scoată din monotonia zilnică. Senzaţia de ameţeală, nu dură mult. După o scurtă şovăială, Jin se repezi să programeze punerea în mişcare a casei. Spera să o îndepărteze pe nesimţite de cei doi agenţi, şi să câştige astfel un timp preţios. Nici unul dintre ei nu avea arme, dar desigur, odată cu venirea întăririlor, situaţia avea să se schimbe. Navis şi Khosru nu erau proşti, iar dacă reuşise să-i păcălească, nu fusese meritul lui, ci greşeala celor doi care-l consideraseră prea îndoctrinat sau prea speriat de consecinţe pentru a acţiona.

Şi totuşi ce se afla în geantă? Dacă ar fi trăit în universul magic al lui Gaiber, ar fi putut spune că subconştientul său recepţionase un mesaj ce-l îndemnase să se lase fascinat de un obiect căruia nu-i acordase la început decât puţină atenţie. Totuşi, probabil, că singura vinovată nu era decât imaginaţia lui.

Când Jin pătrunse în camera lui Khosru, podeaua vibra uşor, semn că întreaga clădire se pusese în mişcare. Obiectul interesului său se afla uitat pe-o latură a patului.

„Neştiutor sorţii ce-l aşteaptă – cr. II” cită Jin distrat.

Simţea un fel de emoţie nelămurită de parcă s-ar fi aflat în faţa unei descoperiri extraordinare. Luă geanta, o aşeză pe jos şi o deschise. În interior se afla un înveliş moale din piele sintetică de culoarea untului, ştanţată cu trei flori aurii, stilizate, strânse într-un buchet. Jin îndepărtă primul strat. Dedesupt descoperi o altă casetă pe care o deschise. Nici una din cutii nu fusese protejată special semn că geanta se găsise până atunci într-o zonă securizată care făcuse ridicolă instalarea unui cifru.

Jin deschise a doua casetă. Văzu un disc transparent ce plutea într-un lichid clar. Pe suprafaţa strălucitoare scria cu negru – G. A.

GAIBER. Jin îşi aminti atunci de zvonurile care circulaseră. Nu se spusese oare că Gaiber murise la ultima defecţiune a instalaţiei criogenice? Era adevărat că liderul apăruse apoi să liniştească mulţimea, dar era la fel de adevărat că o G. A. putea genera o imagine tri-D atât de perfectă încât să păcălească pe oricine. Oare Gaiber era mort de ani de zile, iar ei stăteau închişi în oraş, conduşi, de o personalitate ce nu exista decât ca o amprentă pe un disc de câţiva centimetri? Mutarea de care auzise vorbindu-se avusese loc şi, dacă totul nu era decât o înscenare, Gaiber se afla chiar în acea cameră. Nu avea idee cum i se dăduse lui Khosru o misiune atât de importantă, dar era sigur că agentul nici nu ştia ce ducea în geantă. Altfel nu ar fi lăsat-o neprotejată.

Dintr-o dată podeaua nu mai vibră semn că locuinţa lui se oprise. Privi afară printr-o fereastră mascată. Într-o parte, destul de aproape, se vedeau malurile râului ce traversa oraşul ca apoi să se verse dincolo de ziduri. Dacă ajungea la el avea o şansă de scăpare. Nu vedea intrarea dar era sigur că agenţii începuseră să se adune. În curând va pierde avantajul pe care-l câştigase cu mişcarea casei. Privi discul. Nu ştia de ce şovăia.

– La naiba cu viaţa asta! murmură Jin. Nu avea rost să se amăgească – întotdeauna dorise să se elibereze şi să fugă. La naiba cu Gaiber!

Scoase discul din mediul lichid ce-l proteja şi-l aruncă pe jos. Suprafaţa lucitoare se frânse în patru şi apoi se pulverizã total, dispărând. Dacă fusese înregistrarea personalităţii lui Gaiber, liderul putea să se odihnească în pace. Jin mai privi o dată în jur cu oarecare părere de rău. La capătul celălalt al casei se auzeau zgomotele ciudate – agenţii încercau să spargă uşa. Jin zâmbi. Lui îi ajungea o fereastră mascată pe care să iasă.

În curând alerga protejat de un şir de pomi şi de vijelia ce creştea în intensitate. Nu era o vreme perfectă pentru a începe o viaţă nouă, dar Jin se simţea mulţumit, deşi nu ştia dacă va reuşi să se salveze. Înainte să sară în apa îngheţată a râului se mai uită o dată spre oraş. O imagine enormă a lui Gaiber ce strălucea tremurătoare pe suprafaţa norilor mişcători îi aminti de cuvintele liderului. „Mai cumplită ca viaţa unui om de rând care nu a realizat nimic, niciodată, mai tulburătoare ca dispariţia unui geniu mânat de nebunie şi pe care propria mărire l-a dus la dezastru, mai îngrozitoare decât toate acestea este prăbuşirea unei personalităţi publice, binecuvântate cu inteligenţă şi pricepere, pentru că ea creează sau distruge nu numai visele proprii, ci şi pe cele ale unei întregi naţiuni”.

1. Arv a ieşit din colţul lui întunecos şi jilav pentru prima dată în acea zi. Asta se întâmplase cu trei săptămâni înainte de sărbătoarea Zarni. Corpul nu-l durea mai tare decât de obicei şi-ar fi rămas încă mult timp în adăpostul improvizat din cartoane şi foi de plastic, dacă foamea şi frigul nu l-ar fi mânat afară. Oraşul era zgribulit, blocurile roşii şi negre miroseau a cărămidă udă şi-a pământ. În apropiere se afla un parc pe ale cărui bănci marca Armont, extensibile, Arv dormise în primele zile de derută după ce-şi pierduse slujba şi fusese evacuat din apartamentul ce aparţinea firmei.

Câteva clipe de nehotărâre, apoi o luă pe trotuar, ascunzându-se pe sub streşini, deşi n-avea nici un rost. Ploaia îl înmuiase încă de când încercase să se odihnească în frigul adăpostului închiriat pe câteva jetoane de la un mic escroc care cumpărase spaţiul dintre două clădiri periferice şi-l transformase, făcându-l oarecum locuibil. Un timp, Arv se opri lângă zidul unei clădiri, sediul unei secte dintre cele peste 10.000 care proliferau în oraş. Din interior se auzeau glasurile călugărilor cântând, voci baritonale, urcând şi coborând treptele gamei sau doar ţinând isonul. Arv crezuse că trupul său tânăr va rezista la orice, dar se înşelase. În cele din urmă, frigul îl încolţise. Înăuntru era probabil mai cald, dar nu voia să intre, de teamă să nu fie văzut de cineva. În oraş de săptămâni întregi; monotonă şi deprimată, toamna se apropia, apoi iarna de care se temea mai mult decât orice. Rămase un timp lângă biserică, ascultând cântecele. Până acum nu le băgase în seamă frumuseţea şi aerul arhaic.

Încet se apropie de grilaj şi pătrunse în semiîntuneric. Interiorul era luminat de lumânări mari, gălbui, cu inscripţii făcute cu negru pe ceara palidă. Nu văzu pe nimeni. Poate muzica nu era decât o înregistrare, dar asta n-o făcea mai tulburătoare. Se aşeză direct pe podea, în dreptul unei coloane. Hainele ude picurau. Un gând i se învârtea în minte. Nimic nu era şocant acolo, nimic din ce trăise în ultimele luni.

Văzu imaginile pictate pe pereţi – diavolii cu ochi răsuciţi, oamenii-melc cu ochi fosforescenţi şi expresivi, şi dansul lor, ce înconjura biserica într-o frescă blasfemitoare, arătând că nimic din aranjamentul interior nu era altceva decât un decor de prost gust.

Figurile desenate străluceau mat de parc-ar fi fost executate de curând. Pe o masă înaltă, chiar în faţa lui, se afla un tom deschis la o pagină acoperită de ilustraţii. Exista şi text, dar nu reuşi să-l citească. Literele alcătuiau cuvinte, acestea se legau în fraze, dar scrierea era continuă, fără spaţii libere, fără majuscule, deci şi mai greu de descifrat. Atunci privi proza colorată în nuanţe de galben şi roşu, în care câteva

femei cu mâinile ridicate spre cer păreau să contemple capul unui bărbat, care era Gaiber, liderul grupării Zarni. Pictura era naivă, culorile strălucitoare, de icoane, nu de ilustraţie de carte. Totuşi, personajele nu erau lipsite de graţie, contrastând cu frescele observate mai devreme. Arv ar fi vrut să ştie ce manuscris era, dar mâinile îi tremurau şi nu reuşi să întoarcă nici măcar o filă. Poate paginile erau lipite sau el deja adormise şi visase întreaga scenă.

Când se mai dezmetici, se întrebă ce-l atrăsese acolo. Probabil fuseseră muzica şi vocile lipsită de acompaniament, dar pline şi liniştitoare, o înregistrare ce purta amprenta vechimii prinsă în glasurile provenite dintr-o maşinărie ce sintetiza gamele melodice. Pentru Arv era de ajuns. Vocile îl făceau să se simtă în siguranţă. Nu exista nimeni care să-l vadă, să-l recunoască. Se lăsă dus de muzică şi ultimul gând i se îndreptă spre fostul lui asociat. Se încălzise şi lucrurile i se păreau mai uşor de realizat decât înainte. Poate de data asta va accepta să-l primească. Ştia că avea să se ducă să încerce să mai stoarcă bani, dar asta nu-l mai deranja ca înainte. Totuşi, încă se mai temea de gorilele lui, mai ales că mai simţea încă durerea loviturilor. Muzica se opri pentru o clipă şi Arv adormi adânc.

2. Când se trezi, lumina zilei era albă şi rece. Capela n-avea vitralii, ci doar câteva ferestre cu sticlă albă prinsă sub arcadele alungite.

– Mai dormi? întrebă cineva.

Arv zvâcni speriat şi-şi roti privirile. În primul moment nu văzu pe nimeni. Doar pereţii văruiţi, albi. Nu fuseseră acolo picturile cu diavolii săltăreţi şi bacanala scheletelor prinse în horă? Poate visase doar. Cu o seară înainte fusese ameţit de frig şi de băutură dubioasă pe care colegul lui de pat i-o preparase ca să-l ajute să se încălzească.

Se ridică să plece. Poate deranjase pe cineva. Atunci îşi aminti c-ar fi trebuit să întâlnească acolo un tip care i-ar fi făcut rost de o slujbă. Trebuia să se teamă? Cerşetorii de teapa lui nu erau bine primiţi nicăieri, nici măcar la uşile sectelor. Toţi voiau să câştige, nimeni să dea. Şi totuşi, cineva vrusese să-l ajute. „Şi ţi se va da însutit”, îi umbla prin cap o frază auzită nu se ştie unde.

Omul care-i vorbise era un bătrân îmbrăcat poate ceva mai bine decât el. Pe trupul mărunt ascuns în haină, capul îi părea prea mare.

„E îngrijitorul bisericii”, îşi spuse Arv privind afară prin ferestrele în care bătea ploaia de toamnă.

– Eu sunt Papa Gem, îi spuse bătrânul. Nu mai poţi rămâne aici. În curând o să vină preotul.

Arv dădu din cap. Ştia că trebuia să plece şi să se întoarcă în culcuşul său umed sau să rătăcească pe străzi privind vitrinele magazinelor.

– N-am unde să mă duc, mărturisi într-un târziu.

– Ai probleme? întrebă Papa Gem, dând înţelegător din cap. Eşti căutat?

– Da, îi răspunse Arv, întrebându-se dacă nu era periculos să aibă încredere într-un străin.

Dar Papa Gem râse şi asta păru ciudat.

– Am bănuit eu, pentru că eşti prea tânăr şi dacă nu s-ar fi pus preţ pe capul tău ţi-ai fi găsit de lucru. Nu-ţi fie teamă, n-am să te denunţ. Ştiu cum e. am trecut şi eu prin asta. Eşti cam firav. Cum ai reuşit să rezişti până acum?

Şi Arv se întreba cum reuşise. Îi era frig şi nu-şi putea opri tremurul. Hainele îi erau încă ude. Tuşi sec. Răcise, dar, ciudat, cu o seară înainte, când dormise pe podeaua rece, nu simţise răcoarea pietrei.

– Am fost chemat aici, spuse după o scurtă şovăială. Dacă este o greşeală, o să plec imediat. Nu vreau să am necazuri.

– Ai nimerit unde trebuia. Eu am fixat întâlnirea. Vino la mine în cameră să discutăm angajamentul. O să dau drumul la încălzire şi poate găsesc şi ceva de mâncare.

Lui Arv foamea îi dădea ghes, aşa că acceptă. De fapt, era normal – până atunci nimeni nu-i oferise un adăpost, mâncare şi perspectiva unei slujbe. Îl urmă pe bătrân.

În timp ce traversau biserica observă că nu numai frescele dispăruseră, dar lipsea şi cartea pe care încercase s-o răsfoiască. Probabil avusese halucinaţii din cauza blestematei de băuturi pe care o înghiţise. Poate cartea nici nu era reală sau, dacă exista, fusese luată de bătrân. Apoi îşi zise că ar fi trebuit să fie ceva mai prietenos, doar omul îi oferea un adăpost. Îşi aminti că nici măcar nu-i mulţumise. Adevărul era că se simţea rău, chiar foarte rău.

Tunelul ce începea sub capelă şi se termina în oraş cotea, se răsucea deasupra râului care se auzea clipocind în adânc sub coridoarele boltite. Din cauza ploii, râul crescuse şi, în unele galerii, apa acoperea podeaua într-o pânză subţire, dar alunecoasă. Cizmele lui Arv erau găurite şi-şi simţea picioarele ude, iar gleznele înmuiate şi umflate.

– Mai avem mult? îl întrebă pe Papa Gem în timp ce-avea grijă să ocolească bălţile mai mari.

– Nu chiar atât de mult, îi răspunse bătrânul, apoi se opri şi-l privi atent, de partcă i-ar fi cântărit înfăţişarea şi i-ar fi evaluat gradul de decădere.

– N-arăţi prea bine. Eşti sigur că n-ai vreuna din bolile alea care umblă pe sus, prin adăposturi?

– Sunt sănătos.

Arv simţi că se înroşeşte. Nu se vânduse până atunci, dar i se făcuseră câteva oferte. Totuşi, nu se hotărâse s-o facă. Un timp cochetase cu ideea – ar fi primit ceva hrană, poate şi nişte bani şi, în mod sigur, un adăpost pe gratis. Principiile îi deveniseră destul de elastice, dar nici nu mai făcea prea mare caz de asta. Apoi îl văzuse pe cumpărător – un îndrăgostit cu dantura de 24 de karate, cu trei rânduri de guşi suprapuse şi tremurătoare. Estetica urâtului. O rupsese la fugă şi-l lăsase pe intermediar strigând după el. Ăsta era alt motiv pentru care se ascundea. Barosanul de negru se simţise jignit şi vroia să pună mâna pe el. Arv se mira că mai era încă în viaţă sau că nu fusese atacat şi înghesuit într-un colţ de vreo şleahtă pestriţă de nubieni. Probabil că mai avea încă baftă. Asta era tot.

Bătrânul se socoti mulţumit. Îl crezuse pentru că se înroşise.

– Zarni este problema mea, spuse Arv într-un târziu.

Papa Gem nu păru prea impresionat.

– Ah, ai făcut parte din Zarni! Accentuase ultimul cuvânt, iar vocea îi era suavă, aproape plină de milă. Mereu sfârşi închişi la câţiva metri sub pământ, în veselul cimitir „Crângul cel plin de răcoare”. În fiecare zi văd câte-o înmormântare cu steaguri, cagule, cruci, zvastici, tot tacâmul. Morţii sunt din ambele partide. Grihol şi Zarni. Îi pun în gropi alăturate. Ziua stau liniştit, dar noaptea-i mai auzi cum se ceartă. Tot mai au ceva de împărţit.

Arv nu comentă. Bătrânul părea ciudat, iar discursul lui era însoţit de-o tuse seacă şi de câte-o duşcă din sticla pe care-o ţinea ascunsă în haină. Şi totuşi, Arv era sincer emoţionat – un sentiment nenorocit pe care-l încerca aproape fără să vrea.

– Visezi mult? întrebă Papa Gem.

Fără să ştie de ce, Arv se gândi la frescele din biserică şi la noaptea trecută.

– Uneori, răspunse evaziv.

– Ai văzut cumva în vis o carte? Text şi cromolitografie. Un volum despre oameni şi despre moravurile lor.

Arv clătină din cap. Ajunsese să se înroşească şi când minţea. Ăsta era semn rău, începea să-şi piardă controlul. Privirea bătrânului era pătrunzătoare. Arv era acum sigur că dăduse peste o sectă care se întâlnea în fosta biserică. Probabil că neliniştea i se citise pe faţă, pentru că bătrânul râse.

– Nu-i nimic dacă nu-ţi aminteşti. Dar să ştii că vorbeşti în somn. Doar să aibă cineva răbdare să te asculte. Ţi-ai povestit toată viaţa. Ţi-au scăpat şi câteva din aranjamentele făcute de Zarni cu ocazia sărbătorii de anul trecut. Te-ai zvârcolit până dimineaţă şi te-ai certat cu un tip Silvar. Cred că gorilele lui te-au lucrat destul de bine. Te-am auzit strigând şi atunci te-am trezit.

Pe Arv nu-l deranja că bătrânul râdea de el, dar oare vorbise pentru prima oară ieri, când fusese sub influenţa băuturii, sau bolborosise în fiecare noapte, îna dăpostul din pasaj? Atunci însemna că zarnii se aflau deja pe urmele lui. Făcuse bine că plecase. Oare bătrânul ştia de negrul-cumpărător? Ar fi vrut să afle, dar nu-i venea să întrebe direct.

4. Pe Silvar, fostul lui asociat, îl cunoscuse din totdeauna. Şi-l amintea destul de bine când se bălăceau în noroiul bălţilor, în apa care mustea din pavajul spart al drumurilor. Şi pe atunci ploua mult şi nu ştia să fi fost altfel decât apa care se scurgea din cer, monotonia, foşnetul picăturilor în aer şi plescăitul lor pe caldarâm.

Biroul lui Silvar. Amintirile erau neplăcute. Un timp locuiseră împreună. Totul mersese bine până când Arv scrisese un program pentru formaţiunea Zarni. Fusese o întreprindere entuziastă şi benevolă. Nimeni nu-i ceruse s-o facă. Îi arătase programul lui Silvar, care-i spusese să se lase de prostii. Arv se simţise prost că-i trecuse prin minte să se apuce de aşa ceva. Luase discheta cu manuscrisul şi-o azvârlise într-un sertar, după care uitase de ea.

Îşi amintea că şi-n acea perioadă ploua destul de mult. O zi de toamnă în care cerul de culoarea aluminiului se deschisese şi potopul se dezlănţuise peste oraş. La început observase că Silvar îl ocolea, întârzia mereu seara, aproape nu se mai vedeau zile întregi, iar când se întâlneau tăcerea cobora în cameră.

Apoi Silvar îl anunţase că găsise un angajament destul de periculos şi trebuia să se mute. Dar, cum avea un mod special de-a accentua cuvintele când minţea, Arv nu-l crezu. Mai trecură însă câteva săptămâni până când descoperi pe panourile publicitare din oraş textul programului de promovare al candidatului Zarni – Gaiber. Era aşa cum îl

concepuse cu aproape un an înainte. Portretul digitalizat al lui Gaiber fusese răspândit în toată Reţeaua.

Căutase în sertar, dar manuscrisul dispăruse. Îl aşteptase pe Silvar, aşteptase şi explicaţii. Apoi descoperise că toate dulapurile erau goale. Silvar îi bănuise reacţia şi dispăruse la timp. Îl căutase, bolnav de furie şi dezamăgire, prin tot cartierul. Tot timpul avea impresia că trădarea îl deranja mai mult decât furtul manuscrisului.

Iarna aceea fusese îngrozitoare. Se mutase într-un apartament mai mic, pentru că salariul lui de secretar la una dintre circumscripţiile Zarni nu-i mai ajungea să achite chiria. Încercase şi alte slujbe, dar era fericit că mai era în stare să câştige destul ca să se întreţină. Era o perioadă de destabilizare, de inflaţie de şomaj şi se putea socoti norocos c-avea unde lucra. Uneori se mai uita la feţele oamenilor pe lângă care trecea pe stradă, sperând să-l întâlnească pe Silvar, dar nu vedea decât chipurile degradate ale micilor angajaţi, oameni fără viitor, asemenea lui. Apoi plouase toată iarna, iar spre primăvară avusese surpriza să constate că programul lui Silvar fusese primit destul de bine.

Cam tot in primăvară îl văzuse prima dată, după aproape un an. Era un interviu transmis prin Reţea, în care se povestea despre elaborarea programului, despre cum Silvar urmărise luni în şir activitatea lui Gaiber şi cum concepuse o strategie ca să ajute organizaţia pe care-o susţinea etc. Interviul durase câteva ore, dar Arv nu avusese destule credite să plătească pentru a vedea toată transmisia. Se oprise la un auto-net instalat pe stradă şi stătuse în ploaie să-l asculte pe Silvar cum promitea o altă strategie de reclame pentru a împiedica emigrarea în masă pe staţiile orbitale nou înfiinţate, ce se vedeau aruncate pe cer în nopţile senine. Staţiile Gemenii.

Arv ştia că minte, pentru că Silvar accentua fiecare cuvânt şi părea încolţit. Atunci se simţise mai liniştit, uitase de frigul şi foamea de peste iarnă şi se hotărâse să-l caute. Nu credea că Silvar se va putea descurca singur, dar, desigur, asta n-ar fi trebuit să-l preocupe.

3. Casa bătrânului părea un muzeu de ruine. O ruină ea însăşi, având o serie de încăperi aranjate în aşa fel încât să aibă aerul special al caselor părăsite. Praful orbise singurul ochi de geam al odăii. Arv îşi aminti că bătrânul îi promisese căldură. Mai tuşi o dată. În cameră era plăcut. După un scaun adunat din vreun magazin de vechituri descoperi un super-încălzitor destul de scump. Nu i se părea posibil ca bătrânul să fi avut atâţia bani ca să-l cumpere.

– Un cadou de la prieteni, îl lămuri Papa Gem.

Arv dădu ocol încăperii şi se aşează pe scaunul de lângă încălzitor. Căldura îl moleşea, deja i se făcuse somn şi ar fi adormit dacă n-ar fi

aşteptat ca bătrânul să-i ofere ceva de mâncare sau să discute despre slujba pe care i-o promisese.

– Cineva ni te-a recomandat drept unul dintre cei care pot străbate Reţeaua fără un contact direct şi fără să lase nici o urmă.

Arv încercă să protesteze, dar Papa Gem nu-l lăsă.

– Nu spune nimic. S-ar putea să nu fii conştient de darul pe care-l ai. E adevărat că el se manifestă numai după consumarea unei băuturi proteice „Lumina neagră" sau alta de acest gen. Ieri te-am supus unui test pe care l-ai trecut. Am înţeles că ai antecedente în pătrunderea ilegală în Reţea. După ce jumătate de noapte am încercat să-ţi dăm de urmă, am fost chemaţi de un agent din Real care te-a găsit în capela noastră, dormind şi visând segmentul de Reţea în care ne stabilisem. Desigur, nu erai conectat, şi totuşi te aflai în Reţea ca o fantomă, ca un abur ce se mişcă între noi, vizibil, dar în acelaşi timp imposibil de distrus şi de detectat ca sursă. Iar noi avem instalate sisteme speciale de depistare. În orice alt nivel ai fi fost invizibil.

Arv se clătină uşor pe scaunul care avea, probabil, un picior mai scurt. Nu ştia ce să spună, totul părea fantastic, imposibil, apoi îşi aminti de glumele, de pariurile pe care le făcea într-o perioadă mai fericită a vieţii sale, când descoperise o putere ce-i permitea să citească datele stocate în memorie nunmai prin simpla atingere a bazelor Sakya. Toate acestea trecuseră însă de mult, iar puterea îl părăsise brusc, înainte să înveţe s-o folosească. Oare „Lumina neagră" s-o fi adus înapoi?

– Cine sunteţi? întrebă speriat, gândindu-se că, fără să vrea, deschisese o cutie a Pandorei aparţinând cine ştie cărei organizaţii.

– N-o să-ţi facem probleme, spuse bătrânul dând prietenos din cap. Vrem doar să ne ajuţi şi să te ajuţi în acelaşi timp.

4. Comn făcea parte din acea categorie de oameni care credeau că tot ce există pe lume trebuie să le aducă plăcere sub orice formă, şi asta nu era neapărat rezultatul banilor de care dispunea, ci mai ales al unui orgoliu nemăsurat, dar bine ascuns. Comn era şi un filantrop de ocazie, fondatorul unor instituţii, societăţii, asociaţii pe care nu le văzuse, pe ai căror partizani şi conducători nu-i întâlnise şi la ale căror întruniri nu participase niciodată. La trei luni pozase pentru un sett de reclame, la trei ani se înscrisese în clubul celor mai bogaţi oameni din oraş, iar când intrase în al treilea deceniu de viaţă constatase că nu-i mai rămăseseră prea multe lucruri de făcut. Atunci se hotărâse să-şi încheie socotelile cu Realul, nu înainte să distrugă tot ce reprezentanţii lui construiseră şi să-şi lase banii unei obscure organizaţii subversive care practica ocazional ritualuri de prevestire, în lipsă de altceva mai bun. Pe atunci, Papa Gem de abia fusese ales conducător al micuţei organizaţii şi sperau că banii îi

vor ajuta să întoarcă lumea pe dos; doar că, după ce intraseră în posesia averii, cei 30 de membri hotărâseră că practicile legate de premoniţii n-aveau nici un rost când dispuneau de atâţia bani, aşa că le abandonaseră şi se hotărâseră să fie mai subtili. Fondaseră un partid trecut imediat în afara legii, intitulat „Fraţii Parasimpatici”.

Acum Papa Gem ţintea departe. Avea de gând să spargă banca de date a Zarni şi să difuzeze prin Reţea informaţiile deţinute. De altfel, Zarni mijlocise destule afaceri pe care ar fi preferat să nu le afle nimeni, mai ales în preajma campaniei, pentru că le-ar fi diminuat şansele să mai acapareze încă o dată conducerea oraşului.

5.Cam asta-i spusese şi lui Arv în timp ce-l urmărea cum înghite lacom masa destul de bogată pe care i-o servise. Desigur, totul se întâmplase cu mulţi ani în urmă, iar Arv nici măcar nu auzise de Comn. Papa Gem îi zisese că fuseseră prieteni destul de buni, fără ca asta să fie neapărat adevărat.

Bătrânul părea să fi aflat despre el mai multe lucruri decât ar fi vrut Arv să recunoască. Nu-i plăcea să discute cu un om care-i cunoştea – şi se exprimă folosind o expresie banală, îndrăgită de Silvar – ceva legat de „străfundurile sufletului”. Cuvântul „străfunduri” avea iz de adăposturi de plastic, de halucinogene gen „Lumina neagră” şi, în general, toată expresia era o porcărie.

Treptat, Arv se amestecă în atmosfera destinsă a locului. Primii parasimpatici care-şi făcuseră apariţia se dovediseră a fi destul de prietenoşi. Solec – un bărbat de peste 40 de ani, cu faţa mânjită în mod misterios de nişte coşuri adolescentine, îmbrăcat extravagant, cu nişte pantaloni cărămizii stropiţi cu inimi de foc şi-o cămaşă cusută manual cu acelaşi motive, pe care scria „Paprika – gustaţi-mă”. Pe urmele lui se strecurară La Belle Dame şi fiul ei Ceat, îmbrăcaţi identic. Hainele lor cenuşii, de mătase, aveau ceva din solemnitatea ploii ce mistui oraşul.

– El este? întrebă Solec arătând spre Arv şi strâmbând din nas.

Arv se simţi stânjenit pentru a doua oară în acea zi. La Belle Dame îi luă pardesiul pe care tocmai îl dezbrăcase şi-l aruncă afară, spre cimitirul care se numea Crângul cel Plin de Răcoare.

– Ce zdreanţă!

Haina nimeri pe-un gard şi rămăsese acolo, bătută de rafale, până când un cerşetor şi-o însuşi şi dispăru cu prada după un şir de cruci ornamentate cu imaginile holografice ale defuncţilor. Noaptea, cimitirul era un adevărat iad de imagini, lumi şi culori, dar ziua spectacolul pălea sub aversele tot mai dese.

– El este Arv acela, prietenul lui Silvar de la Zarni, tipul paranormal care ne va ajuta să facem dispărut capul lui Gaiber? – vocea lui Ceat era plină de dispreţ.

La Belle Dame se mulţumi să râdă uşor, strâmbându-şi buzele vopsite în vineţiu, o culoare care-o prindea, ceea ce era o raritate printre femeile care purtau noua gamă de modele lansate special pentru sezonul rece.

Arv se simţea pierdut. Dacă nu-l acceptau şi se trezea din nou în stradă? Ştia că asta era ultima lui şansă de a ieşi din situaţia în care se afla, şi totuşi, în loc să sară de pe scaun să-şi pledeze cauza, stătea prostit, cu ochii în farfurie, gândindu-se ce-o să facă „dacă nu-l acceptau” şi aşa mai departe. Era nedormit, prost hrănit, cu mintea obosită şi gândurile încâlcite. Deşi accepta să vină acolo cu orice risc, îi era totuşi teamă.

– Dacă întrebaţi dacă-i cel care ne-a spart apărarea şi a pătruns în Reţeaua Para-Simp, atunci aţi nimerit-o, le răspunse Papa Gem.

– Ca să vezi, comentă La Belle Dame. Era un cerşetor-gunoier!

Şi fără alte discuţii, Arv se trezi acceptat în mijlocul grupului.

6. Silvar stătea la biroul său în forma crucii Sfântului Andrei. Peretele din faţă era acoperit de un ecran împărţit în mai multe cadrane, pe care se derulau reclamele concepute şi regizate de el. Desigur, cuvântul „concepute” nu era prea exact, de vreme ce planurile îi aparţinuseră la început lui Arv, iar el nu făcuse altceva decât să schimbe câte ceva.

Acum ajunsese exact la poziţia pe care şi-o dorea din totdeauna. Arv avusese ghinion, dar şi o doză destul de mare de stupiditate, dacă lăsase nişte materiale atât de importante la îndemâna oricui. Aproape că el o vrusese. O ceruse. Silvar n-avea nici o vină dacă lucrurile evoluaseră astfel. De unde să ştie că Arv nu mai fusese în stare de nimic şi până la urmă îşi pierduse şi slujba? Un nenorocit. Îl văzuse cu două zile în urmă umblând pe stradă jerpelit şi probabil înfometat. Totuşi, nu-i fusese milă de el. Şi-o făcuse singur!

Mai luai o înghiţitură din paharul de culoarea întunecată a vinului tulbure. Asta era adevărata viaţă, nu munca şi nici anul pierdut în apartamentul pe care-l împărţise cu Arv, când se întrebase dacă n-o să fie concediat săptămâna următoare. Căscă şi se întinse. Îşi aminti că le ceruse paznicilor să-l sperie puţin pe Arv dacă îi mai ieşea în cale, mai ales că întâlnirea de pe stradă nu fusese întâmplătoare. De fapt, nu-i părea rău dacă-l scuturase puţin. Un vierme. Tipul era un vierme. Un

parazit care de abia aştepta să trăiască din ce reuşise să strângă altul în ultimele luni de succes în Reţea.

Ecranul emise un sunet de orgă marcând încheierea transmisiei. Silvar îşi abandonă gândurile şi se întoarse la proiectul la care lucra de câteva săptămâni.

7. Papa Gem şi ceilalţi dormeau cu răsuflările înălţându-se spre tavanul rece al camerei, când Arv şi Ceat se furişară afară în ploaie. Arv simţea în buzunar apăsarea sticlei cu licoarea Împlinirii. Se temea de noapte, de aceia pe care tocmai îi părăsise, de planul lui Ceat, de încercarea ce-l aştepta.

– Să nu-ţi faci probleme, îi spuse Ceat oprindu-se şi suflându-şi în pumni să-şi încălzească mâinile îngheţate. Ochii de-un albastru deschis erau tot ce se reţinea din faţa lui inexpresivă. „Fiul meu e numai ochi şi privire”, îşi aminti cuvintele mamei lui, La Belle Dame.

– O să reuşim, zise şi Arv, ca să şi facă singur curaj.

Porniră împleticindu-se prin apa bălţilor ce fierbeau sub curgerea ploii; fiecare cu gândurile lui. Arv îşi repeta că era nebun să-şi părăsească protectorii atât de greu dobândiţi, iar Ceat mergea ţinându-şi ochii plini de speranţă aţintiţi spre cerul dezolant.

Încă din prima zi, Ceat îl anunţase că tatăl lui se afla închis într-un loc numit şi „Ziua plângerii”, o închisoare criogenică în care-şi petrecea zilele zăvorât în temperatura îngheţată a unei cutii frigorifice, în timp ce prin subconştient i se perindau programele de reeducare sub forma unor coşmare fără început şi fără sfârşit. Ceat nu-şi cunoscuse tatăl. La Belle Dame nu vorbea niciodată despre el, totuşi băiatul reuşise să afle câte ceva încă de când începuse să ia parte la mitingurile organizate de grupările Zarni. Prietenii îi spuseseră despre el că fusese condamnat la recluziune pe o perioadă nedeterminată de timp, adică până când aveau să-i spele creierul şi să-l azvârle înapoi în societate. Probabil că procesul de retransformare era destul de lent, pentru că, deşii Ceat crescuse cu ideea că-l va vedea odată venind în vizită şi spunând c-a fost eliberat, asta nu se întâmplase încă. Poate că, în una dintre aceste zile de aşteptare, Ceat se gândise să găsească un vrăjitor al Reţelelor Sakya care să-l ajute să spargă sistemele de securitate ce înconjurau „Ziua plângerii”.

Arv acceptase să-l ajute doar pentru că vroia să-i ceară şi el ceva în schimb. Se gândise la Silvar şi la tot ce-i făcuse.

Prima mişcare, îi spuse Ceat, era să ia legătura cu un tip pe care organizaţia îl folosise şi înainte, când avuseseră nevoie de informaţii. De data asta trebuia să fie atenţi, dacă nu vroiau ca La Belle Dame şi ceilalţi să afle ce punea la cale. Lui Papa Gem nu i-ar fi plăcut. Arv îşi înghiţi

porţia de „Lumină neagră” cu mâinile care-i tremurau de încordare şi de teamă. Dacă nu reuşea? N-ar fi vrut să-l dezamăgească pe Ceat. Se opriră lângă un automat al Reţelei, ca atâtea altele închise în cabinele de sticlă şi înşirate de-a lungul străzilor la acea oră. Era frig în interiorul strâmt. Se înghesuiră amândoi lângă automat. Ceat respira greu. Era emoţionat.

– De obicei nu răspunde la apeluri decât nevoit, îi spuse lui Arv.

Acesta dădu din cap, dar nu-i mai răspunse, pentru că băutura începea să-şi facă efectul, toropindu-l. închise ochii, se sprijini de perete, cu palmele aşezate pe automat. Un moment simţi răceala carcasei, apoi – nimic. Încercă să se desprindă, să-şi proiecteze gândurile în interiorul Reţelei, unde-l aşteptau zonele libere ale imaginaţiei omeneşti. Cum făcea acest lucru fără să se cupleze direct, nu ştia nici el. Aşa fusese întotdeauna şi aşa era şi acum. O fracţiune de secundă şi nu se mai afla în cabina murdară, pe strada prost luminată, nu mai era lângă băiatul drăguţ, dar cam naiv, aşa cum era el însuşi. Simţi cum trupul i se împrăştie, se eliberează, devine o parte a Reţelei.

Nu avea o hartă, dar instinctul îl ghida pe drumurile încâlcite ale net-ului, ajutându-l să ocolească zonele primejdioase. Ştia că nu putea să-l repereze, pentru că în Reţea se afla incognito, o non-persoană care nu plătea pentru facilitarea accesului.

Arv descoperise cu mulţi ani în urmă un loc între Real şi Reţea, un purgatoriu pe care, din respect pentru informaţie, îl populase cu volume şi-l numise Biblioteca. Apoi puterea îl părăsise. Acum, net-ul semăna din nou cu o Bibliotecă, cu mii de tomuri dintre care trebuia să aleagă volumul care-i trebuia pentru a ajunge unde dorea. De data asta, cartea era o plachetă de versuri semnată de Gaiber. Culese cartea de la locul ei şi făcu un salt spre nivelul care-l interesa. Trecu fulgerător pe lângă un trup argintiu cu voce feminină care-i cerea insistent parola de trecere prin inter-zone, apoi deschise o uşă şi pătrunse în clubul Ans.

Anstor, bărbatul pe care-l căuta, stătea agăţat de-un bar auriu, metalic, împodobit cu o colecţie întreagă de piuliţe şi piroane strălucitoare. Îşi sorbea băutura de parcă ar fi fost singur în camera aglomerată. Clubul Ans era un local la modă. Arv se aşează lângă Astor. Acesta îl privi în treacăt, ridicând din sprâncene. Se gândi că vrea să-i facă o propunere sau să-i ceară să-i plătească băutura.

– Vin din partea lui Ceat, i se adresă Arv, care nu îmbrăcase nici un costum-replică, ci-şi păstrase adevărata înfăţişare. Poate asta dăduse naştere echivocului; doar ştia ce sugera faţa lui.

Anstar se deghizase într-un om-şarpe, iar coada cu desene bej cu negru îi stătea înfăşurată în jurul piciorului înalt al scaunului.

– Ceat cine? întrebă Anstar între două înghiţituri. Părea plictisit.

– Ceat şi atât.

Arv se încordă, încercând să descopere cine se ascundea în spatele figurii de acoperire pe care-o împrumutase Anstar, dar nu reuşi. Cealaltă parte a sa, care nu era implicată în jocul Reţelei, îl atenţionă că însoţitorul său din Real îi vorbea. „Cere-i parola”, îl auzi sub forma unui gând. „Frumoasa doamnă care…”

– Spune-mi parola, repetă aproape fără să-şi dea seama. „Frumoasa doamnă care…”

– „…care mă urmează-n casele iernii viitoare.”

Era un vers din Gaiber şi se miră că nu-l recunoscuse imediat. Înainte să se mute cu Silvar era în stare să recite poeme întregi din cele şapte cărţi distribuite în Reţea de Gaiber. Îşi aminti de ce-i zisese Papa Gem; Gaiber era acum liderul Zarni şi se spunea că în afara talentului şi-a imaginaţiei sale, care erau evidente în operele pe care le crea, nu avea nici o înclinaţie pentru intrigile politice. De curând se zvonise că banca de date Zarni fusese modulată în aşa fel încât să împrumute trăsăturile lui Gaiber. Capul lui Gaiber se afla ascuns undeva în clădirea-replică a sediului Zarni.

Anstar îşi schimbă imediat atitudinea. Coada de şarpe bătea nervoasă podeaua.

– Ce doreşti să afli?

– Aş vrea să pătrund în „Ziua plângerii”, dar am auzit că nici un drum al Reţelei nu duce acolo.

Pe faţa lui Anstar se citi spaima. Dădu să se ridice, dar Arv îl opri.

– La naiba, omule! Despre astfel de lucruri nu vorbeşti cu voce tare. Dacă vigilenţii te-au monitorizat, te-ai ars. Te-ai lins pe bot de altă plimbare în Reţea.

– Nu-ţi face probleme pentru mine. Sunt o non-persoană. N-au ce să-mi facă.

Capul lui Anstar se lungi, gata să ia forma unei ţeste de şarpe.

– N-am idee unde-i „Ziua plângerii”, dar ştiu că au o Reţea proprie, paralelă cu varianta în care ne aflăm. Nu poţi pătrunde acolo decât printr-un conductor special şi ăsta-i foarte greu de găsit, pentru că nu există pe piaţă. Cele câteva sunt folosite de angajaţii din clădirea Zarni. Dacă vrei să intri în „Ziua plângerii” trebuie să pătrunzi întâi în casa Zarni din Real sau din Reţea şi de acolo să încerci să stabileşti o legătură. Dacă vrei să vezi cum stau lucrurile, poţi vizita replica „Zilei

plângerii” existentă în Reţea. O să-ţi faci o idee. Paza însă e foarte curată, încheie Anstar râzând, în timp ce se lăsa înghiontit de-o tânără cu un păr de gorgonă compus din şuviţe în care fiecare fir era un şarpe minuscul cu aspect de plastic roz.

– Hei, drăguţo! o salută Anstar, rotindu-se pe scaun şi arătându-i lui Arv profilul ascuţit.

– E o porcărie afară! se smiorcăi gorgona. Vigilenţii se poartă ca nişte porci…

arv nu mai aşteptă s-audă şi restul. Dincolo de peretele transparent al barului, câţiva vigilenţi deghizaţi în fitofagi îi înghiţeau pe cei care-şi depăşiseră în Reţea timpul pentru care plătiseră. Lui Ceat i se întâmplase o dată să fie prins de un fitofag şi-i povestise că după îngurgitare se trezise scuipat afară din net, cu o durere de cap îngrozitoare, care-l ţinuse câteva zile. Se comută în spaţiul bibliotecii, spre stupefacţia lui Anstar, care-l văzu dispărând brusc pe lângă el. Luă cartea lui Gaiber şi-o puse în loc în raft, apoi îşi croi drum spre cabina unde-l aştepta Ceat. Când îşi reveni, îşi dădu seama că voma violent din cauza băuturii.

– Ce porcărie! spuse Ceat folosind cuvântul său favorit.

8. Arv nu ştia când începuse să-l urască pe Silvar, dar poate că sentimentul se născuse pe când bătea drumurile în căutarea unui adăpost, iar mai târziu, găsind terenul propice, ieşise la lumină. De când se alăturase Frăţiei parasimpatice, îşi dăduse seama că, în loc să întoarcă spatele trecutului, îşi dorea acum, mai mult ca oricând, să se răzbune pentru nepăsarea lui Silvar, pentru furtul programului şi pentru toate celelalte lucruri pe care le trăise în adăpostul din pasaj. De aceea, când Ceat îi propusese să-l răpească pe Silvar în schimbul ajutorului său, acceptase de parcă ar fi plănuit totul de mult timp.

După ce reveni din Reţea, Arv rămase o clipă agăţat de carcasa automatului.

– Dacă ţi-e rău, fă o pauză, îi spuse Ceat, dar Arv dădu negativ din cap.

Nu se simţea bine, dar n-ar fi recunoscut-o niciodată. Fără să vrea, trecuse de la o extremă la alta. Nici nu-şi mai amintea că fusese gata să se vândă pentru câteva cartele.

– Dă-mi sticla, îi ceru lui Ceat.

– Eşti sigur că ştii ce faci? Porcăria asta de băutură te poate omorî.

Arv râse dogit. Gura îi era uscată şi obrajii îi ardeau. Se uită la Ceat, dar acesta-i ocoli privirea şi-i întinse sticla. Arv bău; lichidul era greţos şi ameţitor.

– Înţeleg că vrei să te răzbuni, dar nu trebuie să exagerezi. Poţi să încerci şi mâine, nu-i nevoie să faci totul astăzi.

– Tu ai renunţa să-l scoţi pe papa – cum îl cheamă – tatăl tău – din „Ziua plângerii”?

– Nu, dar…

– E acelaşi lucru. Fiecare să-şi vadă de treaba lui. Nu vreau să-l las pe Silvar să scape. Înainte nu-mi păsa dacă era viu sau mort; aveam propria mea mizerie, spuse Arv şi se concentră spre Reţea.

Simţea automatul din faţa lui cum se deschide să-l primească, în timp ce tot spaţiul din jur era plin de informaţie ce vibra. Senzaţia era de nedescris şi numai o parte a lui rămăsese conştientă că trupul i se prăvălea încet la pământ. Aspiră informaţia prin toţi porii, dorind să afle cât mai multe. Nimic nu-i stătea în cale. Vigilenţii n-aveau ce face împotriva lui, bântuia imposibil de reperat prin lumile Reţelei.

Nivelul la care se afla replica închisorii era un imens câmp acoperit de zăpadă. Fulgii acopereau blazonul – o balanţă şi un şarpe încolăcit pe ea – prins de frontispiciul unei construcţii monumentale. Din nou apărea simbolul zăpezii şi coincidenţa aceasta îl neliniştea. Îşi aminti de discursul pe care i-l ţinuse Papa Gem într-una din primele zile ale venirii sale la Frăţia Parasim. Atunci i se explicase de ce Frăţia Parasimp. acceptase misiunea de a-i distruge pe Zarni.

– Arv, fiule, îi spusese Papa Gem părinteşte, în timp ce La Belle Dame şi Solec schimbau priviri plictisite, semn că auziseră povestea de zeci de ori. Zarni sunt un pericol pentru noi toţi. De ce crezi că plouă tot timpul în oraş? Nenorociţii ăştia s-au jucat cu clima şi acum au stricat echilibrul natural. Pot să jur că-n mai puţin de zece ani vom fi sub zăpadă. Toată lumea va fi acoperită de-o calotă glacială şi trebuie să facem ceva, dacă nu vrem să ajungem să mergem cu săniile pe străzi.

Mai târziu îl întrebase pe Ceat ce părere avea de teoria lui Papa Gem. Pe el nu-l impresionase modul în care acesta vorbise – şi nici n-ar fi avut cum – ci noutatea ideii. Niciodată n-auzise aşa ceva.

– S-ar putea ca bătrânul să aibă dreptate, dar nu cred. E adevărat că Zarni fac experienţe de ani de zile, dar nu cred să fie atât de grav. Oricum, îi spusese Ceat zâmbind, asta-i teoria lui favorită. O s-o mai auzi de multe ori.

Arv reveni în Reţea. Ceru o imagine detaliată a „Casei plângerii” şi construcţia se roti în jurul axei, arătându-i toate cele patru feţe. Mişcările erau foarte bine executate, iar peisajul apărea aproape real. Lui Arv i se păru că bătea vântul. Îşi aminti că Silvar spunea deseori: „Mă gândesc la ninsoare ca la praful provenit de pe şoseaua luminoasă ce traversează nopţile de vară”. Probabil că era un citat. Încercă să nu se mai gândească la Silvar. N-avea rost. Se hotărâse să apeleze la Ceat şi la grupul său, iar lucrurile erau deja stabilite. Pentru o clipă se simţi ispitit să renunţe la tot planul lui, apoi îşi dădu seama că n-ar fi suportat să dea înapoi – n-ar fi acceptat un alt eşec. Trebuia să meargă până la capăt. Ceat era singurul care l-ar fi putut ajuta, pentru că el era prea cunoscut, iar garda lui Silvar l-ar fi arestat de îndată ce-ar fi apărut în sala Zarni unde avea loc sărbătoarea sfârşitului de mandat.

Se hotărî să se concentreze asupra planului Casei. Înăuntru era un labirint de coridoare care dădeau unele în altele, niveluri subterane ce se întindeau pe mai multe zeci de metri. Casa n-avea paznici, pentru că se considera că nimeni nu va reuşi să intre în sediul Zarni şi să spargă codurile fără să fie detectat. Arv credea că, dacă va reuşi să fure capul lui Gaiber, nu se va mai pune problema codurilor.

Pătrunse în complex. Nu era singur. Alţi curioşi umblau din cameră în cameră, admirându-i pe cei închişi de parcă ar fi vizitat un muzeu plin de sculpturi. Nu existau containere criogenice, ci numai statuile brumate ale celor care-şi ispăşeau pedeapsa. Arv nu ştia dacă aşa arăta Casa şi în Real, dar probabil că designul nu era decât un artificiu al Reţelei. Un ingredient care să facă mai interesantă călătoria în „Ziua plângerii”. Tatăl lui Ceat – Taec – se afla la numărul 70. Asta însemna că se găsea închis acolo de mult timp. Arv văzu în unele coridoare şi statui purtând cifre peste un milion. Pentru prima oară, Arv ar fi vrut să afle de ce fusese condamnat. Ceat îi spusese ceva despre unele divergenţe pe care le avusese cu bunicul său, după care acesta dispăruse. Care era însă adevărul…?

Memoră poziţia la care se afla Teac. Ar fi vrut să-l cheme şi pe Ceat. Dar rudele celor închişi n-aveau voie să acceseze nici măcar nivelul la care se afla replica „Zilei plângerii”. Se deplasa pe coridoare spre ţinta sa, când simţi că ameţeşte. Un puternic acces de greaţă îl făcu să piardă nivelul şi să părăsească Reţeaua. Planul clădirii îi dispăru din faţă şi, după primul moment de panică, se trezi aşezat pe podeaua cabinei. Ceat era aplecat asupra lui, iar câţiva curioşi îl priveau prin peretele de sticlă. Era secătuit, bolnav şi pe jumătate inconştient.

9. După câteva zile, se simţi ceva mai bine. Pe Silvar îl văzu pe ecranul unui Sakya în dimineaţa în care Papa Gem îi dădu harta care avea să-l conducă peste câteva ore în miezul organizaţiei Zarni. Atunci aflase că deţineau un program numit „Înfăţişarea Înşelătoare” şi care avea să-i

ajute pe Solec şi pe La Belle Dame să pătrundă în Reţea fără să fie depistaţi ca aparţinând unui grup ostil Zarni.

În aceeaşi zi, Arv înţelesese că Frăţia Para lucra pentru Grihol, oponenţii lui Zarni, şi asta-l bucurase, pentru că nu vroia să-i vadă pe aceştia din urmă câştigând alegerile cu programul electoral pe care el îl concepuse şi Silvar i-l furase. Cu trei săptămâni în urmă nu i-ar fi trecut prin minte să se răzbune, pentru că problemele şi mizeria îl copleşeau, dar acum observase că o mare parte din ura ascunsă pe care i-o purta lui Silvar trecuse asupra organizaţiei din care acesta făcuse parte.

De trei săptămâni lucra cu La Belle Dame şi cu Ceat la planul care avea să-i arunce pe Zarni direct afară din Reţea şi din Real. Arv se simţea înviorat numai la acest gând şi muncea cu tragere de inimă. Câteva zile tatonaseră terenul în jurul zonei de Reţea de nivel 50, care aparţinea Zarni-ului. Se foiseră prin apropiere folosind „Înfăţişarea Înşelătoare”, se amestecau printre acei oameni prea plictisiţi de viaţa obişnuită, de ploaie şi de luptele între partide pentru a nu-şi da toate economiile în contul unei ore de plăcere.

Din când în când, Arv şi Ceat se aventurau până la nivelul 49, cartografiind spaţiile virtuale şi completând harta dată de Papa Gem. Zarni ocupa întreg nivelul 50 pentru că nu era numai un partid politic, ci şi o corporaţie multinaţională. Pe lângă ei, următorii pe listă – Grihol – nu aveau decât o jumătate de zonă, fără perspective de extindere dacă jocul Parasimpaticilor nu reuşea.

Adevărul era că Zarni plăcea oamenilor de rând, Dumnezeu ştie de ce, poate pentru că reclamele lor electorale erau atât de pline de viaţă şi de colorate în nuanţele selectate pentru puterea lor hipnotică, încât inspirau încredere mai mult decât promisiunile opoziţiei.

Arv îl văzu pe Silvar şi la o manifestare organizată de Zarni în faţa sediului său, o clădire numai metal negru, un monolit cu muchii ascuţite şi pereţi netezi pe care se derulau lozinci. Muzica se auzea mult mai tare decât era nevoie, iar Arv se trezi gândindu-se cum ar fi organizat el spectacolul dacă ar fi fost în locul lui Silvar. În piaţă era însă prea multă larmă, iar sunetul vocilor miilor de oameni acoperea vocea remixată a lui Silvar, care cânta de parcă s-ar fi întrebat ce naiba căuta într-un astfel de loc. Efectul era comic; lui Arv îi era puţin milă de Silvar, care între timp se îngrăşase şi asuda în costumul lui lucios, de comandă, cu nasturi sidefii, rotunzi, lucind ca ochii unei feline ce pândea după un colţ.

– Probabil că tipul binecuvântează ceasul în care nebunii ăştia au început să urle de admiraţie şi acoperă porcăria lui de mixare, îl auzi pe Ceat strigându-i la ureche.

Arv râse scurt şi-şi duse mâna la ochi ca să-l vadă mai bine pe Silvar. Ziua era însorită, un lucru rar în Oraşul Norilor.

– Mă întreb de ce vrei să-l mai elimini, continuă Ceat. Dacă-i dă înainte cu reclame ca asta, n-o să mai apuce nici două săptămâni. Parcă nu merită deranjul să-i curmi porcăria de viaţă.

Desigur, puştiul avea dreptate. Arv zâmbi soarelui care se rezemase de muchia superioară a turnului.

– Dacă aş fi vrut să-i facă altcineva felul, i-aş fi lăsat pe Zarni să-l lucreze în linişte. Singurul lui program ca lumea a fost cel pe care mi l-a furat. Totuşi, mă gândesc că are o şansă să scape dacă planul lui Papa Gem reuşeşte. Totii o să fie atit de dezorientaţi că n-o să mai aibă timp să se ocupe de Silvar, ci o să se gândească la propriile lor funduri. Dar cum ai să te descurci cu Silvar? îl întrebă îngrijorat, pentru că, deşi prietenul său se oferise singur să-l răpească pe Silvar, nu era sigur că avea destulă experienţă să ducă totul la bun sfârşit.

– N-o să fie nici o problemă. După ce Zarni va fi distrusă, n-o să se mai gândească nimeni la Silvar. O să rămână descoperit. Treaba o să meargă de la sine. Tipul n-o să bănuiască nimic, repetă şi se gândi la planul pe care-l pusese la punct pe când bătea cu prietenii lui aleile securizate ale cimitirului. De fapt, nu era prima oară când se ocupa cu astfel de lucruri. Ceat avea un grup pe al cărui sprijin se baza. Doar tu să-ţi îndeplineşti promisiunea, încheie el.

„Aşa o să fac”, spuse Arv în gând.

Îi datora destul de multe lui Ceat. De fapt, era singurul care nu râdea de el după ce-şi revenea din somnurile hipnotice care-l introduceau în Reţea pentru a completa harta lui Papa Gem. Se pare că, în timpul expediţiilor sale, partea care rămâne legată de pământ sporovăia despre întâmplările vieţii sale de până atunci. Când era în Reţea, subconştientul său le arunca afară sub forma unei uşoare bârfe mondene. Ceat rămăsese singurul care nu-i comenta viaţa. Îl lua aşa cum era, nu glumea pe seama nubienilor, a lui Silvar şi, în general, a tuturor lucrurilor pe care ar fi vrut să le ţină adânc îngropate.

După ce se despărţi de Arv, Ceat se înghesui în maşina lui minusculă şi se luă după convoiul care-i transporta pe şefii Zarni la sala unde avea loc conferinţa. Se opri într-o parcare în spatele unui panou publicitar şi-l aşteptă. Cu câteva zile înainte, Ceat îi şoptise unui prieten care lucra pentru Zarni că Silvar se afla în pericol să fie eliminat pentru că nu mai era de nici un folos organizaţiei. Pentru a da veridicitate povestirii, crima avea să fie pusă pe seama Grihol, devenind astfel capital electoral. Prietenul şoptise altui prieten, care se asigurase că Silvar aflase despre ce era vorba. Apoi îl aşteptase să-l contacteze şi să ceară ajutor. Ceat ştia că Silvar era destul de prost să se lase păcălit. Îi ceruse bani şi când acesta plătise îşi dădu seama că lucrurile mergeau chiar mai prost decât crezuseră ei, iar Silvar era conştient de asta.

– N-o să bănuiască nimic, îşi repetă, apoi privi cu îndoială spre soarele strălucitor. Ofensiva asupra Zarni fusese programată în acea zi.

10. Arv o luă spre cimitirul Crângul cel Plin de Răcoare, unde ştia că-l aşteptau ceilalţi. Ziua era minunată, aşa cum nu-şi amintea să mai fi fost de mult timp. Soarele se reflecta în fiecare dintre parbrizele fumurii ale maşinilor ce împânzeau drumurile suspendate în aglomeraţia de construcţii a zonei centrale. Ceva mai departe se aflau două blocuri de sticlă albăstrie, unite într-o pasarelă la etajul superior şi care atunci semănau cu un incandescent arc de triumf. Arv trecu chiar prin spaţiul dintre cele două mega-construcţii, traversă o piaţetă şi se pierdu printre pomii ce ascundeau cimitirul. Simţea că se transformă sub influenţa zilei frumoase. Înviorat, începu să se plimbe printre monumente, să privească plăsmuirile tri-D, înregistrările explicative, panegiricele, având sentimentul că se află într-un muzeu. Se gândi la Taec şi la băiatul care aştepta răbdător ca el să-şi termine treaba, ca apoi să-l poată captura pe Silvar. Misiunea era primejdioasă, dar totuşi nu-şi făcea probleme pentru Ceat. Papa Gem îl antrenase de când începuse să meargă.

La Papa Gem se aflau toţi, mai puţin Ceat. Se strânseseră deja de câtăva vreme şi erau nerăbdători să înceapă. La Belle Dame îl întrebă ceva de Ceat, dar Arv îi spusese că rămăsese în piaţă să urmărească spectacolul. De fapt, Ceat nu-i spusese mamei lui nimic de aranjament, adică de prinderea lui Silvar şi eliberarea lui Taec.

– Pe unde umblă băiatul ăsta? o auzi spunând cu voce joasă.

În sufletul ei era probabil mulţumită că Ceat prefera să urmărească un spectacol care, de altfel, era acelaşi în fiecare an, decât să fie de faţă la cea mai mare aventură a sfârşitului de secol.

Papa Gem pregătise inductoarele şi rulă noul program. Fiecare îşi preluă „Înfăţişarea Înşelătoare” care trebuia să le modifice identităţile în cele ale unor inspectori de nivel purtând uniformele Zarni. La Belle Dame îşi fixă inductorul rotund şi plat, mat şi strălucitor. Îl purta plină de cochetărie, de parcă ar fi fost o bijuterie. O roză subţire, semicirculară, ţâşni din aparat şi-i acoperi ochii. În curând stăteau toţi relaxaţi, aşezaţi pe fotoliile info. Porniseră.

Arv îi privi câteva clipe, apoi se concentră. Camera dispăru şi dintr-o dată se trezi în replica-bibliotecă. Pătrunsese în Reţea. În ultimul moment, Papa gem hotărâse ca Arv să ajungă la informaţia strânsă în replica Gaiber, în timp ce ei aveau să distrugă întreaga clădire Zarni folosind proiectile virusale. Arv culese o carte. Nu ştia exact ce trebuia să facă, pentru că hărţile pentru zona Zarni nu erau exacte. Se deghiză într-un vigilent. Corpul i se alungi, deveni transparent, cu aparenţă gelatinoasă, alb, cu mici puncte de roşu intens. Devenise deja un fitofag

când Papa Gem îi dădu explozivele virusale, pe care acesta le învălui într-o cută a citoplasmei.

11. Ceat pătrunse în sala unde avea loc conferinţa, amestecându-se în mulţimea ce purta pălării roşii din hârtie cerată. Spaţiul era imens, plin de oameni care se agitau în toate părţile, schimbând impresii, iar murmurul vocilor acoperea sonorul reclamelor electorale ce se derulau pe pereţii-ecrane. Ceat se aşeză în spatele uneia dintre coloane. Nu cunoştea pe nimeni şi nu era posibil să fie observat de vigilenţi în înghesuiala conferinţei. Totuşi, nu-i plăcea să stea la loc deschis, chiar dacă se afla în siguranţă.

Ecranele se întunecară împreună cu lămpile ce luminaseră încăperea. Mulţimea amuţi, iar din tavan începură să se scurgă încet pete minuscule de lumină albă, ca o ninsoare. Pe Ceat îl trecu un fior rece. Îşi aminti de discuţia cu Arv şi de previziunile lui Papa Gem şi de zvonurile legate de experimentele climaterice făcute de Zarni.

12. Mai târziu, Arv traversa, împreună cu Solec, câmpiile cu peisaj nefinisat ce se întindea la marginea zonei cunoscute a Reţelei. Nivelul fusese concesionat de Zarni, care intenţionau să-l amenajeze după ce ar fi câştigat alegerile, dar între timp nu se grăbiseră să îngrădească accesul curioşilor. Locul devenise un fel de promenadă pentru cei care doreau să contemple replica clădirii Zarni. După opinia lui Arv, această zonă era un punct slab în sistemul de securitate, pentru că le permitea să ajungă cât mai aproape de ţinta lor.

Se amestecară în mulţime, ţinând armele pregătite, în timp ce Arv, sub masca lui de vigilent, le deschidea drumul. De fapt nici nu era nevoie să facă vreun gest, pentru că oamenii se dădeau singuri la o parte din calea lor. Mai târziu îi întâlniră şi pe adevăraţii paznici, dar aceştia le făcură loc după ce se salutară cu Arv. Efectele „Înfăţişării Înşelătoare” erau vizibile. Vigilenţii ar fi trebuit să-i aibă înregistraţi drept non-persoane. Identificatoarele acestora nu le confirmaseră însă identităţile adevărate, ci numai pe cele false. Reuşiseră să treacă fără probleme.

Înainte de a pătrunde în clădire, aveau nevoie de permise pe care nici măcar „Înfăţişarea Înşelătoare” nu le putea furniza. În faţa ultimului baraj se adunaseră cei care-şi aşteptau rândul la punctul de control.

Arv le făcuse semn celorlalţi să aştepte şi se apropie de un bărbat care semăna destul de bine cu Anstar. Al început, Arv chiar îl confundă cu el, până când îşi aminti că înfăţişările la modă erau oarecum limitate şi într-un nivel se întâlneau, de obicei, mai multe replici umane de acelaşi fel. Pe pieptul replicii strălucea însă metalul dreptunghiular al unui permis colectiv.

– Anstar, îl strigă totuşi.

Străinul se întoarse surprins, îşi dădu seama că era o greşeală, dar, măgulit că fusese chemat de un vigilent, se apropie de el fără să-şi mai ia măsuri de prevedere. Arv îl atrase după replica unei clădiri şi-l anihilă folosindu-se de proprietăţile trupului de paznic pe care-l copiase. Tipul dispăru, alungat afară din Reţea. Arv îi păstră cartela. Trebuia să se grăbească, pentru că mai avea doar zece minute până când tipul avea să se dezmeticească din leşinul în care căzuse după expulzarea forţată şi să dea alarma.

Trecură de linia punctată a barierei fără să trezească suspiciuni. Papa Gem îşi abandonă vechiul camuflaj şi preluă înfăţişarea necunoscutului pe care Arv îl atacase.

Din momentul în care pătrunseră în clădire, se treziră înconjuraţi de un grup de paznici comandaţi de un fitofag colorat într-o incredibilă nuanţă albăstrie. Acesta le ceru din nou permisul, iar ochii agăţaţi undeva deasupra trupului îl sondară pe Papa Gem. Arv avu impresia că vigilentul cunoştea identitatea pe care parasimpaticul şi-o asumase şi acum încerca să-l verifice. Simţi că intră în panică, dar reuşi să se stăpânească, să se concentreze şi să schimbe consistenţa informaţiei ce-i înconjura. Camera în care se aflau se modifică, deveni transparentă şi se transformă într-un balon de săpun ce se sparse cu zgomot. Explozia anihilă paznicii, iar Reţeaua îi scuipă afară.

Îşi continuară drumul urmărind harta ce lise afişa pe vizoare, până atinseră punctul de despărţire. Pe coridoare nu întâlniră pe nimeni. Totul părea pustiu, dar Arv ştia că nu era aşa, pentru că el vedea încăperile fracţiunilor de nivel în care admiratorii Zarni se strânseseră pentru a asculta discursul lui Gaiber.

Venise timpul să se despartă. Arv îi înapoie lui Papa Gem explozivele virusale, învelite într-o capsulă mimetică pentru a nu fi sesizate de detectorii presăraţi pe culoare. Papa Gem, Solec şi La Belle Dame se răspândiră în clădire, plantând proiectilele ce aveau să fie activatte numai după întoarcerea lui Arv. Acesta rămase singur, privindu-i cum se depărtează.

13. Arv coti pe primul culoar din dreapta şi-şi anulă imaginea pe care-o avea în Reţea. Traversă nevăzut sălile pline de oameni care aşteptau nerăbdători apariţia lui Gaiber. Se părea însă că, în acel an liderul Zarni se lăsa aşteptat. Arv nu se putu abţine să nu se întrebe de

ce. Spera că n-avea nici o legătură cu misiunea lui. Observă că la fiecare intrare se aflau de două ori mai mulţi paznici decât de obicei. Atmosfera era încărcată. Se simţea încordarea plutind de la un vigilent la altul. Părea altfel decât în Real, dar asta nu însemna că nu era tot nelinişte. Poate nu erau decât propriile-i sentimente ce evadaseră în exterior.

Spectacolul începu în net, însoţit de o cutremurare a informaţiei. Reţeaua copia Realul şi, atât cât era posibil, încerca să facă insesizabilă diferenţa dintre plăsmuirile ei şi lumea adevărată. Pereţii sălii unde se oprise se desfăcură, lăsând să se vadă un peisaj cu munţi albaştri. Zece luptători medievali se înfruntau pe fundalul muzical derulat şi în cazul reclamelor Zarni. Cele două grupuri erau îmbrăcate în culorile Zarni şi Grihol, iar costumele lor încărcate de podoabe îi aminteau lui Arv că spectacolul care tocmai se derula făcuse parte din programul furat de Silvar. Îl cuprinse furia. Desigur, victoria avea să aparţină replicilor Zarni.

– Ticălosule, ticălosule, îşi repetă.

Pe un perete se afla un ecran care arăta imagini din Real, din casa Zarni. Pe undeva printre pălăriile roşii se afla şi Ceat. Îi ură în gând şi părăsi sala. Străbătu drumul care-l despărţea de centrul nivelului, fără să se oprească. Nu avea o hartă care să-i arate posibila localizare a acestuia, dar concentraţia de energie simţită în apropiere era de ajuns ca să-l îndrume. La un moment dat, părăsi camerele bogat împodobite şi ajunse într-un loc suspendat deasupra unui abis luminat. Culoarul se termina brusc acolo. Arv plonjă în adânc şi pluti încet. Îl uimiră pereţii prăpastiei, care erau numai rafturi săpate în stânca artificială, formând o bibliotecă enormă încărcată cu milioane de volume. Din loc în loc se găseau pupitre pe care stăteau deschise alte cărţi, cu pagini lucioase. Arv privi în sus şi văzu că, printr-o perfectă transpunere, deasupra lui se afla un cer de noapte pe care străluceau stele dispuse în rând ca literele unui alfabet Braille, universal şi misterios.

La un moment dat, se opri din coborâre. Ajunsese într-un loc care-i amintea de biserica în care intrase cu trei săptămâni în urmă. De fapt, era aceeaşi. Văzu diavolii cu ochii răsuciţi, expresivi şi fosforescenţi. Ca în visul lui, picturile luceau de parcă ar fi fost executate de curând. Pe o masă înaltă se găsea cartea pe care nu reuşise atunci s-o citească. Se întrebă dacă nu cumva visul fusese un alt mod de-a pătrunde în Reţea.

Admiră din nou ilustraţia naivă a cărţii, iar când încercă să dea pagina, reuşi fără prea mult efort. Volumul dispăru şi-n locul lui se înfiripă replica săpată parcă în gheaţă a corpului lui Gaiber. Înaltă de mai puţin de jumătate de metru, replica se rotea încet deasupra mesei, ascunzând cea mai importantă aglomerare de memorie din Reţea.

Arv întinse mâinile, simţi împotrivirea sistemelor de securitate, dar acestea nu reuşiră să-l oprească, pentru că era o non-persoană, o replică umană ce exista şi în acelaşi timp nu putea fi detectată în cadrul

net-ului. În acelaşi moment, biserica dispăru şi undeva i se păru că sună o alarmă a nivelului informaţiei, ce scăzuse brusc în toate segmentele. Arv mască memoria în cutele citoplasmatice în care ţinuse şi proiectilele virusale. Se părea că dispariţia corpului avea repercusiuni în tot nivelul, pentru că întreaga clădire tremura şi vibra, nereuşind să se stabilizeze. Arv se afla acum într-o cameră goală ai cărei pereţi se crăpau vizibil.

Zeci de paznici se năpustiră înăuntru, dar Arv comutase deja şi dispăruse fără urmă în locul dintre Real şi Reţea pe care-l numea Biblioteca.

14. Aşteptarea devenise apăsătoare, iar Ceat, ascuns după coloană, nu mai auzea decât discuţiile şi exclamaţiile de nerăbdare ale oamenilor care aşteptau de mai mult de două ore să înceapă spectacolul.

Sub ecranul central se afla o estradă acoperită cu plăci metalice prinse cu nituri supradimensionale, ce imitau structura barurilor la modă în Reţea. Şi dincolo se găseau oameni; poate şi Silvar era printre ei. Arv nu mai avea nici una dintre înregistrările pe care le făcuse cu Silvar, dar Ceat dăduse peste el într-o emisiune derulată prin Reţea, aşa că era în stare să-l recunoască. Din povestirile lui Arv, îşi făcuse o imagine greşită despre el, dar când îl văzuse se simţise dezamăgit – Silvar părea un om obişnuit.

Curând, pe ecranul care prezenta imagini din Reţea apăru Gaiber, înconjurat de câţiva oameni printre care şi Silvar. În sală se făcu linişte. Stând lângă Gaiber, care era un bărbat calm şi oarecum inexpresiv, Silvar vorbea cam agitat despre programul lui, despre campania Zarni, despre realizările ultimului mandat.

Ceat se gândi că, probabil, nu mai era mult până când Papa Gem va acţiona explozivele virusale. Se apropia ora pe care-o stabilise cu Arv. Îşi potrivi ocularul şi privi din nou spre estradă. Acum era în stare să distingă bine faţa vorbitorului. Observă că Silvar asudase tot. Lui Ceat i se făcu milă de el. Era clar că tipul se amestecase într-o acţiune a cărei avergură îl depăşea. Dacă informaţiile pe care le avea erau corecte, Silvar se afla deja în dizgraţie. Mai era puţin şi Zarni l-ar fi îndepărtat singuri. Dorinţa lui Arv s-ar fi putut realiza atunci fără prea mult efort. Din păcate, Arv nu vroia să aştepte. Discutaseră asta de zeci de ori fără să ajungă la un rezultat. Se gândi la Taec şi la închisoarea lui de gheaţă. Simţea că-i datora ceva, aşa că avea să meargă până la capăt.

Între timp, Silvar terminase ce avea de spus şi toată lumea se pregătea pentru discursul lui Gaiber. Ceat ieşi din umbra coloanei. Cum majoritatea oamenilor purtau oculare pentru a-i vedea mai bine pe cei de la tribună, nici el nu părea suspect. În plus, aparatul în acoperea partea de sus a feţei şi-l făcea de nerecunoscut. N-avea nici o armă şi nici n-ar fi riscat să ia una, de teamă să nu fie depistat de detectoarele vigilenţilor.

Roti uşor ocularul spre stânga şi se uită direct spre estradă. Acum îi vedea structura metalică ascunsă sub panouri. În spatele acestora se afla o uşă care fusese acoperită de construcţia ulterioară fără să mai fie blocată. În plus, într-o margine a estradei, una dintre cunoştinţele lui care lucraseră în echipaj de montaj lăsase o placă numai aparent nituită.

Mai devreme îi comunicase lui Silvar să fie pregătit să fugă pe uşa de sub tribună. În spatele clădirii aveau să-l aştepte câţiva dintre membrii grupării sale. De fapt, Ceat îl contactase pe Silvar în numele Frăţiei Parasimp, care mai ajutase şi altădată politicienii unei grupări sau ai alteia să iasă din încurcătură. Silvar auzise, probabil, zvonurile şi nu avusese nici o bănuială.

Se uită din nou spre estradă şi citi pe faţa lui Silvar că era pregătit să acţioneze imediat ce-ar fi avut loc diversiunea de care-i pomenise Ceat. După ce terminase de vorbit, se aşezase în spate, cât mai aproape de presupusa cale de scăpare şi cât mai departe de paznicii despre care i se spusese că aveau să-l elimine la ieşirea din sală, imediat după discursul lui Gaiber. Ceat îşi coborî privirea şi ceru în subvoce un indice temporal. Mai erau câteva minute până la stingerea ecranelor, urmată de derută şi de panica mulţimii. O luă spre ieşire, încercând să nu atragă atenţia. Nimeni nu-l opri, mai ales că discursul nu începuse încă, iar în acel moment nu se derulau decât reclame, urmate de alte imagini de la sărbătoarea din Reţea. Se rugă în gând pentru reuşita lui Arv. Înainte să părăsească sala, văzu un ultim clip în care două grupuri de luptători medievali reprezentând Zarni şi Grihol se întâlneau într-o înfruntare fantastică. Afară totul era liniştit.

De abia când ajunse la maşina parcată de prietenii săi în curtea unui depozit, auzi sunete de arme şi urletele mulţimii care părăsea în dezordine Casa Zarni.

15. Estrada era aproape goală când Silvar se aşează în primul rând. Îi vedea pe oamenii din sală discutând şi nimeni nu-l băga în seamă. De fapt, de ce-ar fi făcut-o? el nu era o personalitate ca Gaiber şi n-avea decât o escortă de doi paznici. Se uită la ei pe furiş şi se întrebă dacă aceştia erau cei care trebuia să-l elimine la sfârşitul serbării. Îi venea să râdă – directorul campaniei, transformat în capital electoral! Cine-ar fi vrut mai mult de la viaţă! Îşi mişcă neliniştit mâinile, căutându-şi batista. Observă că era urmărit de unul dintre paznici. I se păru că era o privire dispreţuitoare, distantă.

Proiectul la care lucrase aproape jumătate de an se dovedise un eşec. Gaiber îi spusese destul de clar că nu mai aveau nevoie de el şi că intenţionau să angajeze pe altcineva. De fapt, de atunci ar fi trebuit să fie atent. Zarni nu lăsau pe nimeni să le scape, mai ales dacă era o persoană

care le cunoştea modul de operare, iar Silvar aflase destule în anul în care lucrase cu ei. Ştia că nu s-ar fi dat înapoi să-l suprime după serbarea dinaintea alegerilor.

Simţi că trupul i se acoperea de sudoare. Dacă aflaseră că vroia să dispară? N-aveau cum, îşi spuse, dar apoi îşi aminti de banii retraşi de teamă să nu i se blocheze contul. N-ar fi trebuit să facă asta. Ar fi fost mai bine să fi renunţat la credite, decât să se pună în pericol. Pe de altă parte, dacă n-ar fi golit contul, din ce-ar fi trăit mai târziu, când s-ar fi aflat în siguranţă într-unul dintre satele din sud?

Pe cei de la Frăţia Parasimp îi plătise în avans şi acum spera să nu-l întrebe nimeni ce avea în geanta pe care-o cărase după el toată ziua. Nu mai avea răbdare. În timp ce urmărea ecranele aşteptând diversiunea promisă de Ceat, îl văzu pe Gaiber într-o imagine tri-D. Deşi lui i se ceruse să deschidă serbarea, Gaiber era vedeta spectacolului. Observă cum mulţimea amuţeşte înainte să izbucnească în urale. Acum, că Gaiber apăruse, el era un nimeni. Nu vroia să moară, dorea să se bucure de viaţă aşa cum n-o cunoscuse niciodată.

Îşi începuse discursul cu destul calm, reuşind chiar să-şi controleze inflexiunile vocii. După ce termină se trase mai în spate, pentru a le face loc lui Gaiber şi celui ce trebuia să-l prezinte – exagerându-i, ca de obicei, calităţile de conducător şi de artist, ascunzând însă, gândi Silvar ironic, scandalurile pe care le avusese în oraşul natal.

Deşi aştepta cu nerăbdare să se întâmple ceva, stingerea ecranelor şi întunericul ce se lăsa în sală îl prinseră nepregătit. Auzi strigăte, pe Gaiber întrebând ce se întâmplase şi pe altcineva îndemnând mulţimea să se liniştească. Silvar îşi puse ocularul ascuns în buzunar. Gărzile se strânseră în jurul lui Gaiber şi în jurul lui se tot repeta cuvântul „atentat”. Silvar se grăbi spre marginea estradei. Panoul de care i se vorbise căzu la prima lovitură, iar zgomotul nici nu se auzi în vuietul mulţimii. Dedesupt se afla o scară. Coborî în grabă. I se atrăsese atenţia să nu întârzie prea mult, pentru că era posibil ca luminile să se repare mai repede decât calculaseră ei. Descoperi uşa ascunsă. Se temea să nu fie închisă şi, în timp ce mâna i se opri pe clanţă, îşi dădu seama că tremura.

Străbătu un coridor gol, care se termina cu altă uşă. Pătrunse în camera în care-şi ascunsese geanta, o descoperi în dulap şi răsuflă uşurat. Restul drumului îl parcurse alergând. Ieşi printr-o poartă care dădea în spatele Casei Zarni. Întâlni doar câţiva bărbaţi îndepărtându-se în grabă de zona centrală. Era primul atentat organizat vreodată împotriva Zarni şi toată lumea intrase în panică. Vigilenţii alergau pe străzi, mai mult ameninţători decât eficienţi.

Silvar ştia că maşina îl aştepta ascunsă într-un depozit unde dormise şi el o noapte, cu mult înainte să-l întâlnească pe Arv şi să se angajeze la Zarni. Poate n-ar fi trebuit să se poarte astfel cu el. Ar fi fost

mai bine să-i fi dat ceva bani în loc să-şi trimită paznicii să-l lucreze. Totuşi, nu regreta nimic, pentru că Arv era prea neimportant ca să-i facă rău. Poate şi murise între timp. I se păru ciudat că se gândise tocmai la el în acel moment.

Urmă exact instrucţiunile pe care le primise. Poarta depozitului era enormă, acoperită de o pojghiţă de noroi sub care se ghicea fosta culoare galbenă. Formă codul şi intră. Maşina era o dubiţă destul de nouă, cu geamuri opace şi caroseria acoperită cu inscripţii cum nu se întâlneau decât în zonele periferice. Ciocăni uşor la uşa din spate. Se simţi cuprins de un neaşteptat sentiment de fericire. Reuşise să scape şi nimeni nu observase dispariţia banilor. Tastă din nou codul şi se urcă în spaţiul negru al maşinii. Încă mai zâmbea când primi o lovitură care-l doborî, făcându-l să se rostogolească pe podeaua murdară.

16. O dată cu distrugerea nivelului Zarni, sistemul de securitate al Reţelei încetase să mai funcţioneze. Arv se trezi ameţit. Papa Gem şi ceilalţi se mai aflau încă în virtual, ascunzând într-unul dintre nivelurile inferioare capul lui Gaiber şi pregătindu-l pentru a difuza informaţiile în toate Sakya răspândite prin oraş.

Ceat şi prietenii lui îl prinseseră, probabil, pe Silvar, deci el era singurul care avea posibilitatea să se ducă până la „Ziua plângerii” pentru a-l aduce pe Taec. Auzi sirenele maşinilor de pază care se îndreptau spre centru.

Băutura şi plimbarea prin Reţea îl năuciseră. O luă spre uşă clătinându-se nesigur pe picioare. poate ar fi fost mai bine să încerce să-l convingă pe vreunul dintre parasimpatici să-l însoţească. Desigur, nu era o idee prea grozavă. Probabil că nu l-ar fi ajutat, ci, din contră, ar fi încercat să-l oprească.

Casa Plângerii se afla destul de departe de cimitir. Programară traseul şi se lăsă să alunece pe scaunul maşinii. Închise ochii, văzu din nou imaginea însorită a Reţelei şi i se păru ciudat că în Real începuse să se lase seara. Îi era frig. Auzise că oamenii închişi în „Ziua plângerii” treceau prin coşmare în care erau vânaţi pe terenurile unei ierni eterne. Poate că, vreodată, lumea va ajunge atât de îngheţată încât să nu mai fie nevoie de Case ale Plângerii pentru a-i pedepsi pe neadaptaţi. Chicoti. Parcă se mai încălzise. „Lumina neagră” avea un efect ciudat asupra lui. Controlă indicele temporal. Ceat îl prinsese deja pe Silvar şi era, probabil, în drum spre cimitir. Oboseala îi dispăru.

Coborî în spatele Casei Plângerii. O uşă metalică bloca intrarea secundară, dar se dădu la o parte când Arv ajunse la câţiva metri distanţă. Era semn bun. Însemna că sistemul de securitate o luase razna,

aşa cum prevăzuse. Se aşteptase că interiorul să fie ca în Reţea, dar se înşelase. Nu văzu nici statui, nici arhitectură, nici coridoare albe. Nu era decât un spaţiu negru, o sală enormă în care paşii lui aveau răsunetul unui ecou de peşteră.

Nu exista nici o sursă de lumină. Îşi trase ocularul peste faţă şi imaginea sălii se coloră în verde. Acum desluşea terminalele Sakya înşirate unele lângă altele şi cutiile criogenice înconjurate de un halou gălbui. Totul era atât de liniştit, încât părea că nimic din zarva oraşului n-ar fi putut pătrunde acolo. Totuşi, metropola respira greoi dincolo de pereţii securizaţi. Oare cum se simţeau oamenii aceia, care trăiseră odată normal, care participaseră la sărbătorile Zarni sau Grihol şi care ar fi preferat orice altceva decât să fie împachetaţi în frigul ucigător de sub capacele de sticlă.

Terminalele Sakya erau stinse, semn că instalaţiile nu mai funcţionau. Temperatura creştea. Oamenii se trezeau treptat din somn, iar Arv nu trebuia decât să aştepte. Se îndreptă spre numărul 70 şi începu să nu se simtă bine. Îi era din nou frig, urechile i se înfundaseră, iar mirosul uşor dar persistent ce plutea în aer îi dădea o senzaţie puternică de rău. Făcu un pas înainte printre sarcofagele de sticlă şi stomacul i se contractară dureros. Ştia că era din cauza băuturii, dar n-avea ce-i face, trebuia să suporte.

Se aplecă asupra lui Taec. Prin sticlă i se vedeau faţa palidă şi buzele care începuseră să prindă culoare. Se miră, pentru că Taec era tânăr, doar cu puţin mai în vârstă decât Ceat. Ce-avea să facă după ce se va trezi? Dacă va refuza să-l urmeze?

Ceat spusese clar că vroia să-i vorbească, dar ce altceva însemna oare el pentru Taec, decât băiatul de zece luni pe care, după spusele lui La Belle Dame, încercase să-l suprime? Poate că Ceat se înşela, confundând curiozitatea cu dorinţa de a-l vedea şi de a-i vorbi. Poate vroia să-i afle motivele. La ce i-ar fi folosit lui Ceat toate astea?

Întunericul era tot mai dens. Arv atinse cu grijă capacul cutiei. Un termometru cu cifre fosforescente arăta că temperatura din interior era cea normală. Când capacul se dădu la o parte, Arv răsuflă uşurat. Mai avea timp. Se temuse ca nu cumva Zarni să reuşească să restabilească sistemul de securitate şi să se trezească închis în Casă pentru nu se ştie câte luni. Asta ar fi însemnat, desigur, moartea.

Se uita la Taec, când auzi un zgomot, apoi încă unul şi încă unul. Sunetele îl înconjurau din toate părţile. Cum nici un Sakya nu mai funcţiona, lăzile criogenice se dezgheţaseră, iar capacele se deschiseseră în acelaşi timp.

Trebuia să se grăbească. Sutele de criminali treziţi la viaţă nu făceau parte din planul lui. Fusese o greşeală că nu se gândise la asta. Se aplecă spre cutiei şi atinse gâtul lui Taec. Pielea era rece şi rigidă, iar

roşeaţa pe care i se păruse c-o întrezăreşte pe faţa imobilă nu fusese decât un produs al imaginaţiei sale. Omul era mort, ţeapăn, fără urmă de puls. Mai cercetă şi alte cutii – peste tot acelaşi lucru. Probabil că întreruperea bruscă a sistemului de siguranţă le fusese fatală.

Rămase zăpăcit în mijlocul sălii. Nu se gândea că toţi muriseră din cauza lui, ci se întreba ce-i va spune lui Ceat când îl va întreba de ce nu prevăzuse urmările opririi terminalelor Sakya care asigurau menţinerea în viaţă a condamnaţilor. Vru să se mai uite şi-n alte lăzi, dar nu mai avu timp; lumina se aprinse brusc, ecranele Sakya pâlpâiră pline de culoare, iar Arv fugi spre uşa care tocmai se închidea. Sistemul se pornise din nou. Afară, se întrebă dacă să-i spună lui Ceat adevărul sau să-l mintă zicându-i că n-a reuşit să pătrundă în Casa Plângerii. Oricum, nu mai era mult până când terminalele Sakya aveau să semnaleze reţelei moartea condamnaţilor.

Se urcă în maşină şi porni în viteză. Spera să se întoarcă în cimitir înaintea lui Ceat. Poate nici Papa Gem nu revenise din Reţea. Îi trecu prin minte să spună că nu fusese plecat nicăieri. Ceat n-ar fi îndrăznit să-l dea de gol, chiar dacă ar fi bănuit ceva.

17. Când Papa Gem îşi reveni, constată că Arv dispăruse. Unde plecase fraierul ăla după ce dăduse lovitura secolului? El şi La Belle Dame mai rămăseseră refugiaţi pe un nivel învecinat, ca să urmărească felul cum întreaga fracţiune Zarni se fărâmiţa treptat. Informaţia susţinea fiecare secţiune, iar absenţa ei totul se distrugea – culorile fundalurilor deveneau palide, până când se contopeau în fâşii de alb murdar, mişcările replicilor nu mai ascultau comenzile subvocale, iar ghinioniştii lor posesori se trezeau azvârliţi înapoi în Real. În paralele, informaţia stocată în capul lui Gaiber era transmisă peste tot, de la ecranele publicitare la PC-urile Sakya aflate în fiecare casă.

Papa Gem simţea că acţiunea lui Arv nu putea fi egalată cu nici o contra-campanie purtată vreodată de Grihol.

– Griholii o să ne fie datori, chiar dacă ne-au plătit pentru asta, îi spuse Frumoasei Doamne.

– Da, răspunse aceasta cu gândul aiurea. Era îngrijorată că Arv dispăruse, iar Ceat nu se mai întorsese de la serbare. Oare ce puneau la cale cei doi? Nu apucă să-şi termine gândul. Ceat apăru în cadrul uşii. Râdea.

– Am reuşit, spuse. Afară e un adevărat iad.

Părea obosit, transpirat, dar în acelaşi timp extrem de fericit.

– Am adus un colet pentru Arv, continuă şi-l împinse pe Silvar, făcându-l să se împiedice de prag.

Cu faţa tumefiată, fostul şef de campanie era greu de recunoscut. Stând chircit pe podea, îşi balansa încet capul, iar mişcările aveau ceva din graţia unei dansatoare de hula. Nu ştia ce se întâmplase, dar teama de-a nu fi omorât şi loviturile pe care le primise îl împiedicau să-şi dea seama că fusese păcălit tocmai de cei pe care-i plătise să-i asigure protecţia. Undeva în mintea lui înceţoşată apăruse ideea că fusese prins de Zarni, iar Ceat era unul dintre paznicii puşi de Gaiber să-l suprime.

– Ce dracu, Ceat! exclamă Papa Gem. În halul în care e nu mai iei nici un ban pe el.

Papa Gem avea impresia că fiul lui La Belle Dame se apucase din nou de vechile lui răpiri. Strâmbă din nas. Băiatul ăsta n-avea să înveţe niciodată să fie mai subtil, trebuia să exagereze în tot ce făcea.

Silvar gemu, dar şoapta i se frânse brusc.

– Să nu mai sufli până n-apare Arv, îl atenţionă Ceat destul de prietenos. De fapt, n-avea nimic cu Silvar, totul nu era decât o afacere pe care el o încheiase cu Arv.

Auzindu-l, Silvar se chirci mai mult. Dumnezeule! De abia acum îşi dădu seama că fusese înşelat. Încercă să se ridice, dar Ceat îl lovi cu piciorul şi-l trânti din nou la pământ.

18. Arv trebui să se oprească din drum din cauza barajelor făcute de unităţile de paznici. Aceştia controlau toate maşinile şi Arv nu-şi permitea să rişte să fie suspectat. Deşi Papa Gem îl plătise un avans pentru serviciile aduse, rămăsese înregistrat în Reţea ca unul dintre miile de oameni ce dormeau pe stradă. Mereu se gândise să rectifice asta, să-şi cumpere o casă şi să încerce să-şi recâştige statutul pe care-l pierduse, dar amânase tot timpul. Apoi se hotărâse să aştepte până ce lucrurile aveau să se liniştească. Acum se afla în pericol – dac-ar fi fost prins, n-ar fi fost în stare să explice de unde avea maşina şi hainele pe care le purta, când se presupunea că ar fi trebuit să fie prost îmbrăcat, ameţit de frig şi halucinogene şi înghesuit într-un adăpost din foi de plastic.

Era nerăbdător să primească partea lui din banii pe care avea să-i plătească Grihol o dată cu sfârşitul operaţiunii. Probabil că Papa Gem îşi burduşise deja contul. Era sigur că, de acum, nici unul dintre parasimpatici nu va mai lucra la alte cazuri. La Belle Dame îi spusese chiar ceva despre o retragere discretă într-un loc mai însorit. Seara, în

oraş, frigul devenise pătrunzător, dar picăturile de ploaie erau destul de rare. Se gândi la experimentele meteorologice făcute de Zarni. Cine ştie ce-i mai aştepta mâine?

Se hotărî să ocolească locurile aglomerate. De obicei, unde se aflau oameni apăreau şi paznicii. Dacă ar fi mers singur pe străzile înguste din partea veche a oraşului, nar fi întâlnit pe nimeni.

Cartierul pe care-l traversa se învecina cu cimitirul Crângul cel Plin de Răcoare. Locul era liniştit, cu locuinţele de la începutul secolului, care se scorojeau în tăcere şi se transformau în pulbere. Străzile erau goale şi doar din loc în loc, la o intersecţie, mai era instalat câte un ecran publicitar, model vechi. O dată se opri în faţa unuia. Imaginea era ştearsă, iar vocea prezentatorului venea de undeva de departe. Era vorba de incidentul de la Casa Zarni, de furtul informaţiilor, de echipele de paznici aparţinând fracţiunii Grihol, despre care se spunea că aveau date despre cei care deţineau acum Capul lui Gaiber şi care se ofereau să ajute organizaţia Zarni pentru recuperarea lui. Desigur, mesajul era plin de-o ironie prost mascată. Zarni nu reuşea să facă nimic împotriva celor care răspândiseră informaţiile din banca lor secretă de date, în schimb Grihol se prefăceau că doresc să-i sprijine, negând orice implicaţie în scandalul ce lua proporţii. Arv râse uşor urmărind anunţurile. Întotdeauna îşi dorise să facă parte dintre cei care aveau ocazia să manevreze lucrurile, o acţiune care devenise un fel de modă într-o anumită perioadă.

Curând începu să plouă torenţial şi Arv îşi continuă drumul alergând. Poate ar fi trebuit să se oprească să mănânce într-unul dintre minusculele restaurante, dar voia să ajungă mai repede acasă. Se întreba cum va primi Ceat vestea; spera ca totul să aibă loc cu mult calm, în fond el nici nu-l cunoscuse pe Taec, deci nu era posibil să simtă durere, ci mai mult dezamăgire.

O ştire derulată pe alt panou îl anunţă că Silvar dispăruse şi se bănuia că era amestecat în ultimele evenimente. Cineva îl văzuse părăsind în grabă Casa Zarni, deci nu se punea problema unei răpiri, aşa cum sugerase Gaiber într-un interviu pe care Arv nu-l urmărise. Vestea îl bucură. Însemna că Silvar fusese prins, iar Ceat reuşise să ajungă în siguranţă la sediul Parasimp.

Aversele de ploaie erau tot mai puternice şi se părea că o perdea de apă se trăsese peste soarele zilei, ce apunea. Fusese o după-amiază strălucitoare şi tensionată, o sărbătoare greu de uitat, unul dintre acele lucruri de care-şi va aminti peste ani. Se întrebă ce să facă.Nu mai simţea decât bucuria izbânzii.

La o intersecţie dădu peste o busculadă. O echipă de paznici înghesuiau într-o maşină câţiva bărbaţi care strigau. În apropiere se vedeau vitrinele sparte ale unui magazin. Tipii erau probabil nişte hoţi care vruseseră să profite de haosul general, dar avuseseră ghinion. Se

linişti, dar constată că-i dispăruse senzaţia de exaltare. Pentru prima dată în acea seară, îşi dădu seama cât era de obosit. Nu mai vroia decât să ajungă acasă – sau în locul pe care-l numea astfel. Dorea să aibă parte de linişte, aşa cum fusese când locuise cu Silvar în apartamentul de la periferie.

Porni din nou în fugă, dar nu ajunse prea departe, din cauza averselor de ploaie. Se văzu nevoit să se ascundă într-un pasaj care semăna cu acela în care petrecuse atâtea luni, doar că era mai curat şi avea un mic ecran prins de un perete. Atunci auzi Ştirea, acoperită parţial de zgomotul ploii şi de sunetul inimii sale care bubuia. Se sprijini de peretele umed. Cu litere mari şi roşii scria cum un grup de paznici Grihol îl descoperiseră pe Silvar în casa celor care puseseră la cale şi executaseră lovitura din Reţea. O voce răguşită de emoţie anunţă că nici unul dintre conspiratori nu rămăsese în viaţă după schimbul de focuri care avusese loc, astfel încât, deşi era clar că totul fusese regizat din interiorul Zarni, urma se oprea aici. Comentatorul mai continuă cu o dezminţire dată de Zarni, care nega autenticitatea informaţiilor răspândite în Reţea, susţinând că toate înregistrările ce aminteau de crimele şi fraudele din timpul mandatului Zarni nu erau decât un fals făcut de Silvar, drept răzbunare pentru excluderea sa din partid, care avusese loc cu două zile înainte. Desigur, Zarni erau terminaţi, dar mai încercau încă să salveze aparenţele.

Arv însă nu mai asculta. Se gândea la Ceat, la Papa Gem şi la toţi ceilalţi şi mai ales la faptul că el ar fi fost acum în locul lui Silvar dacă acesta nu i-ar fi furat programul. Ochii îl usturau, iar faţa îi era umedă din cauza ploii. Nu-i venea să creadă că Grihol făcuseră aşa ceva, deşi era logic ca, în loc să-i plătească pe parasimpatici, să încerce să-i suprime pentru a-i împiedica să vorbească mai târziu.

Totul se întâmplase de câtva timp şi totuşi el nu simţise nimic. Tot timpul fusese sigur că se va întoarce şi-i va găsi strânşi în jurul unui Sakya, sărbătorind victoria. O luă buimac prin ploaie, mergând încet în direcţie opusă. Se gândi că ar fi fost mort şi el dacă n-ar fi plecat după Taec, apoi îşi spuse că ar trebui să-şi închirieze o cameră şi să se închidă acolo, să-şi rumege în linişte durerea. Simţea o aşa de mare tăcere în interiorul său, de parcă ar fi fost singurul supravieţuitor al unei catastrofe planetare. Nici nu observă când începu să ningă, iar zăpada se aşternu într-o dâră subţire pe trotuar, pe case, adunându-se şi împrăştiindu-se deasupra oraşului. Arv îşi ridică privirea, se uită spre norii denşi şi atunci i se păru că frigul şi ninsoarea nu vor mai înceta niciodată.

Motto: „Anii noştri sunt lumini ascunse în adâncuri”

(Va. Estayer)

Ploua în subsolurile Navei, aşa cum nu văzusem niciodată pe culoarele zonelor superioare, acolo unde se aflau segmentele carantinei şi locurile unde ni se ştergea memoria. Coloniştii cântau imnuri din regiunea lacurilor, melodii prelungi şi triste, iar în încăperi se mai păstra ceva din atmosfera de sus – fierbinte şi strălucitoare.

De acolo începea necunoscutul, culoarele, condensul ce se prelingea pe pereţi şi umfla textura tavanelor false, semn că omul nu mai stăpânea nimic în subsoluri, doar cârpăcea şi încerca să supravieţuiască. Apa clipocea peste tot, iar sub platforma scafandrilor valurile legănau bărcile prinse de mal. Săli de aşteptare. Banca metalică, incomodă, îmi amintea că aici nu domnea luxul. Era înghesuială. Fiecare-şi depăna în linişte amintirile care încă-i mai aparţineau. Nimeni nu se uita în jur. Infirmierii întâmpinau noile transporturi şi dispuneau călătorii în locurile rămase libere. Un aflux de coloni care trebuiau să tranziteze dincolo. Mă aşezasem în dreptul numărului cinci, aşa cum mi se spusese. Locul nu se deosebea de celelalte, doar că, într-un colţ, cineva stilizase trei omuleţi ţinându-se de mâini. Aşteptam să vină un tip pe nume Sélnic, o călăuză care să mă conducă în austera Carst, acolo unde fusese semnalat mitul Apariţiei.

În apropiere, doi bărbaţi începură să se certe. Poate erau agenţii info care trebuiau să-şi mascheze plecarea, să creeze o diversiune. Amândoi aveau feţele palide ale celor care trăiau prin mlaştini. Ştiam că în curând or să uite tot, dar acum vocile răsunau neplăcut în spaţiul acela acvatic.

Nu-mi amintesc cine a dat prima lovitură, dar l-am văzut pe unul din călători încercând să fugă spre uşă. Podeaua aluneca, înghesuiala era prea mare, iar oamenii se împiedicau unii pe alţii. Loviturile cădeau neaşteptate şi dure, orice mişcare bruscă devenea sursă de durere. Nu era greu să stârneşti tulburări în zona de tranziţie, aici, unde aşteptarea nu se consuma întotdeauna în tăcere. La capătul celălalt al sălii, mi s-a părut că văd o figură cunoscută, dar ce importanţă avea când nu-mi aminteam decât informaţiile implantate de Memo.

M-am ridicat de pe banchetă şi mi-am pus vizorul info. M-am sprijinit de perete şi-am chemat legătura mea de grad „S”.Pe ecran a

apărut Marca, una dintre imaginile de acoperire ale reţelei. O mască strălucitoare, albă, perfectă ca un craniu de cristal. Nu-mi spunea nimic, n-ar fi avut ce să-mi spună. Memoria din zona de sus îmi fusese parţial blocată şi asta din cauza nenorocitei de legi care interzicea ca o unitate memo „S” – superioară – să treacă spre subsol. Raiul era un loc minunat şi nimic mai mult. Marca s-a strâmbat de parcă ar fi avut nevoie de un program auxiliar.

– E momentul să-mi dai coordonatele tipului, am spus în subvoce.

Ecranul s-a împărţit în două – o jumătate era ocupată de câteva date, iar pe cealaltă se înfiripase o fotografie, probabil un instantaneu, un bărbat care mă privea peste umăr – şi un nume – Selnic. Am încărcat datele în memorie şi-am întrerupt transmisia.

Când am revenit, infirmierii dispăruseră. Cei care nu reuşiseră să ajungă până la uşă fuseseră prinşi şi târâţi în învălmăşeală.Aşa se întâmpla mereu în locul dintre cele două lumi.

Ploaia se oprise. Grupuri compacte de paznici info pătrunseseră în încăpere. Nu-şi foloseau bastoanele, nici apărătoarele, doar împingeau mulţimea înapoi spre banchete. Totul se petrecea în linişte. Îi priveam pe oamenii ăştia şi încercam să înţeleg care fusese sursa mitului, cum se concepuse, cum i se dăduse glas, cum se modificase şi transmisese. Oamenii nu se preocupau de trecut nici un subsol, nici pe etajele superioare. Lucrurile erau aşa, şi aşa aveau să rămână. Ascultând înregistrarea mentală a lui Selnic, legenda Apariţiei mi se păruse puţin plauzibilă. Totuşi, a doua zi plecasem pe urmele poveştii şi asta însemna că, pe undeva, toţi ne temeam de ce-ar fi putut reprezenta dacă s-ar fi extins.

De fapt, în Navă era loc pentru orice fantezie. Aquafobia, frica de cristalele generatoare de apă, spaima de ce ne pândea în exterior, în mijlocul beznei ca tot atâtea coşmaruri ale copilăriei noastre rătăcite printre stele.

L-am văzut pe Selnic privind din spatele scutierilor şi i-am făcut semn.Semăna cu mulţi dintre colegii mei info: poate că în timpul vieţii de sus se şi ocupa cu asta. N-aveam de unde să ştiu. Mi-am făcut cu greu drum prin învălmăşeală. Căldura era aproape insuportabilă.

– Va Estayer? m-a întrebat, când m-am apropiat. Îi plăcea să-mi rostească numele, îl rostogolea uşor din vocală în vocală, aşa cum se scandau mai demult denumirile sacre.

Am pornit spre debarcaderul scafandrilor. Probabil că în partea submersă a Navei există o organizaţie Info similară. Bănuiam că sesizarea asupra Mitului le aparţinea, dar nu eram sigură.Apa translucidă şi verzuie se retrăgea ca într-o încercare de reflux în miniatură. Câteva bărci dansau pe valuri.M-am oprit şi m-am uitat în jur.Începuse din nou să

plouă. Câţiva oameni lucrau la consolidarea unui planşeu şi nici unul nu alergă să se adăpostească. Continuau să muncească sub picăturile de condens, colorate în verde de lumina farurilor.

O dată pe an, apa creştea brusc, se revărsa şi uneori ameninţa să năvălească şi în partea de sus. Atunci înceta orice comunicare între cele două lumi. Toţi ne temeam de exterior, de spaţiul în care Nava se deplasa, dar mai mult ca orice, ne era frică de forţa ascunsă în subsol şi de inundaţii.

Pe puntea bărcii se mai afla cineva. Lui Selnic nu-i păsa de scurta aversă. Pe ajutorul lui îl chema Vallcico şi mă privise de parcă ar fi trebuit să-i spun ceva, orice. Selnic se căţărase lângă Vallcico şi aştepta să ies de sub copertina protectoare a debarcaderului. Rămăsesem pe loc. ce ciudate şi străine mi se păreau laguna, apa şi lumina cea verde!

– Vino, mi-a strigat Vallcico râzând. Aici plouă de câteva ori pe zi. Pietrele îşi fac de cap.

M-am grăbit să-i urmez. Hainele ude mă trăgeau în jos. Selnic părea bolnav sau era numai îngrijorat şi obosit. Când Vallcico se îndepărtă pentru o clipă, îmi şopti în timp ce mângâia absent bijuteria de forma unui ochi pe care-o purta la gât.

– Am dat peste ceva, a spus şi s-a întrerupt.

Atunci mi-am zis că n-avea importanţă, că aveam să discutăm mai târziu.

– Crezi în povestea asta cu Pietrele de Boemia? l-am întrebat pe Vallcico care se apropiase.

Se apucase să fixeze coordonatele autoserei, dar nu ştiam dacă nu vroia doar să ne împiedice să vorbim. Am ieşit din micul port şi, de aici, nu mai existau decât coridoare şi zone submerse.

– Viaţa colonilor nu e prea uşoară, îmi spuse Vallcico. Se întorsese spre mine puţin încurcat. Cum să nu creadă? Cum să-şi explice inundaţiile care vin an de an? De fapt, Nava a uitat să-i ajute.

N-am zis nimic. Odată, încercaseră să evacueze apa din autosere şi din spaţiile de locuit, dar nivelul scăzuse, ca apoi să crească din nou. Barca noastră avansa pe canale joase. Pe pereţi, colonii de muşchi. După câteva minute au apărut insecte care roiau în jurul nostru. În apă am văzut algele tremurând în briza subacvatică şi peşti ca nişte sclipiri de lumină. Microsistemul ecologic apărut aici era coerent, indiferent de ce susţineau cei de sus. Dacă n-ar fi fost aşa, nimic n-ar fi supravieţuit. Natura îşi continua lucrarea chiar şi pe peticul acesta de sol terestru azvârlit pe cer.

Am privit în urmă spre debarcader. Nimeni nu observase plecarea, de parcă n-am fi fost niciodată acolo.

– Sistemele de siguranţă nu prea merg, am observat. Oricine poate coborî până la subsol.

Vallcico m-a privit fără să înţeleagă. L-am văzut pe Selnic tresărind şi mi-am dat seama că făcusem o gafă. Tipul nu ştia că fusesem pe sus. Am râs şi m-am aplecat peste bord. Credea c-am fost trimisă de-o organizaţie locală ce se ocupa de medieri.

– Desigur, nimeni nu-i nebun să vină până aici dacă nu-i nevoie.

– Da, a mormăit el. Se pare că acolo e mai bine.

Am atins oglinda strălucitoare a apei cu vârful degetelor. Nu-mi plăcea că de alesese modalitatea aceasta de infiltrare. Discretă, fără să se anunţe celelalte structuri info. Riscam pentru întâietatea asupra unei informaţii care ar fi dat peste cap piaţa liberă de sus.

Ambarcaţiunea se opri în dreptul unei porţiuni de uscat formată din aluviuni. Selnic îmi arătă gura unui coridor submers care se afunda cine ştie cât. Costumul pe care mi-l dăduse Vallcico semăna cu modelele folosite acum câteva decenii pentru ieşirea în afara Navei. În ultimii ani, nimeni nu mai plecase în exterior, iar prototipul nu mai fusese îmbunătăţit. Era suplu şi uşor de manevrat, avea un vizor info şi culoarea întunecată a peştilor de adâncime.

2. Până aici drumul fusese uşor. O cartelă falsă, o identitate de infirmier aranjată de reţea, o biografie schimbată. Nu mă oprise nimeni. Doar unul dintre paznici mă privise în treacăt când intrasem în liftul ce ducea direct la baza Memo a subsolului.

Mi-am pus casca şi pe jumătatea superioară a vizorului au început să se deruleze date despre locul unde ne aflam. Am văzut o hartă a tunelurilor, apoi dreptunghiurile grafice reprezentând minicentrul de comandă. Zona semăna cu un carst inundat, plin de sifoane, săli submerse, ecouri de peşteră şi culoare navigabile.

Afişajul arăta că apa era caldă. Mai jos, farul lui Selnic părea o pată incandescentă cu un halou luminos. Adâncul era de nepătruns. Aici se terminau culoarele şi începeau autoserele. Vallcico mi-a dat noile coordonate şi ne-am scufundat încet. Batrimetrul arăta că ne afundam tot mai mult, metru cu metru. Undeva, la dreapta, se vedeau cupolele ce ascundeau laboratoarele, magaziile, locurile unde trăiau şi munceau colonii. Un imens aparat aquahalo ocupa aproape tot spaţiul acela

strălucitor. Reclama viu colorată derula ultimul clip al unei companii ce vindea conserve de peşti şi salată de alge. Mâncarea obişnuită a celor de jos.

Din când în când imaginea se împărţea în trei mari triunghiuri. În fiecare, vedetele lumii de sus lăudau calităţile produselor şi ţineau în mână câte un trandafir galben – semnul Reţelei. Cât valora asta ştiam foarte bine. Vocile şi muzica ne-au invadat căştile. Acum, orice discuţie era imposibilă.

M-am uitat în urmă. Selnic se pierduse undeva, în umbră. L-am strigat. După zgomotul reclamei, se făcuse deodată linişte. Acum apa era opacă şi farurile noastre luminau ca printr-un zid de ceaţă. Locul era ciudat. În canalul principal văzusem peşti şi alge. Aici totul era încremenit, îngheţat, parcă înotam între pereţii de aburi ai unei cutii frigorifice. Totuşi nu simţeam răcoarea, din contră. M-am oprit. Ceva se mişca în apropiere, dar vizibilitatea era redusă.

– Nu vii? l-am strigat pe Selnic.

De fapt, n-aveam de ce să-l aştept. Se descurca şi singur. Atunci l-am observat de la mică distanţă. Se apropia încet, părea mai mult că pluteşte între două ape, suspendat deasupra adâncului şi purtat de costum. El era singura mea legătură în lumea subacvatică. Cred că i-am strigat ceva, nu ţin minte ce şi l-am apucat de braţ. Mâneca s-a dezumflat sub atingerea mea, de parcă n-ar fi fost nimic înăuntru. Vallcico a apărut şi el. M-a întrebat de ce întârzii, dar nu i-am răspuns.

Costumul era gol, sfâşiat de parcă s-ar fi luptat să iasă din el. L-a, luat cu noi şi ne-am continuat drumul. Selnic, însă, se pierduse. Acum nu puteam face nimic. Ştiam că mai existaseră asemenea cazuri lângă Carst.

Înaintam cu grijă printr-un sifon de peşteră scufundată. Nu mă gândeam la Selnic. Vallcico o luase din nou înainte şi pentru un moment l-am pierdut din vedere. Am început să înot mai repede, poate din cauza spaţiului devenit strâmt şi-a opacităţii. M-am îndepărtat în grabă. Vallcico se oprise şi mă aştepta după un cot. Lanterna lumina de parcă s-ar fi aflat la câţiva kilometri distanţă. În apropiere – un chepeng galben. Pe suprafaţa metalică, acelaşi pictor necunoscut schiţase cele trei siluete umane care dansau ţinându-se de mâini.

Am pătruns în ecluză. Aici pereţii erau plini de graffiti-uri luminiscente, imagini stilizate de peşti şi alge, frânturi de cuvinte în vechiul limbaj al profeţilor. Era un semiîntuneric fosforescent şi deasupra uşii de la ieşire clipea becul roşu de semnalizare, înconjurat de stilizări de oameni dănţuind. Desenele erau împrăştiate peste tot. Mi se spusese că aveau legătură cu Mitul Apariţiei.

Am ieşit din ecluză şi Vallcico a aruncat costumul lui selnic pe podea. N-am reuşit să văd urme de sânge. Chiar dacă fuseseră, le spălase apa.

– Ştii că s-a mai întâmplat şi înainte? am întrebat, dar n-am primit nici un răspuns.

Tieven, şeful autostradei, ne aştepta afară.

– Va Estayer? m-a întâmpinat. De data asta, numele îmi fusese rostit fără prea mare plăcere. Nu era greu să ghicesc un ereziah. Nimeni nu mai credea în vechea religie, dar puţini erau cei care mărturiseau asta deschis.

– Nu te dorim în mijlocul nostru, dar nici nu te vom alunga.

Am dat din cap. Fraza suna ciudat. Probabil că era un citat, dar baza mea de date nu reuşi să indice de unde.

– Sunt doar o mijlocitoare, am rostit cât mai liniştit.

Mi se semnalase c-o să am probleme cu Tieven. În spatele lui, oamenii se foiau neliniştiţi. Şeful domina locul cu trăsaturile ciudate ale unei picturi dinainte de exod. Lângă el, Ryckel – liderul organizaţiei oponente – se pierdea şi mai tăcut, şi mai insignifiant. Într-un fel, îmi amintea de Vallcico. Cuvântul lui de bun venit a fost mai cald, de parcă tipul şi-ar fi pus mari speranţe în prezenţa mea de moderator.

Tieven părea că se grăbeşte. Nu-mi plăceau cei care-mi pronunţau numele întreg şi pe tonul ăsta. Nu credeam că două cuvinte pot suna astfel. După câteva clipe îmi întorsese spatele şi plecase. Nu i-am spus nimic de Selnic. Nici nu era nimic de zis. El nu era decât un simplu curier şi nimeni nu trebuia să bănuiască altceva.

Am rămas cu Vallcico şi Ryckel.

– Nu-l băga în seamă, mi-a spus.

Am luat-o încet pe un coridor în pantă. Nimic nu-mi amintea de înregistrările vizionate la sediul info. Pe pereţi erau instantaneele altor autosere, altor cupole luminate în jurul cărora foiau scafandri. Sub materialul transparent, se zăreau imaginile deformate al plantaţiilor de pomi. Clopotele fuseseră construite în primele decenii ale potopului, când apa Nouă nu înghiţise decât o mică parte a Navei.

– Noi am făcut sesizarea la info, spuse Vallcico. Maniera bruscă de-a mi se adresa nu i se potrivea cu înfăţişarea moale.

Coridorul trepidă uşor. Aici mişcările Navei se simţeau mai dur. Nu înţelegeam unde vroia să ajungă.

– Propaganda lui Tieven ne-a convins că asta era singura soluţie. Mă refer la strângerea de fonduri şi la toate celelalte.

Atunci mi-am amintit că observasem sus reclama şi numărul de cont distribuite prin Reţea. Un grup cerea bani pentru secarea unui lac, undeva în subsol. Uitasem complet de asta, aşa cum uitasem şi de alte lucruri.

– Noi am lucrat curat, continuă Vallcico şi mai aprins.

Ryckel părea mai tăcut şi mai îngrijorat decât era normal.

– De fapt, ce vă deranjează?

Am trecut pe lângă un grup de lucrători. Vallcico întârzia să răspundă. Îi aşteptă să se îndepărteze. Aici oamenii se purtau altfel şi, poate, era doar din cauza numelui – Va Estayer. Un profet se chemase astfel, dar sus, asta nu mai valora mare lucru.

– Ne grăbim, începu Ryckel. Din când în când se uita la Vallcico de parcă i-ar fi cerut părerea. Tieven vrea să folosească terenul pe care acum e lacul. La început a autorizat difuzarea reclamelor, apoi s-a răzgândit şi-a întrerupt totul. Mesajele şi strângerea de fonduri au încetat. Poate nici n-o să ai ce media. Dintr-o dată nu mai vrea deschidere spre exterior.

– De ce? am întrebat.

– De unde să ştiu? a zis şi-a ridicat din umeri.

Am avut impresia că avea de gând să scape de mine cât mai repede, dar trebuia să rămân, pentru că, de fapt, misiunea mea era alta şi nu avea decât o legătură oficială cu neînţelegerile lor pe plan local.

– Sediile info îl susţin. Avem foarte puţin pământ nedistrus de ape, le-am atras atenţia.

– Ştim, dar lacul n-ar trebui secat. E atât de diferit…

Vorbea de parcă asta ar fi avut mare importanţă pentru el. Nu-l prea credeam. Coridorul urca şi mai mult. În curând am ajuns în faţa porţilor cu arabescuri ale autoserei, acoperite de semne aducătoare de noroc şi descântece împotriva inundaţiilor.

– Şi mai e ceva, zise Vallcico repede. L-am surprins pe Ryckel făcând un gest clar negativ. Cât ştii din ce se întâmplă aici?

– Nu prea mult, am mărturisit.

Uşile autoserei se deschiseră. Dincolo de ele era lumină, erau copaci şi lacul Carst cu oglinda lui verde şi neclintită. În spatele pereţilor transparenţi, canalul exterior se întindea negru şi tăcut.

– întreabă de pietrele de Boemia, spuse Vallcico. Acum nu se mai uita la Ryckel, care fixa doar imaginea strălucitoare a Carstului. Întreabă de boemienele care revarsă apele, de lucrările lui Castlain. Noi suntem o comunitate austeră, secarea lacului ar însemna deschidere, iar unii nu vor să vină lumea aici.

– Cine nu vrea? am întrebat.

Vallcico a ridicat din umeri.

– Oamenii, a răspuns vag. Totuşi, gândeşte-te la ce ti-am spus. La început am fost mulţi, acum unii au plecat, dar nu cred c-au ajuns prea departe. S-au pierdut.

– Ca Selnic?

– Poate aşa, poate altfel. Sunt multe feluri de a dispărea, iar colonii le cunosc pe toate.

3. Nava fusese un oraş enorm azvârlit şi apoi rătăcit pe cer. Acum mi-e greu să vorbesc de planurile primilor colonişti, de profeţi, de religia care deja nu mai însemna nimic. Dacă aş fi avut un trecut, aş fi vrut să am ce-mi aminti, dar aşa istoria din reţelele info mi se părea mai apropiată decât propria viaţă. Uneori aş fi vrut să nu mă mai întorc sus, să rămân în mijlocul apelor, departe de centrele Memo, departe de Info. Dar, probabil, alegerea nu era şi nu avea să fie a mea.

Pentru mine, nava reprezenta o cale de întoarcere. Pentru colonişti, fusese un drum deschis. De câteva generaţii, oamenii încercau să revină acasă, religia profeţilor se uitase, iar Reţeaua info o împinsese cât mai adânc în memoriile pe care le patronau. Din când în când, câte o informaţie ieşea la suprafaţă şi circula un timp pe piaţă, ca apoi să dispară fără urmă. De la tulburările din secolul trecut se optase pentru metoda Memo. Colonii îşi pierdeau amintirile şi periodic se făcea o mişcare de rotaţie între cei de sus şi cei din subsoluri. Toţi avem o viaţă dublă, pe care n-o puteam rememora în totalitate, dar asta n-avea importanţă.

Nava era o înşiruire de coridoare, săli, cabine, laboratoare, reţele de baruri, punţi de comandă, dar şi o zonă de penumbră în care Apa cea Nouă creştea şi scădea urmând propriile-i legi. Acum nimeni nu mai scria şi nici nu mai vorbea despre asta. Odată, observasem într-un fişier

reprezentarea exterioară a navei – o picătură ca o paletă cu roşu, galben, verde. Din petele de culoare se închega o formă alungită, enormă ce plutea agăţată între două linii de albastru intens. Era un tablou timpuriu, de când colonii mai credeau încă în magia întâlnirii cu exteriorii. Nu înţelesesem niciodată ce se aşteptau să găsească, o dată ce-ar fi realizat contactul cu alte fiinţe şi alte spaţii.

Mai târziu, bucuria viitoarei Întâlniri se transformase în nelinişte, mai ales după apariţia Apei Noi. Distribuisem în Reţea tabloul pe care îl descoperisem. Nu mi se ceruse să-l retrag; nu existase nici o reacţie şi nici unul dintre critici nu-l sesizase. Mai rău decât să fi fost interzis era să nu-l fi băgat nimeni în seamă.

Acum, info se temea ca în spatele Mitului Apariţiei să nu se ascundă o reminiscenţă a vechii religii a Întâlnirii. Formele nonumane care bântuiau marginile autoserei să fi fost ele parte a unui vis mai vechi, a unei dorinte redeşteptate abia după câteva generaţii?

4. Stăteam lângă lacul ce se numea Sidha. Vallcico se oferise să mă conducă prin autoseră. În apropiere, plantaţia foşnea în vântul artificial. Pe lângă pereţi existau schelele pe care se cârpea permanent câte ceva sau doar se consolidau lucrările mai vechi.

Discuţia nu avansa prea mult. Cu o zi înainte întrebasem oamenii de pietrele de Boemia, dar aici nimeni n-avea chef de vorbă. Cristalele erau cele care făceau apele să se reverse şi să ameninţe zonele superioare. Toţi credeau în ele, dar refuzau să le pomenească.

Un timp încercasem să aflu câte ceva la reprezentanţa info. Era o cămăruţă securizată în care nu se afla nimeni. Ăsta era un lucru neobişnuit. Sus, informaţiile costau milioane, iar centrele erau luate cu asalt. Pierdusem câteva ore căutând printr-un păienjeniş de fişiere. Găsisem statistici mai noi şi mai vechi despre mişcările de personal. Consultasem şi rapoartele despre Carst. Nimic nu arăta c-ar fi fost de altă natură decât restul locurilor, nimic despre Apariţie.

– Aici nu există pietrele, îmi explicase unul dintre scafandrii care pierdeau vremea la Sidha.Scuipase cuvintele în silă, ca apoi să lălăie o frântură de melodie. Era aceeaşi pe care-o auzisem în Sălile Memo.

Mă întorsesem la centrul info. Pe perete cineva scrisese CASTLAIN – cu vopsea roşie, neaderentă, care cursese până aproape de podea. Dedesupt, o inscripţie mai mică – RYCKEL, pusă într-un cerc a cărui tangentă era celălalt nume.

Mi-am amintit de ce-mi spusese Vallcico şi-am cerut lista personalului. Desigur acolo exista un Castlain, dar în dreptul lui nu scria nimic.

Am copiat desenul de pe perete şi am adăugat lângă el omul stilizat. Am trasat un alt cerc care le-a înconjurat pe amândouă.

Mai târziu, stând cu Vallcico şi privind la Carst l-am întrebat de ce credea că Tieven avea să renunţe la proiectul de secare a lacului. Mi-a spus că nici el nu înţelegea şi asta-l îngrijora. Vedea în mişcările lui Tieven o altă manevră legată într-un fel de venirea mea.

– Cred că Tieven vrea să te îndepărteze, iar după plecarea ta o să revină la vechea tactică.

Nu mi se părea sincer.

– Dacă nu mai există dezbateri, n-am ce face aici, i-am zis.

Luminozitatea din aer începuse să scadă. Vedeam o vânzoleală ciudată în spatele pereţilor de sticlă. Câteva umbre de peste un metru înotau în preajma cupolei. Erau oameni sau peşti? Când m-am uitat mai bine, dispăruseră deja. M-am gândit la corpurile alungite, subţiri, şerpuitoare. Fuseseră, desigur, nişte peşti. Totuşi n-aş fi putut jura. M-am întors spre Vallcico. Fixa suprafaţa lacului de parcă s-ar fi aşteptat să se întâmple ceva. O dată cu înserarea, încălzitoarele nu mai funcţionau, iar răceala apei cuprindea treptat şi aerul. Mi-am amintit de focul de priviri pe care-l schimbase cu Ryckel în ziua venirii mele aici. Enervat şi nefiresc.

– Unde-i Castalin? am întrebat în şoaptă.

Nu mi-a răspuns imediat. Vântul bătea acum mai puternic. Sidha i-a spus cu un gest larg:

– Acolo.

M-am uitat la ochiul verde de apă. Sidha – lacul care nu se revărsa.

– S-a înecat?

– Cine ştie?

Ceva din tonul lui îmi spunea că-l cunoscuse destul de bine.

– S-a dus să caute nenorocitele alea de boemiene. Ca să-i dovedească lui Tieven că există şi aici.

– Ce prostie! am zis încet. Pietrele sunt doar parte dintr-o legendă. Cine crede în ele?

– Castlain spunea că sunt ascunse pe undeva. Spunea că oamenii le-au adus din plimbările lor în exterior. Le-au luat. Au vrut să vadă ce-i cu ele. Apoi, le-au pierdut şi au ajuns în rezervoare. Mai târziu când apa a inundat subsolul, n-au făcut legătura cu boemienele. Poate cei care le aduseseră muriseră între timp sau nici nu ştiuseră ce se întâmplase cu materialul lor. Castlain vroia să-i arate lui Tieven că locul era la fel ca toate celelalte şi că altul era motivul pentru care se menţinea la acelaşi nivel. Dacă Tieven ar fi început asanarea, n-ar fi făcut decât să distrugă fragilul echilibru existent în Carst. Se întrerupse, apoi, continuă cu o voce la fel de joasă, de-abia îl auzeam din cauza vântului: A trebuit să se scufunde. N-avea nici o şansă în faţa lui Tieven şi-a reţelei info, care-l susţineau.

– Nu prea-i înghiţi pe cei de sus, nu-i aşa?

– Nici Castlain nu-i iubea. Nu-i interesează ce se întâmplă aici.

Un timp, am tăcut amândoi. Mi-am amintit că Selmic dispăruse, dar nimeni nu se agitase din cauza asta.

– Selmic era bolnav, am spus. Au mai existat şi alte cazuri? Au fost raportate?

Marca nu-mi spusese nimic despre asta.

– Cred că da, mi-a răspuns şi-a ridicat din umeri. Oamenii se îmbolnăvesc aici mai repede decât sus.

Se ridică în picioare şi începu să se scuture de pământ. Acum era destul de întuneric.

– De ce Ryckel nu vroia să ştiu de Castlain?

– Pentru că a fost liderul oponenţilor care nu agreau ideea asanării. După dispariţia lui, Ryckel a preluat funcţia. Dintr-o dată vocea îi sună de-a dreptul amuzată. Tieven se teme de ceva, iar Ryckel îi calcă pe urmă.

Se pregătea să plece. Discuţia se terminase, dar eu mai aveam nevoie de informaţii.

– Dar cristalele? Mi le poţi descrie? Ce căuta Castlain de fapt?

– Un loc în care apa are culoare albăstruie, unde e limpede, unde există un strat compact care migrează pe canale din loc în loc şi provoacă inundaţii când se reproduce.

– Apa?

– Ceva asemănător. Primii colonişti n-au fost în stare s-o deosebească de cea adevărată. Au luat-o şi-au dus-o, iar specialiştii au turnat-o în rezervoare crezând că în felul acesta vor împrospăta rezerva. Vocea îi era din nou ironică. Dar nu credeau că sunt doar nişte pietre. E un lichid – un lichid pur şi stă lucitor, ca un cristal de Boemia. Un „lichid” compact.

– Ai ceva cu oamenii de la info, nu-i aşa? l-am întrebat din nou. Poate şi tu lucrezi acolo când mergi sus.

O pornise deja spre ieşire. M-am ridicat repede şi l-am urmat. Vroiam să capăt un răspuns. S-a oprit brusc şi s-a întors spre mine.

– Niciodată! a spus. Glasul îi tremura uşor.

– Niciodată? am repetat. Ştii cum să faci rost de informaţii şi cum să le speculezi. Poate din întâmplare ai aflat ceva şi despre nişte Apariţii?

Luminile de noapte se aprinseseră. Aveau forma unor stele rătăcite pe cupolă. Încordarea dispăruse, Vallcico râse:

– Întreabă-i pe specialiştii de sus. Ei au adus boemienele şi tot ce înseamnă acum lumea de jos. Poate au vreo legătură şi cu Apariţia.

5. Uneori ştergerea memo era ireversibilă, alteori se putea recupera frânturi – imagini sau cuvinte disparate. La început, încercasem să-mi amintesc fragmente din vieţile mele din subsol. Mi-ar fi ajutat să înţeleg ce se întâmpla în autosere. Odată vrusesem să-mi caut a doua identitate, dar primisem un avertisment din partea Reţelei şi trebuie să renunţ. Ştiam că dosarele existenţelor duble erau blocate. Structurile info păstrau integritatea noilor reguli. După Invazia Apei Noi, oamenii refuzaseră să mai trăiască în subsol. Unii se instalaseră în locurile de sus şi-i împinseseră pe ceilalţi în carstul inundat. Nemulţumirile fuseseră data să distrugă Nava. Vechii profeţi reacţionaseră, refuzaseră să-şi părăsească poziţiile întărite pe punţile de comandă. Nu ştiam numele nici unui conducător, dar probabil că existaseră mai mulţi. Info şterse însă identităţile din fişierele Reţelei şi, mai târziu, le îndepărtase şi din amintirile coloniştilor.

După răsturnarea profeţilor, existenţa oamenilor se împărţise în două – un an în subsol, altul în zona superioară.

Memoriile coloniilor se înregistrau la fiecare schimbare de viaţă şi apoi erau reîncărcate la expirarea termenului. Controlul se făcea strict,

dar cine ştie câţi reuşiseră să păcălească sistemul. După ce mă instalasem în autoseră încercasem să recuperez ceva din amintirile mele pierdute. Nu descoperisem decât două imagini. Una era o panoramă a coridoarelor scufundate. Nu ştiam dacă era o amintire de câteva luni sau mai mult. Culoarele aveau podelele îndepărtate şi prin golul acela priveam adâncul ca o piatră de opal. Vedeam umbra bărcii trecând peste siluetele luminate ale laboratoarelor, ale cabinelor şi staţiilor apărate de clopote. Spaţiul părea imens. Măsura, poate, cât înălţimea a trei nivele. Cineva îmi făcea semn. Era cocoţat pe o ambarcaţiune apropiată. Mai purta încă costumul de scafandru. Îşi rotea palma paralel cu puntea, cu degetele unite formând o mică piramidă. Folosea limbajul scufundătorilor. Erau probleme, undeva exista un pat de sentimente. Nu mai apucasem să-i răspund pentru că barca se izbise de ceva.

În a doua amintire exista doar conturul unei umbre. Semăna cu aceea pe care-o văzusem pe când stăteam cu Vallcico lângă lac. De astă dată, mă aflam la câţiva metri sub apă. Alt scafandru mă prinsese de braţ şi mă strânsese de patru ori şi apoi de trei ori. Însemna – urgenţă şi întoarcere la bază. Umbra înota în apropiere. Totuşi, rămânea la distanţă, pentru că o deranja lumina farurilor şi căuta întunericul. Aducea vag cu un om, dar avea trupul negru şi rotunjit al unei foci. O urmărisem învârtindu-se pe lângă noi, apoi dispăruseră în bezna unei grămezi de utilaje ruginite, uitate în adâncuri.

Mai târziu, mă gândisem că poate fusese una dintre acele întâlniri care dăduseră naştere Mitului Apariţiei. Prezenţa frânturii de Memo printre amintirile mele mi se părea sugestivă. Poate de aceea info mă alesese să cobor în subsol; poate avuseseră alt motiv. De fapt, nu eram sigură ce văzusem atunci.

6. Autosfera se întindea până departe, la capătul culoarelor submerse. Prin uşa de sticlă şi metal a camerei mele, vedeam forfota celor care lucrau la consolidarea pereţilor. Apa măcina totul. După zeci de ani, apăreau mici fisuri. De câteva ori, pe coridoarele staţiei, găsisem urme umede, care se intersectau şi se opreau în dreptul cabinelor.

Lumina de semnalizare lucea nemişcată. Aflasem că fostul lider al opoziţiei venise din altă seră, fără să fie mutat de vreo ordonanţă info. Mişcările întâmplătoare de la un loc la altul nu erau permise. Toţi ştiau lucrul ăsta, dar nimeni nu se sinchisea. Nici Tieven nu raportase şi nu înţelegeam de ce. Podeaua trepida uşor. Laboratorul semăna cu o stea de mare cu rozete – coridoarele prinse în autoseră.

Stăteam în camera mea şi îmi dădeam seama că nu dădusem nimic. Numai zvonuri şi legende. Pe Ryckel nu-l văzusem decât fugitiv. Aveam impresia că mă ocoleşte. Tieven dispăruse şi el. Se pare că era

plecat pe undeva. Nu exista însă nici un anunţ oficial de acest gen. Cercetasem, iar legătura mea de la info îmi spusese că Tieven n-ar fi avut oricum voie să părăsească staţia pentru că se apropiau marile inundaţii. Dar cum se puteau controla mişcările celor închişi aici, jos?

Am chemat din nou Marca. A apărut nepăsătoare şi nonumană, deşi ştiam că în spatele ei se ascunde cineva cunoscut.

– Ai celelalte date despre Castlain? am întrebat.

Marca dansa dintr-o parte în alta a ecranului. Vocea îi suna distorsionată. Reţeaua de jos nu era atât de sensibilă şi redarea mergea încet. M-am întrebat cât de fidelă era. Coloane de cifre şi litere au acoperit ecranul. Castlain avusese o activitate destul de bogată şi, de multe ori, numele lui era legat într-un fel de cristalele de Boemia.

– Amicul era obsedat de pietrele alea, spuse Marca. Am aşteptat să-mi transmită toate datele. Îi cerusem să se intereseze de o posibilă epidemie în subsoluri. Răspunsul fusese negativ.

– Crezi că laboratoarele ar fi implicate în povestea cu Apariţiile? Experimente care trec drept minuni nereuşite?

Marca şi-a rotit ochii stilizaţi şi s-a fixat într-un colţ.

– Dacă ar fi fost numai atât, am fi aflat. Nici măcar nu e sigur dacă aceşti Exteriori există. Vrem doar să localizăm sursa mitului. Cine minte şi de ce…

– Poate sunt chiar Exteriori, am zis.

Legătura s-a întrerupt brusc. Mărcii nu-i plăcuse ideea mea. Am rămas cu ochii la ecran. Mi-am amintit că înainte copiam tablouri şi le trimiteam în reţea, încălcând legile memo. Distribuiam informaţii de care nu ştiam nimic.

Mai aveam ideea asta în minte, când podeaua se înclină clar pe o parte. M-am dezechilibrat. Lampa pâlpâi şi se stinse, însă lumina de semnalizare rămase veche şi liniştitoare. M-am uitat spre seră. Înăuntru era întuneric. M-am dus la uşa care dădea spre coridor. Am vrut s-pentru deschis, dar era blocată. Câţiva oameni alergau afară, cărau lucruri. Am încercat să le atrag atenţia. Unul mi-a făcut semn să rămân pe loc. m-am gândit la inundaţii. Nu se auzea nici o larmă, totuşi ceva se întâmplase. Tăcere peste tot. PS-ul se stinse cu un bâzâit scurt. Aerul vibră în spatele meu, o dată cu uşa ce se deschidea. Vallcico venise dinspre seră. Respira greu.

– Repede! Trebuie să plecăm de-aici, spuse şi-mi întinse un costum care avea însemnat pe el litera „O”.

M-am echipat în grabă.

– Cabinele de lângă seră nu mai sunt sigure. Dacă se sparge cupola, nici pereţii de-aici nu vor rezista.

Hainele erau uşoare şi nu incomodau mişcările. observasem asta la prima scufundare. Mi-am pus şi casca. Culoarele interioare nu erau pline de apă, dar nu se ştia niciodată.

– Inundaţiile? am întrebat, în timp ce încercam să ascund în buzunar discul cu informaţii.

– Aşa se pare.

Vallcico a deblocat ieşirea şi-am luat-o la fugă pe coridoare. Aveam două faruri care ne luminau drumul. Mi se părea că aud clipocitul apei şi curenţii ciocănind în pereţii staţiei. Podeaua nu ne dădea mare stabilitate. Era stupid să mori astfel în subsol sau oriunde în altă parte. Am trecut de câteva zeci de porţi ce se închideau protejând zonele expuse.

– Unde mergem? am întrebat.

– La Sidha, la lac. Nu există loc mai sigur.

Am traversat o punte şi, deodată, aveam în faţă doar spaţiul deschis şi o prăpastie de câţiva zeci de metri. Ocolisem şi ne întorsesem în autoseră.

– De ce n-am ieşit prin camera mea? am spus îndreptând farul în jos. Am detectat o licărire slabă şi mişcătoare.

– Uşa s-a blocat imediat. Am avut noroc c-am reuşit să intru. Sistemul izolează locurile expuse de tipul serei. Dar lacul e adânc. Există o reţea de peşteri dedesupt. Există şi o trecere către etajele inferioare.

Nu eram sigură că Vallcico avea dreptate.

– Trebuie să sărim, mia zis.

L-am văzut mergând pe punte. La un moment dat. A dispărut. L-am urmat şi-am făcut un salt înainte. Nu distingeam suprafaţa lacului, mă prăbuşeam doar prin întuneric. Apoi, luminile cupolei s-au aprins şi s-au stins brusc, într-o străfulgerare de culoare. Impactul m-a prins nepregătită, totuşi a atenuat şocul.

Afişajul indica aceeaşi apă caldă. Urmăream peretele de stâncă sintetică şi coboram în adânc. În dreapta, mi se păru că văd un banc de peşti plaţi, care pluteau leneş între două ape.

– Frunze, am auzit vocea lui Vallcico, umplându-mi casca.

Apa era limpede, uleioasă parcă, iar farul nu reuşea să pătrundă prea departe. Afişajul căştii rămăsese nemişcat, numai acul de pe replica grafică a barimetrului se târa încet, gradaţie cu gradaţie. Lacul vibra, tresărea. Oare autosfera fusese inundată? Înotam încordaţi şi în linişte. La un moment dat, coborârea se termină brusc. Urma o galerie la dreapta. Am întrezărit pe podea fragmente, bare de fier, triste rămăşiţe acoperite de mâl.

– Mai avem puţin, îmi spuse Vallcico.

Încă o undă de şoc şi vizibilitatea nu mai era aşa de bună. Am pătruns într-o apă ceţoasă şi, dacă n-aş fi avut coordonatele ficxate, m-aş fi pierdut în beznă. Costumul îşi adulmeca singur drumul. Harta culoarului îmi arăta că era plin de zone primejdioase, plafoane prăbuşite, utilaje care zăceau mâncate de rugină. Am părăsit culoarul fără să-mi dau seama şi am ieşit din zona tulburată.

Mă aflam într-o sală de mărimea spaţiilor de sus. Am îndreptat raza farului spre tavan şi-am zărit câteva candelabre de cristal care se clătinau în curentul subacvatic. Pe pereţi, se întrezăreau urmele unei arhitecturi fantezi, îmbibate de sentimente. Mesele de joc se cufundau încet în întuneric, Vallcico mă aştepta lângă refugiu, un modul aşezat pe picioare articulate, un spaţiu mic, meschin chiar.

Am intrat în ecluză şi apa începu să scadă. Camera era strâmtă, dar caldă şi uscată. Luminile exterioare se aprinseseră şi, prin hublou, cristalele lămpilor se vedeau albe în raza farurilor. Oare Castlain găsise ce căuta? m-am întrebat atunci.

7. Cu Vallcico în odaia refugiului speram c-o să aflu mai multe.

– Cât o să dureze totul?

A ridicat din umeri aproape indiferent:

– Nu ştiu. Aici suntem în siguranţă. Inundaţiile afectează numai suprafaţa.

Cabina arăta de parcă ar fi fost părăsită în mare grabă. Pe jos, erau urme umede care nu ne aparţineau. Pe perete am observat semnul cunoscut al oamenilor dănţuind. Vallcico îl ocolea stingherit, încerca să privească în altă parte. Îmi amintea de felul în care Reyckel făcea slalom printre întrebările mele.

Cu o zi înainte, îl întâlnisem pe coridor, pierdut în mulţimea de lucrători, femei şi bărbaţi, care se îndreptau spre cantine. Deşi mă aflam acolo ca moderator, nu aveam cum să mijlocesc discuţiile între cele două organizaţii care se temeau mai mult de amestecul structurilor info decât de aranjamentele fracţiunii adverse.

L-am oprit pe Ryckel. Arăta la fel ca în ziua venirii mele pe staţie. Mi-a spus că se grăbea şi a încercat să treacă de mine.

– N-am decât o întrebare, i-am spus.

– Ce întrebare?

Se uita undeva, peste umărul meu. Nu i-am răspuns. M-am întors, dar nu era nimeni acolo. „Nu-l mai are pe Vallcico” m-am gândit. „Fără consultări din priviri.”

– Am aflat că echipa ta număra 12 oameni acum 6 luni. Acum nu mai sunt decât 4, deşi info nu a aprobat nici o cerere de transfer.

Teoria mea putea fi atacată, dar speram că Rickel n-o să observe. După cum spunea cealaltă Va Estayer, acum aproape o sută de ani: „Cei de jos sunt orbi, pentru că nu vor să vorbească şi nu vor să asculte”.

– Ai o lipsă de personal. Cum te descurci? am reluat.

– Merge, vorbea în silă şi deja părea mai puţin mieros decât la început şi mai puţin bucuros de venirea mea. Probabil avusese vreo discuţie care-l făcuse să-şi schimbe părerea. Şi dacă aş fi zis că ajunsese la o înţelegere cu Tieven, nu m-aş fi înşelat prea mult.

În colţul în care ne ascunsesem, eram feriţi de înghesuială. O femeie se oprise în apropiere, dar nu cred că ne asculta conversaţia.

– Cine îşi bate capul cu nişte tipi care vin şi pleacă, a continuat. Lucrează un timp, apoi merg mai departe. Cine să aibă grijă să le urmărească mişcările. câţiva s-au îmbolnăvit, alţii au murit.

– Aş putea să vorbesc cu unul dintre cei bolnavi?

Ryckel începuse să se enerveze. Transpira, deşi era destul de frig.

– Nu trebuie să crezi în tot ce-ţi spune Vallcico. El şi Castlain au fost foarte apropiaţi, îmi şopti aplecându-se conspirativ. E în stare să-ţi zică orice dacă stai şi-l asculţi.

– Te referi la Mitul Aparţiilor?

Acum era uşor confuz. Probabil că se pregătea să-mi spună că nu auzise de el. Şi-a oprit răspunsul. Îl simţeam cum i se oprise în gât, ca un dop mare şi dureros. Înghiţi în sec, dar nodul şi frica rămaseră tot acolo. Neclintite.

– Apariţiile? a repetat.

Nici măcar n-a negat.

– Trebuie să plec, a rostit cu greu. N-aveam cum să-l opresc, aşa că i-am făcut loc să treacă. L-am urmărit cum se îndepărta. Vallcico avusese din nou dreptate. Ryckel se temea de ceva şi-ar fi vrut să mă vadă plecată.

8. Mai târziu, i-am pus lui Vallcico aceeaşi întrebare. Încă nu luasem legătura cu suprafaţa. Poate inundaţiile distruseseră autosera sau, poate, aparatul info de pe modul nu funcţiona. De la un timp, închisesem farurile exterioare – nu aveam ce vedea şi, în plus, economiseam energie. Înainte să stingem lumina, am observat câţiva peşti înotând agale în dreptul hublourilor. Erau mai mari decât cei din apropierea serei. Câteva exemplare enorme, ale unor specii mai modeste ca dimensiuni.

– Teama voastră se leagă de Apariţii? am întrebat.

Nu mi-a răspuns imediat, iar privirea i s-a îndreptat spre graffiti-urile de pe pereţi.

– N-are rost să spui asta. Apariţiile sunt în jurul nostru. Nu le vezi pentru că nu crezi în ele.

Vorbea ca un simpatizant al reţelei, deşi acolo, sus, zeul era informaţia, iar aici reveneau vechile mituri – Apariţiile, oamenii din Exterior.

– Aici frica şi credinţa se amestecă.

– Ce ştii despre asta? îmi aruncă, dispreţuitor. Întotdeauna a fost aşa. Nu ştii nimic despre vechea credinţă. Voi, sus, îi ignoraţi, îi uitaţi pe profeţi.

Nu l-am întrebat. N-avea rost să-i spun că misiunea nu putea continua, că oricare ar fi fost scopul ei, nu ne mai aparţinea.

– Înainte, poate, au crezut în Noua Întâlnire, dar acum?

A clătinat din cap.

– Vorbeşti ca un agent „info”. Ce ştii de fapt despre vechea religie, decât ce-ai aflat din programele contrafăcute? Aici, jos, noi mai avem informaţii adevărate despre ce s-a întâmplat înainte.

– Vrei să spui că memoriile păstrate sus au fost fabricate?

S-a ridicat în picioare şi s-a aşezat mai comod, pe jumătate întors spre hublou. Părea că aşteaptă ceva.

– Da. De ce crezi că suntem mutaţi de acolo? Ni se şterg amintirile şi suntem controlaţi mereu. Mişcarea Arhanghelilor i-a făcut să se teamă.

Desigur, Vallcico avea dreptate. Egalitatea. Fiecare om trebuie să cunoască şi partea bună, şi partea rea a vieţii din misiune. Sloganul. M-am uitat afară. Câteva umbre, probabil, peşti, se mişcau în apropiere. N-avea rost să discutăm politica reţelei.

– Ai vrea să distrugi structurile „info”? am spus. Cred că toţi dorim asta. Totuşi, sistemul ţine de zeci de ani. Informaţiile tind spre o sursă. Dar ai idee unde se află?

Clătină din cap. Nu ştia. Oricine putea fi un simpatizant, chiar şi Vallcico. Nu credeam asta cu adevărat. Totuşi, ura lui faţă de info părea puţin forţată. Mă întrebam cum de nu fusese detectată la controlul memo.

– Când ai fost dus, ultima oară?

Prin faţa hubloului trecu o umbră. Vallcico tresări, apoi râse uşor, straniu.

– Nu-mi amintesc.

Într-adevăr, se purta de parcă şi-ar fi trăit întreaga viaţă aici, dedesupt. De altfel, înregistrarea pe care-o descoperise Marca era destul de veche. Nu l-am luat în seamă. Aveam o idee şi vroiam s-o verific.

– Poate că tipii care au dispărut sunt de fapt, ascunşi undeva. Cu oameni infiltraţi la sediile info şi cu identităţile false, nu e greu să scapi de Reţea.

Modulul se zgudui. Pentru o clipă, lumina se stinse şi se reaprinse din nou. O nouă vibraţie. Afară, peştii înotau agitaţi, se unduiau ca umbrele plantelor din Carst. Ce le spunea lor unda care trecuse? Am văzut un candelabru care s-a desprins din tavan. A căzut lent plutind, înainte să dispară în întuneric, antrenat de curentul format. Reacţia pe care-o aşteptam întârzia. Vallcico se uita absent afară. Fresca reprezentând oamenii dănţuind lucea umed, în lumina farurilor

interioare. M-am ridicat şi-am atins desenul. Degetele mi s-au murdărit de vopsea neagră. Cineva fusese aici de curând, chiar înaintea venirii noastre. Martore erau urmele de pe podea. Le-am căutat cu privirea. Dispăruseră. Se uscaseră deja. Rămăseseră câteva depuneri slabe, impurităţi ale apei. Era greu de spus cine sau ce le făcuse. Totuşi, contururile pe care le văzusem nu semănau cu nimic…

– Dacă oamenii aceia n-ar fi dispărut cu adevărat, nu ţi-aş fi spus nimic, l-am auzit pe Vallcico. Ryckel era îngrijorat. La început vroia să te ajute.

– Şi ce s-a întâmplat? De ce şi-a schimbat părerea?

Ridică din umeri:

– N-am idee.

I-am pus din nou întrebarea de la care pornisem discuţia. Speram să-mi răspundă, să încerce să coopereze. Cu puţin timp înainte, descoperisem că nu mai doream să duc toate informaţiile la sediu.

– Apariţiile?a răspuns. Unii se tem de ele. Le-au aşteptat atâta timp, încât acum le e frică. Primii colonişti nu s-ar fi speriat. Ei credeau cu adevărat.

– De unde vin?

– Din exterior. De acolo unde există şi alte creaturi asemenea lor.

Vorbea de parcă ar fi repetat cuvintele altcuiva.

– Asta ţi-a spus-o Castlain?

M-a privit în treacăt.

– Da, dar are vreo importanţă? Ei sunt aici – aşa cum au vrut primii colonişti. Cei de la info nu vor să le recunoască existenţa. Vor să ne întoarcă din drum. Vallcico începuse să vorbească repede. Ridicase tonul. Vroia să înţeleg ce reprezenta pentru el Mitul Apariţiei.

Se înşela. Pentru mine, Apariţiile nu însemnau decât panica şi teama celor de sus. Refuzam să cred că mai era posibil, după atât timp şi după atâta aşteptare, să-i descoperim ascunşi în jurul nostru.

– Trăiesc în ocean. Îi întâlnim din când în când. Asta-i reprezentarea lor, îmi spuse şi-mi arătă desenul de pe perete.

Nu era greu să-mi dau seama că Vallcico fabula. Ceva era adevărat, dar pe undeva povestea aluneca, iar informaţia se altera în mit.

– Când au apărut prima dată? Înainte sau după dispariţia lui Castlain?

S-a gândit o clipă. Mângâia fresca şi încântarea i se citea pe faţă. Dacă vopseaua n-ar fi fost proaspătă, aş fi crezut c-a pictat-o el.

– De fapt, Castlain mai trăieşte şi acum ascuns pe undeva? am plasat întrebarea. El a lansat Mitul Apariţiei? Vrea să fie noul profet, care încearcă să refacă din bucăţi vechea religie, sau ce?

Vallcico nu mai apucă sami răspundă. Era furios poate, pentru că nu reuşise să mă convingă. Modulul se clătină şi se lăsă pe o parte. Mi s-a părut că aud un huruit. Lumina a dispărut. Ne-am prăbuşit. Probabil că unul dintre picioarele capsulei cedase sub presiunea curentului. Ne-am rostogolit de câteva ori. Era prima oară când simţeam apăsarea spaţiului strâmt, a adâncului de ape opalescente.

M-am uitat afară şi-am distins licărirea unor forme. Peşti bioluminiscenţi? Nu mă lovisem prea tare. M-am târât mai aproape de hublou. Umbrele erau ale unor înotători, care dădeau târcoale modulului. Îşi mişcau braţele şi picioarele şi mi s-a părut ciudat că nu foloseau sistemul de deplasare. Nu-i vedeam prea bine, din cauza umbrei. Mă intrigau costumele lor ciudate, care străluceau în mijlocul beznei.

În curând, s-au apropiat. Nu purtau căşti. O faţă s-a lipit de sticlă. Privea spre mine. Neplăcută licărirea ce-i lumina trăsăturile amintind doar vag de cele umane. I-am văzut degetele cum se prind de rama hubloului, părul plutind ca un halou în jurul capului şi m-am retras ştiind că erau Apariţiile. Nevrând însă să aflu mai mult.

L-am observat pe Vallcico. Se aşezase lângă al doilea hublou şi făcea semne disperate creaturilor din apă. Cred că le spunea ceva, deşi nu-mi dădeam seama ce anume. M-am repezit şi l-am luat de acolo. Se zbătea, era incoerent. În spaţiul strâmt, strigătele lui se auzeau parcă şi mai ascuţite. Am încercat să-i vorbesc. Atunci i-am simţit degetele în jurul gâtului. O atingere neplăcută, umedă de sudoare. L-am lovit o singură dată, apoi s-a liniştit.

Ecluza răsuna metalic. Vallcico rămăsese agăţat de marginea hubloului. Nu înţelesesem ce vroia şi nu ştiam nici măcar de ce nu-l lăsasem în pace. Intenţionase să atragă atenţia creaturilor, Apariţiilor? Am auzit din nou sunetul acela de fierărie. Poate că modulul se clătina sau curentul se înteţise. Afară, Apariţiile se agitau în continuare. Am văzut uşa capsulei deschizându-se şi capul, apoi trupul cu piele întunecată, umedă, pătrunzând înăuntru. Îmi pregătisem arma, gata să trag, dar n-am făcut-o. Apariţia şiroia de apă. Se mişca atentă la spaţiul strâmt, dar câţiva stropi îmi pătară hainele. L-am urmărit. Îl privea pe Vallcico. Ochii îi erau expresivi. Se mira că mă vede acolo. Se oprise. Fixa arma din mâna mea de parcă ar fi înţeles ce era. Îmi repetam că există o explicaţie, alta decât cea oferită de Vallcico.

Arătarea se legăna pe picioare. Corpul îi era căptuşit cu grăsime, iar pielea bine întinsă pe stratul adipos sugera prosperitate. Nu se mişca prea repede. Cel puţin nu pe uscat. Am ascuns arma şi l-am auzit cum mormăie. Am ridicat privirea. În palma deschisă ţinea o piatră rotundă şi albastră, fixată în montura unui ochi ca de peşte. Am vrut s-o iau. Poate m-am grăbit, poate şi el era puţin stângaci. Bijuteria s-a rostogolit pe jos. M-ama plecat s-o caut şi-am auzit din nou sunetul ecluzei. Arătarea plecase.

Am privit piatra. Era aceeaşi pe care Selnic o purtase în prima zi. Aşa trebuie să se fi simţit primii colonişti, surprinşi de năvala Apei Noi. Mai târziu când m-am uitat din nou afară, nu mai era nimic acolo, doar întunericul dens şi nesfârşit.

9. Vallcico era unul dintre controlorii apei care lucrau la un calendar al inundaţiilor, deşi, din informaţiile pe care le aveam, nimeni nu reuşise aşa ceva. Castlain fusese sus până dorise o schimbare şi fusese repartizat la acelaşi proiect. Până a urmă se hotărâse să dispară. Nu ştiu dacă povestea cu boemienele era adevărată sau găsise numai nişte fraieri şi se folosea de ei, vânzându-le presupuse mituri despre primii colonişti. Vallcico însă îl crezuse. Nu şi Ryckel. Era atât de uşor să ascunzi pe cineva în subsol sau să-i schimbi identitatea. Moartea lui Castlain era de două ori suspectă. Marca îmi transmisese fotografii, instantanee în care apăreau şi Castlain, şi Vallcico. Unele fuseseră luate la concursurile organizate cu ocazia zilei Plecării.

În noaptea sau mai exact în dimineaţa aceea, m-am gândit mai mult decât oricând la primele amintiri care-mi fuseseră lăsate pentru că nimeni nu avea nevoie de ele. Poate descoperisem că erau mai importante decât ar fi crezut cineva crescut între cele două lumi. Îmi lipseau şi aş fi vrut să le recapăt cel puţin în parte. Oamenii fugeau de Memo şi asta era, probabil, singura modalitate de a-şi uni secvenţele şi amintirile vieţilor paralele.

La început, existau imagini din incubatoarele de sus, izolate de restul comunităţii şi mai târziu pelerinajul între cele două niveluri. Prietenii şi zilele de naştere sărbătorite în fiecare an, dar rememorate doar din doi în doi ani. Întotdeauna ţinând minte ce mi se întâmplase cu 12 luni înainte, fără să ştiu ce făcusem, unde fusesem în ziua ce preceda ştergerea unei memorii şi încărcarea celeilalte. Dacă mi s-ar fi redat toate segmentele amintirilor, aş fi avut în sfârşit viziunea a două identităţi diferite ce se întâlneau doar o dată, în ziua Memo.

Ideea că aparţineam structurilor info mi se părea străină. Mai degrabă, vedeam goana după informaţiile neşterse din fişiere – date istorice, reprezentări ale artiştilor începutului vânate şi reintroduse în reţea.

Modulul se avariase. Nimic nu părea să mai funcţioneze. În interior, aerul era încă respirabil. Nu aveam impresia că se mai reîmprospăta. Am încercat să intru în reţea prin PC-ul de la bord. Ecranul a rămas întunecat ca bezna ce pătrundea prin hublouri.

Vallcico mai zăcea încă întins pe podea, când mi-am pus vizorul şi-am chemat legătura mea prin subreţeaua info. Trebuia să-i predau al doilea raport pe care-l înregistrasem şi-l salvasem de inundaţie. Marca era acum un cristal. Impur, de cuarţ, cu unghiuri gri, netede.

– Credeam că te-am pierdut! A spus şi am avut impresia c-am făcut o greşeală. Dacă nu l-aş fi căutat, mi-ar fi fost mai uşor să dispar la rândul meu. Dar n-a fost decât un simplu gând. Mai am informaţii pentru tine. Am primit o copie a memoriei lui Vallcico.

Partea de sus a ecranului s-a acoperit de statistici. Le-am recunoscut provenienţa după monograma în formă de trandafir galben. Marca şi-a oprit legănarea. Rânjetul i se întindea pe faţă.

– Organizaţia info de jos a transmis informaţiile mult prea târziu. De fapt, reţeaua s-a blocat prin segmentul inferior. Iar Memo Vallcico s-a rătăcit până a ajuns la noi.

I-am descărcat raportul, iar rânjetul a dispărut. Simţise ceva. Vreun segment de informaţie, vreo legătură nu sunase cum trebuie, sau poate erau doar îndoielile mele.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu-mi place design-ul tău, i-am spus la întâmplare.

Marca şi-a reluat dansul. A existat o interferenţă. Imaginea a dispărut ca, apoi, să apară din nou. Era aceeaşi, dar culorile de fond păreau mai deschise. În spate, se deschidea perspectiva unor munţi virtuali, cu vârfuri albastre.

– Tu ai creat programul, a zis. Ar trebui să te omori după el. Dacă ajungi la suprafaţă, întoarce-te sus. Acolo nu eşti în siguranţă.

Nu i-am răspuns şi-am întrerupt legătura. Îmi venea să râd. Unde m-aş fi descurcat fără memorie, doar cu informaţiile prefabricate de reţea? Totuşi Marca se purta ciudat. Mă bănuia? Îşi dăduse seama că vroiam să mă eliberez?

10. Vallcico s-a trezit după ce-am reuşit să pun în funcţiune farurile exterioare.

– Au fost aici? a întrebat.

Părea ameţit. Nu observase nici măcar vizorul. Fixa hubloul de parcă încerca să-şi amintească de Apariţii. M-am uitat afară. Farurile luminau destul de bine. Nu mai era nimic acolo, doar candelabrele care se mişcau în curentul subacvatic. Vallcico se clătina de la un panou la altul, iar mişcările lui erau nesigure ca umbrele reclamelor.

– Ar trebui să plecăm de aici, să căutăm un alt refugiu.

M-am gândit la Apariţii, la tot ce era ascuns în întuneric. A simţit probabil că şovăiam.

– Nu-ţi face probleme. O să ne ocolească. Le place bezna.

Râdea, dar nu părea să-l încânte perspectiva.

– O să te descurci? am întrebat.

Se lovise când modulul se zguduise. Nu credeam că era serios, dar nu se ştia niciodată. Totuşi capsula nu avea să reziste altui şoc. Ne-am închis costumele şi-am intrat în ecluză. Din fericire, ieşirea era liberă. Apa nu mai era aşa de limpede. Ne-am împiedicat de unul din picioarele articulate, care zăcea în stratul de sedimente. Curentul fusese atât de puternic, încât îl rupsese. Înotam încet.

În unele locuri, pereţii capitonaţi se fisuraseră. Pe vizor îmi apăreau mişcările vârtejurilor subacvatice. Am încercat să iau legătura cu autosera. Nici un răspuns. Ecranul a rămas negru, doar într-un colţ exista un punct, dreptunghiul pulsatil ce indica începutul transmisiei. Am mers pe coridorul ce se întrezărea la dreapta. Fostele cabine rămăseseră deschise, iar gurile fără uşi se căscau întunecate. Din când în când, întâlneam câte un peşte care dispărea imediat. Roteam farul, dar nu se vedea nici un alt scafandru. Vallcico mi-a făcut semn să cotim. Am intrat într-o cameră. Podeaua fusese îndepărtată sau poate se prăbuşise. Am pătruns prin spărtură spre nivelul inferior.

N-aveam idee unde mergem. Acolo nu se afla nimic, decât zonele fostelor laboratoare, un parc distrus şi, mai departe, peretele exterior al Navei. Se spunea că Apa Nouă izbucnise de aici, din centrele de cercetări. Totul fusese distrus. Mai târziu nu reuşiseră să le reconstruiască. Rămăşiţele se înşiraseră pe zeci de kilometri, iar unele fuseseră aruncate de valuri pe malurile punţilor superioare. Am descoperit câteva dintre imaginile începutului. Probabil că în minte îmi fuseseră strecurate şi amintiri ale unui martor al catastrofei. Metoda memo era destul de veche.

La nivelul inferior, vizibilitatea scădea. Apa era cenuşie, mâlul se depusese peste tot.

– Unde mergem?

– La refugiul lui Ryckel. Vreau să-ţi arăt cristalele lui Castlain.

Vocea lui Vallcico se auzea de undeva, din depărtare. Ceva ne bruia transmisia. Am coborât în adâncul tulbure. Era atât de diferit de claritatea şi de lumina ce izbucnea din autoseră! La un moment dat, mi s-a părut că întrezăresc contururile unor trepte. Ne aflam într-una din sălile de întrunire. În raza farului, am citit o plăcuţa metalică prinsă de perete. Am şters inscripţia. Literele păreau aburite. Am silabisit – Sidha. De aici venea denumirea lacului.

Apa era densă. Fiecare mişcare făcea sedimentele să se agite. Ceva mai departe farul a prins forma unui geam pe jumătate spart. Am îndepărtat din nou depunerile. Culorile palide se închegau într-un vechi simbol al credinţei – omul şi Extraumanul, Exteriorul, dându-şi mâna. Într-un fel, scena îmi amintise de Apariţii. Am uitat că nu trebuie să fac mişcări bruşte şi m-am dezechilibrat. Am început să cad prin ceaţă metru cu metru. Dispozitivul de stabilitate al costumului bâzâi uşor, redresându-se. Vallcico apăru lângă mine. I-a făcut semn.

Pe vizorul căştii se însăila o nouă hartă. Cu verde era însemnată zona fostului parc şi, în mijlocul lui, destinaţia noastră un cerc haşurat. O linie neagră arăta că eram aproape de peretele exterior. Ne deplasam paralel cu podeaua plină de mâl. Apa spălase pământul parcului şi depusese aici urme putrede de vegetaţie terestră. Vizorul îmi indica diferite obiecte care pluteau în derivă. N-am reuşit să disting ce erau.

Vallcico se opri lângă o uşă închisă. Mă aştepta. Nu înţelegeam unde vroia să ajungă. Info nu-mi spusese că acolo ar exista ceva. Am pătruns în ecluză. Un alt refugiu, m-am gândit. Şi aici, pereţii erau acoperiţi de graffiti-uri. Oameni care dansau sau doar se roteau în cerc, oameni-peşti care pluteau între două linii de albastru intens. Încă le mai priveam, când am auzit vocea lui Ryckel, neplăcută, strigând şi umplând spaţiul îngust:

– De ce-aţi venit aici?

11. Locul era ciudat, umed parcă. Aerul respirabil, dar apăsător. Aici, jos, nimic nu părea să fie întreg. Ruina îşi lăsase amprenta, rosese din podelele desfundate, din abajururile sistemului de iluminat. Lămpile funcţionau cu intermitenţe. Ryckel era furios şi ne bloca drumul pe coridor de parcă n-ar fi vrut să ne lase să înaintăm.

– Cum ai putut să te gândeşti s-o aduci aici? se răsti el al Vallcico.

Din spatele lui, din zona cabinelor, se auzeau şoapte înăbuşite. Am privit în jur, la luminile roşii de avarie şi la feţele oamenilor ca nişte pete de alb în mijlocul unor tablouri învăluite în noapte. Atunci mi-am amintit informaţia pe care cei de la info o pregătiseră special pentru acest moment. Colonii de aici nu se ascundeau de inundaţii, nu erau cei din autosere, ci o parte din muncitorii care încercaseră să scape de controlul

memoriei. Mi-a venit în minte discuţia pe care o purtasem sus, în biroul decorat cu stânci artificiale. Încă mai simţeam invidia în faţa luxului. Nenorocitul al cărui chip nu era decât o pată albă, aşezată de partea cealaltă a mesei. Probabil vreun alt şef info. Fusese cu puţin înainte de petrecerea de adio. Imaginea apărută brusc şi risipa de culori m-au împiedicat, pentru o clipă, să urmăresc ce se întâmplă. Atunci lucram la programul Mărcii, întocmeam statistici despre cei ce refuzau să părăsească lumea inferioară.

M-am gândit că biroul în stil naturalist era la modă anul ăsta. Sus, viaţa evolua rapid. Aici se purtau aceleaşi lucruri.

M-am apropiat de Ryckel. În atmosfera umedă totul se dezmembra, se rărea ca o ţesătură veche. Nu păşeam, ci plescăiam pe mocheta îmbibată. Poate venisem şi acceptasem totul ca la întoarcere să-mi fac rost de propria cameră cu stânci în culori pastel.„Cine cunoaşte gândul omului?” se întrebase de mult Va Estayer. Totul fusese aranjat, pus în tipare. Amintirile mi se lămureau, pe măsură ce aveam nevoie de ele. Îmi părea rău că Vallcico mă adusese aici, în ultimul refugiu al celor care mai credeau în vechea religie şi se sustrăgeau eliziunii memo. Reţeaua ar fi dat orice pentru informaţia asta. Acum ştiam că mi se oferise deja câteva alternative.

Retraşi ceva mai departe Vallcico şi Ryckel şuşoteau. Din când în când, cuvintele răzbăteau până la mine ca murmurul indescifrabil al unui mesaj codificat. I-am privit. Cum era oare să te ascunzi mereu, să-ţi fie teamă şi totuşi să nu renunţi? Şi asta când toţi acceptaseră de mult, de foarte mult timp?

M-am apropiat de ei. Au tăcut. Aş fi vrut să le spun că n-o să divulg coordonatele ascunzătorii, dar n-avea nici un rost, chiar dacă într-adevăr aş fi gândit aşa. Coridorul se legăna uşor. Aburii ieşeau din fisurile sistemului de încălzire ca mai multe răsuflări calde.

– Poţi să rămâi, îmi spuse Ryckel într-un târziu.

Părea că se împăcase cu situaţia, dar vocea îi era încordată. Am luat-o spre zona de întuneric. Trebuia să fiu atentă. Vallcico mă ocolea cu privirea cum făcuse mai devreme, când încă ne mai aflam închişi în modul. Asta-mi spunea multe.

– Vreau să-ţi arăt cristalele, l-am auzit zicând.

Am luat-o pe coridor. Ryckel dispăruse furios. Nu-mi plăcea cum mergeau lucrurile. Arma, apărătoarea, era prinsă sub costum şi n-aveam cum s-ajung la ea. Cred că m-am oprit pentru că Vallcico m-a strigat. Ajunsesem într-o zonă mult mai bine păstrată decât intrarea. Aici exista o întreagă lume crescută printre gunoaie – bărbaţi şi femei. Am văzut şi câţiva copii. Organizaţia trebuie să fi fost destul de puternică, dacă reuşise să-i ia din creşele Reţelei.

– Memo nu controlează şi copiii. De ce nu i-aţi lăsat sus?

– Cei mai mulţi s-au născut aici, după ce părinţii au ales să trăiască liberi, mi-a răspuns Vallcico.

Jos era frig. Vallcico părea liniştit, dar mă întrebam dacă Ryckel n-o să mă împiedice să urc din nou în seră.

Sala cristalelor mi s-a părut cea mai bine păstrată din tot complexul. Mare, luminată de farurile mascate, holooglinzi peste tot. Când am intrat mi-am văzut imaginea reflectată, refăcută şi retransmisă, lipită pe pereţi.

– A fost camera lui Castlain, mi-a spus Vallcico.

„Se aranjase tipul”, m-am gândit. Şeful unei secte care vroia să reînvie vechea religie. Nu trăise rău acolo în subsol, dar nu puteam să spun acelaşi lucru şi despre ceilalţi.

Se auzea muzică. Glasul lui Castlain fusese imprimat în faţatele de cuarţ şlefuit, chiar după ce proprietarul dispăruse. Camera îmi amintea de zona de sus, de ariile sofisticate, de lux, de modă. Aici înregistrările păreau că şuşotesc una despre cealaltă, iar frânturile de fraze se contopeau cu vaietul curentului de adâncime şi cu melodiile îngânate de oamenii lui Ryckel chirchenii.

Cristalele erau un strat transparent ca o pânză străvezie azvârlită în apă, închisă într-un container de sticlă. M-am apropiat. Şi, când m-am uitat înăuntru, am văzut boemienele plutind aproape de capac. Vallcico avea aceeaşi privire ca atunci când vorbea de Castlain. De abia acum îmi dădeam seama că folosea şi alt ton, alte inflexiuni ale vocii.

– Nimeni nu credea că boemienele există şi că produc apa. În fiecare zi, cineva are grijă ca nivelul să nu crească în bazin. Dacă ar fi lăsate, ar inunda complexul.

– Apa e bună? l-am întrebat. Nu-mi plăcea sclipirea pe care o avea în ochi.

– E aceeaşi peste tot, aici, în lac, în tot subsolul.

Cristalele. M-am uitat cu atenţie şi am observat miile de celule hexagonale cu nuclee rotitoare. Era o întreagă civilizaţie închisă în volumul acela redus, o lume care se hrănea, trăia şi murea.

– Ce ştii despre ele? am întrebat din nou.

– Încă nimic, mi-a răspuns.

Nu-l interesau decât ca simbol, ca frumuseţe, ca întruchiparea, chiar dacă nonumană şi îndepărtată, a unor posibili Exteriori. Nu aflaseră nimic de când dispăruse Castlain şi nici nu erau dornici să descopere altceva. Se mulţumeau cu atât de puţin… Ascundeau lucruri care-ar fi valorat enorm pe piaţa liberă de sus şi erau mândri de asta. Chirchenii – scurmători prin gunoaie…

– Pot vorbi cu tipul care se ocupă de cristale?

Situaţia mea aici era destul de nesigură. Nu-mi plăcuse cum reacţionase Ryckel. Mai puteam încă să adun informaţii, deşi nu mai eram atât de sigură c-o să iau din nou legătura cu Marca. Vallcico a şovăit înainte să-mi răspundă.

– Cred că e bolnav. Se vindecă, ascuns pe undeva.

Am prins ideea. Coincidenţa nu era întâmplătoare.

– Bolnav ca oamenii din seră? Ca Selnic? Şi Selnic a fost aici şi-a văzut boemienele?

Mi s-a părut că e gata să nu răspundă. Totuşi a spus:

– Ryckel l-a adus. Avea legături cu reţeaua. Ar fi fost bine dacă l-am fi convins să ni se alăture.

Am părăsit camera cristalelor. Ştiam ce vroia Selnic să-mi spună. Dar acum era, poate, prea târziu. Afară ne-am întâlnit cu Ryckel.

– De ce n-ai vrut să mă accepţi ca mediator? l-am întrebat.

S-a oprit. În spate, coridorul se deschidea liber până la ecluză. N-aş fi vrut să mi se taie calea. Mi s-a părut că aud foşnete în întunericul culoarului din dreapta. Mai mulţi oameni se furişau pe acolo. Dacă mi-aş fi pus vizorul i-aş fi surprins ascunzându-se. Simularea PC-ului n-ar fi fost perfectă. Nu le-aş fi văzut trupurile, ci doar conturul acestora, forme de căldură şi culoare pe fundalul nopţii.

– Vallcico mi-a spus că te-ai întâlnit cu Aparıţiile când eraţi în modul. Acum ne ştii şi ascunzătoarea. Nu vroiam să secăm lacul pentru că ne-ar fi găsit refugiul.

Am dat din cap. Aveam o idee destul de clar asupra consecinţelor. Moartea pentru unii, implantarea unei memorii false pentru alţii.

– Locul a fost aranjat de Castlain. Se oprea aici în perioada când căuta pietrele. Apoi a adus şi pe alţii. Le-a dat informaţii despre vechiul sistem, despre profeţi. Ne-am vorbit despre Exteriori.

– L-aţi crezut? am întrebat.

– Da, de ce nu? Părea mirat că mă gândisem la aşa ceva.

Am măsurat distanţa până la ecluză.

– Poate o să cred şi eu.

A râs şi atunci am înţeles de ce. N-ar fi fost nevoie să mai spună altceva.

– Înainte să vin, cineva ne-a anunţat că eşti de la info. Şi Tieven ştia. Nu s-ar fi încurcat niciodată cu agenţi de sus.

Cei de pe coridoare se apropiaseră şi mai mult. Îşi căutau poziţii mai bune. Nu erau profesionişti. Vânzoleala nu putea fi acoperită nici măcar de şuieratul conductelor sparte.

– O să muriţi aici, am spus. Totul se dezintegrează.

Nu credeam că au arme, dar eram sigură. Castlain îi organizase destul de bine, dacă rămăseseră nedescoperiţi atâta timp. Mă înşelasem că Ryckel se temea să fie lider în locul lui Castlain. De fapt, îi plăcuse şi îşi jucase bine rolul, şovăielile, privirile schimbate. M-am întors spre Vallcico. Mi-am pus casca la loc fără să-i trag vizorul.

– Ai ştiut că sunt de la info? l-am întrebat.

– N-avea importanţă, a spus încet. Oricine s-ar fi putut converti. Dacă aş fi avut mai mult timp…

„ Singurul, am gândit, singurul care urma de fapt cuvintele lui Castlain.” Pe Ryckel îl interesa profitul, ideile n-aveau valoare pentru el.

– Ce prostie! am zis.

Vallcico se apropiase. Am văzut că faţa îi strălucea umed în lumină. În mână avea un disc mic, dar eficace, o armă artizanală aşa cum nu credeam că mai există. Totul era apăsător acolo jos, pereţii strâmbi şi adâncimea tulbure, apa şi chipurile. Avea oare rost să fugi toată viaţa numai ca să-ţi păstrezi memoria, acea grămadă de imagini sunete voci şi gesturi? De când venisem în autoseră, ideea nu mi se mai părea atât de aberantă.

– Nu te putem lăsa să pleci, mi-a spus Ryckel.

Mâna lui Vallcico se ridică şi coborî brusc. Am crezut că vroia să mă lovească. M-am ferit. L-am văzut pe Ryckel cum se clatină. Discul lui Vallcico bâzâia, oprit la câţiva centimetri de gâtul lui. Ryckel îl fixa cu ochii holbaţi, neîncrezători.

– A fost într-adevăr o greşeală să venim aici, a zis Vallcico şi-a arătat spre disc. L-am programat să te lase după ce-o să fim destul de departe.

Alături orice mişcare încetase. Oamenii uitaseră, parcă, să mai respire. Cred că Ryckel a răspuns ceva. Vocea îi era tăioasă, dar asta n-avea importanţă. Pierduse. Am luat-o spre ecluză fără să vorbim.

12. Odată, de ziua Plecării, Vallcico îmi povestise că Dumnezeu alesese o piatră dintre multe altele, îşi adunasese credincioşii pe ea şi o azvârlise pe cer. Oamenii îşi numiseră adăpostul – Navă – pentru că nici o denumire n-ar fi fost destul de bună. Ţin minte că râsesem. Vrusese să-mi dea un exemplu despre legendele vechii credinţe, dar de fapt, îmi rezumase unul din clipurile publicitare rulate prin reţea şi prin locurile comune cu mai bine de un an în urmă.

– De ce nu mă crezi? mă întrebase.

Atunci îi spusesem de coridoarele de sus şi de imaginile ce se succedau şi ne urmau peste tot. Fiecare om cu umbra lui, cu chipul lui. Tipii de la info îmi programaseră tocmai această reclamă şi un timp se ţinuse după mine ca după un virtual cumpărător. Apoi, brusc, dispăruse şi nu aflasem niciodată de ce. Grafica era reuşită, dar ideea ridicolă. Oriunde m-aş fi dus, stârnea râsul. Sau nu prinsese şi nu era de mirare.

Vallcico mă ascultase cu atenţie. Acum ştiam că-n memoria lui, Marca găsise urme destul de vagi despre Mitul Apariţiei şi-al omului Exterior. Majoritatea informaţiilor pe care le avea erau lucruri găsite într-un fişier la care Castlain îi înlesnise accesul. Totuşi, înregistrarea Memo nu era de dată recentă.

13. Am urcat la suprafaţă. Ne grăbeam. Sidha era acum luminat de faruri subacvatice şi aparatele aquahalo îşi rulau programele. Aerul era plin de culoare, iar muzica ne umplea căştile. Probabil că pericolul trecuse. Dar Apariţiile? m-am întrebat. Vallcico mă apărase de data asta, dar cine ştie ce avea să urmeze. Nu vorbisem de când plecasem din adăpostul lui Ryckel. Misiunea fusese compromisă de la început. Poate asta vrusese să-mi spună Selnic. Aflasem totuşi destule.

Vallcico înota înainte. El ce joc făcea? Până acum mă ajutase şi treptat umpluse golul lăsat de Selnic şi asta părea ciudat pentru un adept al lui Castlain.

Sera era liniştită. Porţile exterioare fuseseră blocate. Cupola transparentă nu părea fisurată şi în apropiere, plantaţia foşnea uşor. Am încercat să deschid o uşă, dar n-am reuşit. Pe coridoare începuseră să apară oameni.

– N-o să mai dureze mult şi-o să vină şi aici. Inundaţiile au luat sfârşit, mi-a spus Vallcico şi s-a aşezat lângă Sidha.

Am rămas în picioare. Locul mi se părea cunoscut. Poate aici stătusem şi-n prima zi când vizitasem sera.

– Ai ştiut că Selnic era legătura mea? am întrebat.

– Nu, a răspuns fără să ridice privirea.

Îşi făcea de lucru, săpa cu degetele în pământ. Era doar nervos. Deasupra noastră se aprinsese un alt far care se reflecta în lac. În jur nu existau semne de distrugere. Castlain avusese dreptate, lacul nu se revărsa. Mi-a trecut prin minte că Tieven ştia de Arătări, poate aflase de ascunzătoare şi de aceea renunţase la plan. Sau, poate, totul se bazase pe un aranjament discret. Era posibil ca Vallcico să fie omul lui? De ce nu?…

Briza artificială sufla acum dinspre plantaţie. Am auzit pe cineva râzând. Dincolo de peretele de sticlă se derula altă reclamă – un delfin rânjea, încolăcit ca un inel în jurul semnalului reţelei. m-am aşezat lângă Vallcico.

– Ştii ce cred? am început. Castlain a găsit boemienele, le-a descoperit pe undeva şi asta a fost ca un triumf pentru toţi. Nimeni nu reuşise să le găsească, iar unul din subsol fusese mai deştept. Era şi ăsta un mod de a-i prosti pe cei din reţea. Sigur, dacă informaţia era folosită cum trebuie.

Vallcico n-a zis nimic, aşa c-am continuat:

– Tieven a aflat. Nimic nu rămâne ascuns mult timp. Şi-a zis să aranjeze un denunţ. Cine ar fi crezut nişte oameni care fugeau de Memo? Tieven n-a renunţat să sece Sidha pentru că se temea, ci pentru că Ryckel i-a promis cristalele. Marea descoperire. Probabil că fostul lider Castlain a refuzat, n-a vrut să accepte târgul – siguranţa chirchenilor în schimbul boemienelor.

Era interesant felul acesta de a vorbi. Ca şi cum aş fi fost singură. Şi totuşi Vallcico mă ascultă.

– Apoi Castlain a plecat, a dispărut sau a murit. N-are importanţă.

– Pentru mine are, mă întrerupse Vallcico. Până la urmă rupsese tăcerea. Omul era la fel de închis şi de vulnerabil ca şi sistemele reţelei. M-am ridicat în picioare. Echipele întârziau şi eu nici măcar nu văzusem sera.

– De ce m-ai ajutat? l-am întrebat. Ideea convertirii era o prostie…

– Sigur, a zis încet şi amar. Poate n-ar fi trebuit s-o fac, dar noi ne cunoaştem. Dinainte de a veni aici, de a te alătura celor de la info, a insistat.

Am râs fără să înţeleg:

– Într-adevăr?

Nu credeam c-are vreo importanţă dacă-l văzusem înainte. Totuşi mă ajutase şi asta-mi crea probleme pentru că încă încercam, ca toţi Memo, să nu mă tem de trecut.

– Aş putea să-ţi spun despre scufundările în subsol, despre cum ai întâlnit primele Apariţii, despre cum ai pătruns în reţea, despre informaţiile care le-am descoperit acolo. Asta a fost înainte să fi fost descoperită de info. Mişcări ca o chirchenilor au existat de la-nceput. Şi tu le cunoşteai pe toate. Atunci nu-l ştiam, încă, pe Castlain.

Vorbea de parcă ar fi vrut cu adevărat să rămân şi să-mi povestească lucruri pe care nu mi le aminteam şi care, acum nu mai aveau importanţă.

– Reţeaua există datorită informaţiilor ca marfă, însă amintirile nu înseamnă nimic, nu valorează nimic, i-am spus fără să cred neapărat şi-am luat-o spre pădure.

Am descoperit o potecă îngustă care se afunda printre copaci: Plantaţia fusese amenajată cu grijă. Se folosise fiecare nivel – pe jos, plantele pitice care nu aveau nevoie de mult soare, mai departe, tufişuri cu fructe galben-aurii şi pomi din loc în loc. Nu mă îndepărtasem prea mult, dar deja nu mai vedeam lacul. Lumina scădea, farurile se redirecţionau, umbra mi se mişca pe potecă. Se apropia seara şi aici sub ape. Un aparat aquahalo şi o reclamă plutiră deasupra serei. Acum ştiam că două din amintirile mele cele mai clare erau legate de Apariţii. Am văzut, din nou, imaginea bărcii şi pe scafandrul care-mi făcea semne şi fiinţa care se rotise atunci în jurul meu. Reţeaua nu reuşise să-mi şteargă toate acestea din minte. Apariţiile nu mi se păruseră necunoscute, pentru că le întâlnisem şi înainte. Am vrut să-mi pun vizorul şi să chem Marca pentru ultima oară, dar am auzit ceva şi m-am întors printre copaci.

Lângă Sidha, Vallcico şi Tieven se certau. Poarta serei era deschisă, dar nu era nimeni altcineva în apropiere.

– Cristalele, striga Tieven. Ne-au adus numai necazuri.

M-am apropiat şi m-am ascuns după primele tufişuri. Oglinda lacului se mişca în cercuri de parcă un scafandru s-ar fi agitat dedesubt. Poate ar fi trebuit să ies să discut cu Tieven. Acum nu mă mai putea ocoli. Informaţiile mele valorau enorm pe piaţa liberă de sus. Şi info ar fi fost interesat de cum se scăpa de Memo, de legăturile lui Ryckel şi de personalităţile false.

– Scapă de boemiene, a spus Tieven. Le ducem înapoi.

– Şi ceilalţi? îl întrerupse Vallcico. Exteriorii? Ce se va întâmpla cu ei?

– Să lăsăm info să se ocupe de tot. Va Estayer îi va anunţa. Totul va fi aşa cum am hotărât la început, spuse Tieven şi mai adăugă ceva arătând spre lac. Nu l-am auzit din cauza vântului. Cuvintele fuseseră suflate în altă parte.

Cei doi s-au retras câţiva paşi. reflectorul de deasupra Sidhei se stinsese, totuşi o parte a lacului părea mai deschisă la culoare. Ceva se zbătea dedesubt. Mai multe capete s-au ridicat deasupra apei. Vallcico a vrut să se apropie de mal, dar Tieven l-a oprit, i-a blocat drumul. Un timp au rămas nemişcaţi, agăţaţi unul de altul. Ochii fără pleoape îi priveau cum rămăseseră ţintuiţi pe margine. O Arătare le-a făcut semn, un salut uman, un OK, aşa cum obişnuiau şi scafandrii, înainte să iasă la suprafaţă.

Tieven îi fixa furios:

– Plecaţi! Ce naiba vreţi să faceţi? le strigă.

Prima Apariţie rămăsese nemişcată. Îşi repeta salutul iar şi iar. Urmase al doilea semn, tot în limbajul scufundătorilor. Cu patru degete strânse în palmă şi al cincilea rămas liber, îndoit ca un cârlig, însemna „întrebare”.

14. Marca şi reţeaua trăiau din amintiri, din experienţa oamenilor, şi, ciudat, într-o lume în care prezentul era important, informaţiile despre trecut costau milioane.

În autoseră, Tieven şi Vallcico priveau fiinţele care se ridicau din apă. Nimic nu se mişca în jur, nimeni nu apăruse la porţile deschise ale complexului. Locul era pustiu şi totuşi viu ca un adânc de mare. Nu m-au văzut, deşi ajunsesem la câţiva paşi. Doar ochii rotunzi ai Arătărilor mă urmăreau cum înaintam în mijlocul înserării. Şase statice aşezate pe marginea Sidhei, tăcute, neînţelegându-se una pe alta. Atunci în lumina reclamelor, l-am auzit pe Vallcico spunând de parcă s-ar fi rugat:

– Cred că-i putem accepta. Ei sunt tot ce a aşteptat omul, tot ce şi-au dorit coloniştii.

Tieven a clătinat din cap. Vocea îi era tristă, amară.

– Nu trebuie să afle nimeni. Dacă s-ar fi întâmplat înainte de revolta Memo, poate ai fi fost bine primit. Acum însă… n-ar fi decât panica celor de sus, frica structurilor info.

– Avea dreptate. M-am gândit la boala care apăruse printre chircheni, la cristale, la Selnic, la Castlain, la limbajul scafandrilor şi la toate lucrurile care se întâmplaseră. Atunci am înţeles.

– Poate o să vină şi alţii, a spus Vallcico şi glasul îi era din nou plin de speranţă.

Ştiam că nu vor mai exista alte Arătări. Oricât ar fi vrut, nu se vor mai naşte sau transforma, pentru că adevărul era acolo şi fusese de la început în desenele, în marcajele pe care oamenii aceia strâmbi le înşiraseră peste tot. Graffiti-urile arătau dansatori, iar liniile stilizate ale mâinilor formau împletituri care însemnau – pericol. Era greu de crezut că aceeaşi greşeală se putea repeta peste decenii, că atracţia către cristale va naşte din nou mari probleme.

Boala apărea în preajma boemienelor, la cei care într-un fel sau altul le atinseseră, iar aceştia erau mai târziu daţi dispăruţi sau plecau pentru a se ascunde în lac. Pentru noile fiinţe, apa era elementul în care trăiau şi se hrăneau, modificaţi sub influenţa cristalelor.

– Trebuie să mai aşteptăm, a spus Vallcico.

Reclamele nu se mai vedeau dincolo de pereţii transparenţi. Spaţiul exterior părea un univers adânc şi tăcut. Vallcico n-a mai zis nimic, dar nici nu era nevoie, cuvintele existau deja în aer, de parcă ar fi fost rostite. Arătările stăteau liniştite, aşezate pe stâncile abrupte. Una mima salutul scufundătorilor, dar cei doi nu vroiau să-l înţeleagă.

– Ei nu sunt Exteriorii, am spus atunci.

Vallcico m-a fixat îndepărtat, de parcă nu s-ar fi aşteptat să mă găsească atât de aproape de lac. Tieven s-a mişcat, s-a îndepărtat câţiva paşi şi mi s-a părut că ascundea ceva.

– Ştie… a murmurat.

N-am văzut arma, dar vocea îl trădase. M-am tras după o stâncă, pregătindu-mi Apărătoarea. Am auzit şuieratul proiectilelor care s-au înfipt în structura artificială. Apoi o altă încărcătură şi un strigăt surprins, moale. Am părăsit ascunzătoarea. Lângă Sidha totul se liniştise. Apariţiile dispăruseră, iar Tieven zăcea cu unul din discurile lui Vallcico înfipt în frunte. Sângele se scurgea pe frunzele verzi de iarbă. Am ascuns Apărătoarea în costum.

Vallcico şi Apariţia erau ascunşi în umbra malului înalt. Vallcico se aplecase asupra ei. Nu-mi place să mi-l amintesc ca atunci – disperat, cu umerii aduşi, cum îi ţinea capul pe genunchi şi-mi repeta:

– A vrut să-i omoare. Îi ura pe exteriori. Nu trebuia, nu trebuia să-l ajut.

Apariţia respira greu, hârâit. Poate că aerul nu-i făcea bine, poate că nu avea voie să rămână prea mult timp în afara apei. N-aveam de unde să ştiu. Proiectilele minuscule lansate de Tieven erau ca nişte ace şi acum îl sfârtecau în interior. Gemea încet şi ochii i se închiseseră.

– Au sânge, murmură Vallcico.

Am vrut să-l fac să-i dea drumul, dar îl ţinea strâns. Ar fi putut fi Selnic sau oricare altul dintre chirchenii bolnavi şi transformaţi de cristale. M-am dus şi-am închis porţile autoserei, pentru ca nimeni să nu pătrundă înăuntru şi să vadă.

Credeam că Arătările nu se vor întoarce. Poate că memoria lor fusese ştearsă şi rescrisă apoi iar distrusă şi reînregistrată până când zona memo cedase în timpul acţiunii boemienelor şi-l lăsase fără amintiri, bântuind fără rost adâncurile Navei. Nici asta n-aveam de unde să ştiu. Acum însă îmi dădeam seama că epoca patronată de structurile info trebuia să ia sfârşit; să dispară, aşa cum se întâmplase cu lumea profeţilor.

Am luat vizorul şi l-am îngropat lângă lac. Mai târziu, Vallcico m-a ajutat să-l arunc pe Tieven în apă. L-am privit cum se scufunda şi am realizat că era ultima verigă, chiar dacă slabă, pe care-o aveam cu lumea de sus.

Apariţia a murit la puţin timp după aceea, iar eu nu i-am spus încă lui Vallcico despre puterea cristalelor: l-am rugat să le ducă la Sidha, înapoi de unde le luase Castlain. Mi-a promis c-o va face şi poate avea să se ţină de cuvânt pentru că era tulburat, se credea vinovat şi era greu să poarte eşecul chirchenilor, oportunismul lui Ryckel, orbirea lui Tieven.

Ascunzătoarea lui Ryckel era departe, dar nu ştiam alt loc unde ne-am fi putut duce. Nu speram să ne primească, dar poate nici ei nu mai aveau de ales. Moartea lui Tieven însemna mai mult decât o simplă anchetă. Acum nimeni nu mai cunoştea locul complexului din subsoluri. Voiam să merg acolo, deşi nu pentru mult timp.

Cei de sus n-aveau nevoie de informaţiile mele. Bănuiam că info le-ar fi ascuns prin fişiere, apoi le-ar fi vândut, pentru că profitul era mai important decât Nava însăşi. Chirchenii trebuiau să-şi rezolve problemele cu ajutorul meu, al lui Vallcico şi al celor care înţelegeau mersul vremurilor, al schimbărilor şi pericolul ştergerii memoriei.

Noaptea de-abia începuse, reclamele se aprindeau pe cerul serei. Faţa Apariţiei era doar o umbră de culoare, şi mai umană acum decât înainte. Ne-am cufundat în apa ce fierbea de imaginile aquaholo, de plăsmuirile unei lumi inexistente. Înotam liniştiţi şi în jurul nostru se aflau, ca întotdeauna formele în mişcare, desenele stilizate ale oamenilor ce dănţuiau ţinându-se de mâini. Duceam Apariţia spre sălajul Chirchenilor…

1. Verde, verde, – două cuvinte care să caracterizeze o zi pe săptămână – mâncarea de mazăre de la prânz, pereţii cantinei ca nişte bucăţi de fiere şi muzica ca nişte scrâşnituri de dinţi şi parcă nimic nu ar fi fost destul de rău dacă nu ar fi apărut Ieniciro cu cifra doi tatuată pe pielea capului. În acel moment îl priveam pe Ieniciro şi-mi ziceam că ar fi bine ca amicul nostru să-şi vadă de drum. Prea târziu – Ieniciro îşi pogorâse deja ochii asupra nevrednicilor de noi şi se hotărâse să ni se alăture.

– Oh, Alah, la umbra căruia huzuresc! exclamase Jerico cu jumătate de glas. Când se enerva căpăta veleităţi literare.

În momentul în care se aşează, zâmbetul lui Ieniciro era ademenitor ca o momeală proaspătă. Ne arunca nada atât de repede de parcă s-ar fi temut să n-o luăm la goană de vreme ce se vedea de la o poştă că plecase la pescuit de fraieri care să-i asculte minunatul encomion al persoanei sale.

– Ai auzit de jocurile regale? începu el dând prietenos din cap către nişte indivizi de joasă speţă care păreau extaziaţi în faţa hainelor lui ţipătoare şi a manierelor neruşinate. Cele de săptămâna trecută au fost atât de slabe că nici nu merita să mai pariezi. Jucătorii erau câţiva indivizi care agitau nişte numere aşezate pe o masă. Le amestecau şi apoi extrăgeau mai multe pe care le puneau pe altă masă şi tot aşa până rămânea doar unul. N-am văzut o prostie mai mare. Eu aş fi aranjat totul altfel. Oamenii ăştia nu se pricep la jocuri, nu ştiu să facă nimic ca lumea. De fapt totul provine din faptul că sunt prea leneşi să muncească. De exemplu, locul unde se ţineau jocurile – o magazie nenorocită; nici nu înţeleg cum de erau atâţia jucători. I-am spus stăpânului de acolo care era părerea mea şi nu mi-a plăcut deloc cum mi-a răspuns. Sfaturile mele erau dezinteresate şi-ar fi făcut mai bine să mă asculte. Nu vi se pare că am dreptate? încheie de parcă am fi avut ceva de împărţit cu Jocurile regale.

– Desigur! am răspuns. Ai mare dreptate!

N-am mai apucat să spun altceva pentru că Ieniciro a continuat cu vorbăria aceea deşartă. Între timp arunca priviri arogante în stânga şi-n dreapta – mă aşteptam din clipă în clipă să-i sară ochii din orbite. În afară de faptul că putea să rupă în două pe oricine-l calcă pe nervi, lăsa impresia că nu prea-l ducea capul.

De fapt se descurca destul de bine mai ales când ne amesteca în afaceri care nu erau ale lui şi mai călca pe nervi pe unii şi pe alţii şi pe toată lumea. Avea însă şi admiratori. Câteva tipe ce-i admirau fizicul destul de bine pus la punct şi pe care le plătea din plin ca să-l suporte.

Mai erau şi bătăuşii ce populau străduţele din apropierea portului şi care-i lăudau forţa şi lipsa de scrupule.

Nu ştiam cum reuşise să intre în Corpul de Pază, dar se zvonise că distrusese singur o gaşcă întreagă şi asta fusese destul ca să-i dea pe spate pe membrii comisiei. Era într-adevăr cel mai puternic dintre noi, dar asta nu însemna că nu aveam să-l întâlnim într-o bună zi mergând printr-un loc izolat şi întunecos şi să încercăm să-l trimitem de unde venise, „ad patres”. Eu, Jerico, locotenentul nostru nu eram nişte tâmpiţi, înainte chiar vizitasem câteva instituţii de învăţământ şi mai văzusem câteva lucruri pe ici pe colo, aşa că ne cam durea în mod sincer când unul ca Ieniciro îşi etala capacităţile psihice prin apropiere.

Nu ne-ar fi deranjat că mânca şi în acelaşi timp mai arunca un gând şi mai strângea de gât vreo doi golani, dar problema era că făcea pe nebunul şi încă în mod violent.

Ieniciro tot vorbise dar eu mă gândeam la cum şi ce, nu auzisem nici un cuvânt. La un moment dat mi s-a părut că mi-a cerut aprobarea şi i-am zis:

– Desigur. Cum doreşti.

– Atunci rămâne stabilit. Plecăm imediat ce terminăm de mâncat.

Din fericire s-a ridicat de la masă şi s-a dus să mai deranjeze şi pe altcineva. După plecarea lui, Jerico m-a privit cu înţelegere:

– Deci te duci să-l asişti pe Ieniciro când mai omoară câţiva nenorociţi ce fug îngroziţi pe vreo străduţă întunecoasă?

– Da , i-am spus. Asta-i distracţia mea şi dacă n-aş avea parte de ea, aş muri de plictiseală. Când văd că unul ca Ieniciro mai trăieşte, încep să am speranţe şi pentru noi ceilalţi.

Am privit prin ferestrele verzi care se deschideau spre mare. Trăiam într-un oraş mic şi simpatic, plin de murdăriile marilor aşezări, sufocat de dârâmăturile pe care ni le dăruie sfârşitul unui război ce ameninţase să nu se mai termine atâta timp cât negustorii de arme şi bordelurile mai aveau câţiva bani de stors. Încercam să supravieţuim într-o lume în care lucrurile nu erau cum ar fi trebuit, iar indivizii ca Ieniciro proliferează o dată cu gunoaiele.

Păzeam grupurile de psihici şi găştile de cartier să se încaiere numai între ei fără să-i deranjeze pe ceilalţi şi asta însemna că apăram legea şi ordinea.

– În fond ce aveţi cu Ieniciro ăsta? mă întrebă Jerico. Ce dacă nu-l duce mintea, ăia sprinteni la cap m-au complexat întotdeauna.

Mi-am tras scaunul şi m-am ridicat cu grijă ca nu cumva să mă sparg în bucăţi. M-am aplecat peste masă. Jerico avea un rânjet înfipt chiar în mijlocul feţei lui lucitoare şi bucălate.

– Îl ştii pe Tard, tipul care a lucrat cu mine înainte să-ţi faci apariţia?

Jerico s-a încruntat uşor. Se vedea că săpa după o informaţie care era adânc îngropată în mintea lui. Creierul său părea să semene cu o mică groapă marină în care se aşezau straturi orizontale ce se pietrificau o dată cu trecerea anilor şi trebuia să le foreze ca să le aducă la lumină.

– Ah, a spus el în cele din urmă cu o faţă scârbită, îmi aduc aminte că a fost prins de o bandă de psihici şi, când l-au găsit, pe dinafară era intact, dar pe dinăuntru era făcut praf. Se pare că aşa lucrează tipii ăştia. Pun mâna pe tine şi, în momentul următor, eşti dus.

– Mulţumesc pentru informaţie, i-am spus. Nu ştiam. Am de-a face de un an cu ei, dar n-am nici o idee cum omoară. Dacă nu-mi ziceai tu, rămâneam în întuneric. Dar ia spune, nu te deranjează că Ieniciro e un psihic?

– El e de partea noastră. Asta ar trebui să ne bucure (Jerico era plin de bune intenţii şi de dragoste interumană).

– Poate te bucură pe tine, dar pe mine şi pe locotenent nu, de vreme cel-a curăţat pe Tard.

– De unde ştii? a exclamat Jerico.

„Jerico, fiule”, mi-am zis, „tu eşti din ăia care află întotdeauna ultimii”.

– Se pare că a existat un martor, dar să nu ciripeşti mai departe, că Ieniciro de abia aşteaptă.

Consternarea plutea pe faţa lui ca o frunză pe un ochi de apă. Câteva gânduri mici şi neplăcute i se plimbau prin minte. L-am bătut pe umăr.

– Nu-ţi face probleme. Dacă nu te iei de el, n-o să derajeze. Zi-i întotdeauna că are dreptate şi-o să te înfieze.

Am plecat şi l-am lăsat gândindu-se că mai bine ar fi acceptat oferta Asociaţiei Gunoierilor „Curăţaţi-vă” decât pe cea a Grupului de Pază.

2. Când am ieşit am dat peste acelaşi oraş mare şi rău, peste acelaşi cer şi aceeaşi mare murdară şi plină de alge. Pe un panou sclipeau câteva cifre, probabil numărul câştigător măsluit de la ultima extragere. Şapte, zece, nouă şi şase. Şapte şi zece, numerele scare ale lui Pitagora. Şapte – suma lui trei, adică omul, şi patru, divinitatea. Zece – unu, doi trei şi patru adunate. Nouă – armonia celor trei lumi spirit-viaţă-moarte şi şase – înţelepciunea care de altfel se găsea din belşug prin împrejurimile cu aromă de portocale. Înainte să mă alătur Grupului, lucrasem pentru nişte tipi care aranjau loteria aşa că mă pricepeam la numere. Lui Ieniciro îi plăceau jocurile de noroc şi simţeam că slăbiciunea asta ar trebui studiată îndeaproape.

Am luat-o pe nişte străzi care ducea direct în zona docurilor. Portul nu mai funcţiona de aproape zece ani, înainte de război fusese o afacere rentabilă apoi fusese bombardat şi se dusese de râpă ca toate lucrurile bune de pe lumea asta. Ce ne rămăsese după toată tevatura unui război? Câteva jocuri de noroc, mirajul numerelor, câteva ghicitori, astrologi, ţigăncile cu ghiocul şi psihicii despre care nu se ştia cum apăruseră, dar cert era că reuşiseră să-şi dezvolte puteri hipnotice psihokinetice periculoase, într-o lume plină de amărâţi care-şi dădeau în cărţi să afle ce aveau să mănânce în ziua următoare.

Căpitanul ţinea la Ieniciro pentru că era psihic şi avea trăsături asiatice. În traducere liberă însemna că, în faţa superiorilor, căpitanul se putea lăuda cu două realizări – o captură importantă, un om care avea puteri de care nici un individ din Grup nu beneficia şi un capital publicitar imens, prin acordarea unui loc de muncă unui tip care semăna cu Hachiman Jumiya. Asta mirosea a propagandă pentru drepturile omului. Căpitanul ar fi vrut să angajeze şi vreun invertit ca să arate cât suntem noi de liberali, dacă locotenentul nu s-ar fi încruntat şi n-ar fi zis că, în cazul în care un invertit ar fi intrat în grup, el şi restul oamenilor lui ar fi ieşit şi şi-ar fi văzut de drum. Aşa că după moartea lui Tard îl luase pe Jerico, individul care făcea reclamă cu pasta de dinţi şi alte produse ce reprezentau baza civilizaţiei.

Pe Ieniciro l-am descoperit lângă o tonetă care vindea foietaje şi răcoritoare. Ca de obicei se certa cu vânzătorul ce il încărcase la preţ.

– Dacă vrei să vinzi porcării, măcar să te porţi cum trebuie. Nu ştii cine sunt, cum de-ţi permiţi să deschizi gura? Să-ţi ceri iertare imediat, dacă nu…

Vocea lui arogantă te călca pe nervi. Nici nu era de mirare că tipul cu pateurile nu-şi cerea scuze. În general Ieniciro părea că şi-a pierdut minţile şi că se credea chiar nucleul în jurul căruia se rotea întregul univers. De fapt suferise de complexul copilului sărac, aşa cum spunea locotenentul.

– Ia ascultă, bă ăla micu’, pişpirică, îl luă de sus vânzătorul ce părea un om care văzuse multe la viaţa lui şi nu se emoţiona în faţa

primului golan care se lua de el. Ce zici să-ţi iei mutra asta gălbejită şi s-o ştergi până nu chem niscaiva prieteni să-ţi pună vreo două întrebări.

Am vrut să intervin pentru că Ieniciro părea gata să se sufoce de furie, dar n-am mai apucat. Toneta din scânduri s-a cutremurat şi lemne şi aşchii s-au împrăştiat de-a lungul străzii. M-am adăpostit într-un intrând. Nu aveam chef să mă trezesc lovit de vreo bucată din tonetă, rătăcită prin zona mea de siguranţă. Am auzit un hohot de râs cristalin şi total neadecvat situaţiei. M-am uitat în jur. Nici una din persoanele de faţă nu dădea semne de veselie prea mare. Ieniciro părea că se concentrează la ceva foarte important care avea loc în interiorul minţii sale. Vânzătorul se învineţi la faţă şi capul i se rotea în jurul axei cu o viteză care creştea. Între cei doi nu părea a fi nici o legătură. Nu era prima dată când vedeam un psihic la lucru şi trebuia să mărturisesc că o asemenea forţă etalată era o privelişte rară. Ieniciro avea totuşi o calitate – era foarte puternic, deşi nu ştiu la ce ne folosea asta. grupul nu avea nevoie de psihopaţi care se credeau vedetele sfârşitului de secol.

Am ieşit din colţul meu ca un bătrân melc din vila lui personală. Ieniciro se mai calmase şi nu dădea semne că s-ar fi jenat pentru că se dăduse în spectacol. Nici nu avea de ce – spectacolul era viaţa lui. N-ar fi renunţat la el pentru nimic în lume. Acum părea proaspăt şi mai vioi ca oricând.

M-am apropiat de vânzătorul care zăcea pe spate cu gâtul într-o poziţie ciudată. Era mai mort decât morţii. Avea faţa vânătă, ochii ieşiţi din orbite şi în general lăsa impresia că-şi înghiţise şi limba. M-am întors spre Ieniciro care nu mai putea de fericire şi plesnea de satisfacţie.

– I-am arătat eu lui, a zis. Acum a învăţat cum trebuie să se poarte cu un psihic şi cu un membru al Gărzii.

– Ei, da. Chiar i-ai arătat, i-am replicat. Data viitoare o să te salute cu trei plecăciuni şi-o „Osana”.

S-a uitat la mine chiorâş.

– Asta ce vrea să însemne? Tipul e mort. Te ţii de bancuri?

– Nu, i-am spus. Eu sunt om serios.

S-a apropiat de mine legănându-se pe picioare şi s-a oprit într-o poză care vroia să arate că încă se mai gândea dacă să ia remarca mea drept o insultă la adresa eului său intalgibil sau drept o glumă îndoielnică. Nu ştiam de ce mă pun cu el când ştiam că mai omorâse un membru al grupului. De fapt ar fi trebuit să-mi fie frică, foarte frică; dar ziua aceea era atât de fierbinte încât mă simţeam alt om.

– Ce vroiai să fac? Tipul m-a jignit, doar nu era să-i înghit aerele!

– Nu puteai să-i dai un pumn în nas? am încercat să plasez o sugestie.

– Nu, a răspuns grav ca o adunătură de cioclii la o înmormântare de dinainte de război. Eu nu suport să se ia nimeni de mine. În douăzeci de ani nimeni nu s-a luat de mine. Eu nu suport să se ia nimeni de mine. Nimeni nu îndrăzneşte.

Aroganţa începuse să iasă din nou la iveală. Citând un oarecare scriitor i-aş fi zis:

„Ce cabotin eşti astăzi. Încetează să mai faci pe actorul de duzină, că te faci de râs. Sau preferi să o ţii tot aşa până când ajungi să te pocnească şi pe tine cineva de la obraz?”

N-am zis însă nimic. Laşitatea mea naturală nu mă lăsa să mă iau de el şi s-o termin ca Tard.

– O dată cineva, un individ mic şi insignifiant ca un vierme, o să te aranjeze atât de bine că o să-ţi plângi de milă, i-am spus. Şi ia asta ca un sfat părintesc.

Nu s-a supărat şi chiar i-a plăcut. El, emigrantul de două parale, era băgat în seamă de cineva care nu era nici mardeiaş ieftin, nici unul care manevra droguri. Oamenii de rând nu-l prea agreau pe Ieniciro. Mă întreb de ce?

– Merci amice, mi-a zis după un moment de gândire, dar nu cred că o să-mi folosească.

„Ba bine că nu”, i-am urat din inimă. „O să ai nevoie de un sfat ca ăsta chiar mai curând decât te aştepţi”.

3. Printre binecuvântările pe care ni le lăsase războiul fuseseră o mulţime de lucruri ce nu le înţelegeam şi nici nu ştiam cum să ne ocupăm de ele. În continuare am pus la punct o grupă de indivizi care făcuseră ceva gălăgie şi supăraseră nişte urechi foarte sensibile. Ieniciro fusese superb. Dacă de obicei avea idei nătruşnice despre cum trebuia să se poarte un membru al Grupului, de data asta fusese exemplar. Nu frânsese decât câteva gâturi, nu rupsese decât vreo două coloane vertebrale şi plin de mărinimie lăsase restul populaţiei să fugă şi să-şi ascundă vieţile prăpădite prin găurile în care locuiau.

După ce ne-am terminat treburile mi-am zis că era momentul să lansez prima parte a planului pe care-l făcusem împreună cu locotenentul. Poate că Ieniciro s-ar fi lăsat păcălit de data aceasta.

– Mai am nişte treburi, îmi spuse în timp ce-şi căuta un loc la umbră. Îşi scoase o batistă imprimată cu numere galbene şi negre şi începu să-şi facă vânt. Ziua era foarte fierbinte şi, deşi briza se simţea vânturând aerul, era greu să te răcoreşti. Soarele încingea zidurile şi cerul părea să nu aibă de gând să se acopere cu nori.

– Vin cu tine, i-am zis de parcă i-aş fi făcut o favoare. De fapt, plesneam de chef, dar nu vroiam să se observe. Am putea să-l luăm şi pe Jerico că tot nu are nimic de făcut. Poate punem de-o partidă.

Ieniciro a clătinat din cap. Probabil că se obosise destul de mult în timpul celor două înfruntări pentru că porţiunea rasă începuse să se acopere cu un puf negru. Poate era stresul sau poate nu însemna nimic, ci doar că funcţiile lui Ieniciro erau mai rapide ca ale noastre.

– N-am chef să văd nenorocitul ăla mucos.

Am rânjit ca o mâţă cuprinsă de gânduri necurate. Uneori Ieniciro uita că el şi nenorocitul de mucos aveau aceeaşi vârstă.

Am încercat altceva:

– Ce-ai zice să mergem să bem ceva? Ar fi bună o băutură rece pe căldura asta. te mai odihneşti pentru că diseară mai avem treburi. Fac eu cinste.

Pe faţă îi apăru o expresie uşor visătoare.

– Nu mă simt obosit. De fapt eu nu obosesc niciodată, îmi spusese, dar apoi se gândi că n-ar fi fost bine să refuze o invitaţie şi continuă: Dar dacă vrei, de ce nu?

Am luat-o împreună spre cea mai apropiată cantină. Alb, roşu, negru, verde – culorile oraşului străluceau umed şi ispititor în lumina orbitoare a soarelui de vară. Am trecut pe lângă sediul grupului şi-am depăşit o construcţie din sticlă fumurie care se înălţa deasupra celorlalte case. Era un restaurant scump de tipul celui în care bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în haine de seară aruncau banalităţi politicoase deasupra meselor de joc. Nu fusesem niciodată înăuntru, dar un prieten îmi povestise că la subsol se mai aflau ziduri ruinate, vechi de câteva sute de ani. Poate erau rămăşiţele unui alt restaurant unde alţi bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în alte haine de seară îşi aruncaseră aceleaşi banalităţi plicticoase. Uneori totul părea fără rost pentru că, deşi omenirea trecuse prin atâtea şi părea că progresase, de fapt nu se schimba nimic care să arate că meritaseră sacrificiile pe care oamenii le făcuseră.

M-am uitat la Ieniciro şi m-am întrebat o dată în plus ce-l îndemnase să emigreze şi de ce odată intrat în Grup şi ajuns într-o poziţie stabilă, se apucase să-şi pericliteze poziţia prin moartea lui Tard. Parcă exista ceva care-l împiedica să-şi găsească liniştea. Tard fusese cel mai

grozav membru al grupului, dar asta nu însemna că acum putea oricine să vină şi să ne deranjeze fără a fi pedepsit. Cred c-am zâmbit fără să-şi dau seama pentru că Ieniciro m-a întrebat:

– L-a ce te gândeşti?

Ce puteam să-i răspund?

– Ai făcut treabă bună cu golanii ăia. Eşti un luptător foarte bun. Trebuie să mărturisesc asta.

Lauda l-a prins nepregătit, aşa că nu a replicat imediat. Desigur, de obicei sarcina de a se suprasolicita îi revenea în totalitate. M-a privit uşor jenat:

– Asta-i părerea ta despre mine? a spus şi vocea îi tremura. Credeam că nu poţi să mă suporţi.

Mi-a venit să râd. ne oprisem în mijlocul drumului şi Ieniciro mă privea cu o expresie flămândă de parcă de răspunsul meu i-ar fi atârnat întreaga viaţă.

– Te suport destul de bine, nu-ţi face probleme, l-am liniştit.

Încă de dimineaţă purtam în buzunar un colector celular. Locotenentul mi-l dăduse cu menţiunea că în planul nostru se amestecase şi căpitanul. Se pare că Ieniciro mai făcuse câteva isprăvi care deranjaseră foarte tare un personaj impozant ce-şi făcea veacul prin cercurile înalte şi rarefiate ale societăţii.

Soarta lui Ieniciro era pecetluită şi probabil că dacă ar fi fost un luptător obişnuit ar fi fost trimis deja să vâneze pe plaiurile însorite ale Lumii de Apoi. Colectorul celular trebuia să furnizeze materialul genetic necesar pentru obţinerea unul dublu sau a unei clone. De ce vroiau să-l cloneze pe Ieniciro n-aveam ideea, dar credeam că era ceva în legătură cu ordinul de eliminare care se dăduse.

Cantina era mică şi răcoroasă. A trebuit să coborâm câteva trepte până să ajungem în spaţiul marcat de blocuri mari de piatră. Lumina era difuză şi în aer plutea un miros slab de umezeală. Am simţit cum mă cuprinde oboseala dulce şi înşelătoare. Locul era perfect pentru întâlnirile între oamenii care nu mai aveau nimic bun de făcut şi nimic de cerut de la viaţă. Localul era aproape gol – la marginea tejghelei de lemn nelăcuit stătea agăţat un beţiv din cei care după câteva pahare deveneau violenţi ca apoi să încerce să-ţi taie beregata cu un ciob de sticlă sau să roadă piciorul de la scaun. Ne-am aşezat. Ieniciro a comandat două băuturi care fumegau şi clipoceau lăsând impresia că le-ar fi fost mai bine dacă ar fi reuşit să iasă din pahar şi să se scurgă pe masă.

– Ştii că eşti de treabă, Codeo?

– Da?

– Da, a repetat dând din cap. Ştii că mi-au trecut pe la urechi câteva zvonuri neplăcute? Se pare că locotenentul mi-a pus gând rău, iar prietenul nostru, căpitanul a fost de acord şi chiar s-a oferit să-i dea o mână de ajutor, lucru de care de altfel nu-l credeam în stare.

– Chiar aşa? M-am mirat cât am putut de sincer. Mă întreb de ce, doar eşti un membru al grupului care îşi vede de ale lui, nu supără pe nimeni şi alte treburi de felul ăsta.

– Da, alte treburi de felul ăsta, mârâi el. Pe cine crezi că păcăleşti?

Pentru o clipă m-am întrebat dacă aflase planul nostru, dar imediat mi-am dat seama că doar tatona terenul pentru că ştia că lucrasem cu Tard şi nu concepea să nu am şi eu un rol de jucat în toată povestea.

La o masă alăturată îşi făcuseră apariţia doi indivizi care păreau gata să se amestece în treburile noastre. Ieniciro se făcea că nu-i observă, dar îl simţeam încordat, gata să sară în picioare. Am lăsat mâna în buzunar şi am ascuns colectorul în palmă.

– Sunt prieteni de-ai tăi? a întrebat cu voce joasă. Ochii îi sclipeau şi părea pus pe fapte mari.

– Nu-i cunosc, am răspuns şi m-am aplecat spre el de parcă m-aş fi temut să nu fiu auzit de cei de la masa vecină.

– Foarte bine. Atunci n-o să te superi dacă o să le rup gâturile mici şi murdare.

– Stai, am strigat şi l-am prins de braţ. Colectorul i-a muşcat din carne, dar probabil că n-a simţit nici cât o pişcătură. Neam ridicat amândoi brusc, iar eu m-am retras spre perete. Îmi simţeam palmele transpirate şi îmi venea să urlu de încordare. Cred că mă strâmbam îngrozitor. Ieniciro mi-a interpretat greşit expresia şi a râs sfidător:

– Doar nu ţie teamă de vreo doi mardeiaşi cu muşchi ieftini?

– Ia ascultă tu…, a exclamat unul din indivizi. Cine te crezi de te dai mare în zona noastră, ce nu ţi-e bine?

Tipul era enorm, cu mâinile ca două lopeţi şi cu faţa turtită şi plină de inteligenţa unui par care te loveşte în moalele capului. Se vedea că era un băiat rău şi că nu era bine să te dai la el. Mă întrebam dacă-i trimisese capitanul ca să pună de-o diversiune. Gestul meu păruse normal şi nu-i crease suspiciuni lui Ieniciro, dar în alte condiţii nu aş fi reuşit să fac aşa ceva.

Ieniciro îşi luă avânt şi într-o clipă îl lovi pe primul individ şi-l dădu peste cap. Matahala se prăbuşi pe spate cu o bufnitură care făcu să zăngăne paharele. Ieniciro era cocoţat pe pieptul lui şi-i trăgea pumni în falcă.

Tipul mai era încă ameţit pentru că altfel l-ar fi şters pe psihic de pe faţa pământului. M-am îndreptat spre celălalt individ care tocmai se scotocea după o armă. I-am arătat-o pe a mea şi i-am spus:

– Asta te rupe în două dacă nu pune mâna pe tine japonezul ăla mărunţel care mai e psihic în timpul liber. Ce-ar fi să-ţi iei prietenul şi să te plimbi pe afară.

Tipul se uită speriat spre matahala care zăcea încă pe jos şi părea că are probleme cu respiraţia. Ieniciro stătea comod aşezat pe pieptul lui larg şi se concentra. Când celălalt scoase un sughiţ şi dădu ochii peste cap, păru că se trezeşte din transă şi se uită în jur după cel de-al doilea atacator. Acesta dispăruse însă ca şi când n-ar fi existat.

Ieniciro se ridică şi se scutură de praf:

– Ai văzut că am încercat să-i trag un pumn în nas, dar n-a ţinut.

– Da, am observat. Se pare că fără forţele tale nu faci două parale. Păcat, mare păcat.

Nu s-a supărat nici de data aceasta, doar a zâmbit vag. Uneori când râdea părea doar un puşti simpatic, păpuşă de porţelan chinezesc. M-am întors la masă şi m-am aşezat. Din buzunar mă înghiontea colectorul şi cred că aveam o faţă cam palidă.

– Hai să ne terminăm băuturile şi să ne întoarcem, i-am propus.

S-a aşezat şi el şi a început să învârtească paharul între degete. Părea că urmăreşte o idee care începea să prindă contur, o idee mică şi simpatică, dar care nu-i făcea nici o plăcere. Se întristase brusc.

– Problema cu psihicii este că nici n-au visat vreodată că o să pice vreo pleaşcă pe capul lor. De obicei, au trăit de pe azi pe mâine şi s-au lăsat călcaţi în picioare de toţi nenorociţii care avuseseră noroc să facă un ban rapid şi credeau că asta le dă tot felul de drepturi.

– Şi tu ai fost călcat în picioare de unii ca ăştia? am întrebat ca să nu tac.

– Eu am lucrat într-o orezărie, rânji el ridicându-şi privirea din pahar. Am stat cu picioarele în apă şi douăsprezece ore pe zi şi am lăsat pe unul şi pe altul să mă scuipe în obraz când avea chef. Apoi, într-o zi mi-am zis: până aici! Apoi am fugit. Îmi umbla prin minte să nu mă întorc

până ce nu voi fi destul de puternic şi aşa norocul a venit la mine, într-o noapte în timpul războiului. Norocul, spuse şi se înclină uşor în direcţia mea.

Ne-am ridicat şi-am urcat în căldura de afară care ne-a pleznit peste faţă cu toată puterea celor patruzeci de grade. Simţeam cum ne înăbuşim, ne topim şi ne scurgem la vale împreună cu pomii, casele şi tot oraşul. Ieniciro a luat-o încet de-a lungul străzii.

– Mi-a făcut plăcere să discut cu tine. Poate mai vorbim.

N-am găsit nici o replică demnă de a fi lansată în braţele posterităţii aşa că am tăcut. Stăteam în mijlocul străzii şi nu ne înduram să ne despărţim, ca doi prieteni vechi. Captatorul îmi mai dădu un ghiont. Ce mai face conştiinţa ta astăzi, Codeo? Bine, mulţumesc, la fel ca întotdeauna. În fond, Tard nu fusese decât un alt bătăuş scăpat din ghearele războiului. Ce treabă aveam eu cu asta? Prost, Codeo, foarte prost. Te-ai încurcat de un nimic şi nu mai ştii cum să te descurci, eşti ca un fir de metal dur; dar care se clatină în toate părţile după cum îl bate vântul. Acum vrei să dai de bucluc pentru un emigrant care mâine o să-şi exerseze forţele pe pielea ta. N-aveam ce să mai zic. Ieniciro se îndepărtase deja. Ceva mă rodea, aşa că m-am dus după el.

– De unde ai făcut rost de doiul ăla tatuat în vârful capului? am întrebat.

S-a oprit mirat şi m-a privit de parcă s-ar fi aşteptat să-i spun altceva.

– De unde? repetă de parcă n-ar fi auzit întrebarea. Te chinuie curiozitatea? Ei bine, după ce m-am trezit cu puterile, am fost la o ghicitoare care mi-a spus că o să trăiesc bine dacă n-o să mă răpună cifra doi.

– Să te răpună cifra doi? Este o metaforă?

– Cifra doi – adică faţa şi reversul unei monede, cele două principii, masculin şi feminin, soarele şi luna, cei doi ochi, doi fraţi gemeni, viaţa şi moartea, binele şi răul. Unul dina ceste lucruri mă va distruge şi ca să mă feresc de el mi-am tatuat numărul nefast ca într-o incantaţie ţesută pe dos.

Cred că m-am holbat la el. Începeam să înţeleg la ce se referea. Îmi aminteam şi eu de vrăjile pe care vracii le bolboroseau între două înghiţituri de băutură ieftină:

„Mergi pe drum

Pe lângă drum

Prin Soare

Pe la umbră

Vorbeşte şi

taci…”

Oricum partea cu gemenii îmi dăduse fiori. Doi fraţi identici sau un om şi clona lui erau acelaşi lucru. N-am mai zis nimic, aşa că mi-a făcut semn cu mâna şi s-a îndepărtat. Încă o dată m-am întrebat ce mă interesa pe mine dacă-l omorâse pe Tard, dacă supărase vreo câţiva consilieri municipali graşi şi plini de idei şi dacă trimisese pe lumea cealaltă vreo duzină de alţi indivizi.

Pentru o clipă am simţit că mă sufoc şi am văzut cercuri de stele verzi care dansau samba în jurul meu. Când am reuşit să mă adun am dat de Ieniciro care se oprise nu prea departe şi mă fixa cu ochii larg deschişi şi cu pupilele ce păreau adânci şi fierbinţi ca iadul.

– Mă bucur că nu-mi eşti duşman! îmi spuse după care îmi întoarse spatele şi-şi văzu de drum.

Am rămas paralizat în mijlocul străzii urmărindu-l cum se îndepărta. Nenorocitul ăsta mic îşi încercase forţele cu mine, numai ca să-mi arate cât e el de dat naibii. Sigur că-mi păsa că unul de teapa lui umbla singur prin oraş şi se manifesta violent! Sigur că-mi păsa, era o tâmpenie să-mi imaginez că ar fi fost altfel!

M-am întors şi am luat-o în sens opus. Soarele se pregătea să se culce pe o ureche şi căldura se mai domolise.

Locotenentul mă aştepta în apropiere, într-unul din laboratoarele sofisticate care supravieţuiseră războiului şi acum erau închiriate cui îi dădea mâna.

4. După ce m-am întâlnit cu locotenentul am luat-o spre casă. Locuiam într-un apartament pe care nu mi l-aş fi permis dacă ar fi trebuit să-l plătesc din salariu, în schimb mobila căzuse în seama mea aşa că locul era cam pustiu. Dacă cineva m-ar fi întrebat de ce nu-mi mai cumpărasem câte ceva, aş fi răspuns că nu-mi plăcea înghesuiala de lucruri – minciună pe care de obicei o foloseau cei care aveau venituri scăzute. Aveam două camere atât de goale încât ecoul paşilor mei se târa prin colţuri, singuratic, dar persistent. Când am intrat, m-a întâmpinat o atmosferă melancolică şi apăsătoare ca un sfârşit de primăvară „când te simţi greu ca şi cum ai purta în piept o lăută”. Mi-am turnat ceva de băut şi m-am

aşezat în singurul fotoliu pe care-l aveam. Mai posedam şi-o carte din care mai citeam din când în când dacă simţeam că lucrurile începeau să-mi iasă de sub control.

Nu ştiu cât am stat aşa moţăind cu paharul în mână şi torcând o grămadă de gânduri despre trecut. Timpul se scurgea încet şi plictisit, acele unui ceasornic invizibil se târau de-a lungul cadranului de parcă aşteptau să se întâmple ceva. La un moment dat, umbrele din încăpere s-au alungit, s-au subţiat până au dispărut, în aer se simţea răcoarea, iar noaptea încerca să se strecoare pe sub uşă… I-am zis să rămână afară, dar nu a dat semne că mă ascultă, avea doar o slujbă de îndeplinit şi pentru asta era plătită. Oare nu toţi primeam bani să facem câte ceva?

Când m-am trezit, cineva se lovea în uşă de parcă vroia să o facă bucăţi. Auzisem prin vecini că în timpul iernii oamenii furau porţile şi puneau lemnul pe foc. M-am ridicat cam nesigur pe picioare. Ceva mă supăra şi aveam chef de ceartă – cine mă trezise din somn şi vroia să-mi şterpelească uşa? Cine? Jerico şi Ieniciro sprijineau pereţii. M-am încruntat la ei. Ziua de muncă se terminase la şase, atunci era noaptea târziu aşa că mai bine şi-ar fi văzut de drum.

– Trebuie să mergi cu mine la Ieniciro, a spus Jerico într-o suflare. Era roşu la faţă şi arăta supărat.

Mi s-a părut că nu l-am înţeles bine.

– Care Ieniciro? Ăsta de lângă mine?

A scuturat violent din cap.

– Nu, nu ăsta. Ăsta-i celălalt şi trebuie să-l ducem la Ieniciro, dar pe mine nu m-a lăsat să intru. A zis că nu pleacă în nici o misiune, dacă nu vii şi tu. Se pare că nu are încredere în mine, iar locotenentul este la o întrunire şi n-am pe nimeni cu care să mă sfătuiesc.

S-a uitat la mine de parcă l-aş fi înjurat.

– E celălalt, a explodat, e clona. Doar tu i-ai dat locotenentului captatorul, iar ei au lucrat toată sera şi au reuşit s-o dea gata acum o oră. Trebuia să fie ceva fulgerător ca Ieniciro să nu bănuiască nimic.

Mă lămurisem. M-am uitat atent la clonă de parcă aş fi aşteptat să văd ceva, o diferenţă, un semn, dar n-am observat nimic. Era doar un tânăr mărunţel, cu faţa întunecată şi cu ochii mici, piezişi şi negri. Leit Ieniciro.

– Rămâi aici, să nu te mişti până nu ne întoarcem. Ai înţeles? i-am spus rar ca şi când ar fi avut mintea în ceaţă. A dat din cap, semn că a înţeles, dar tot nu-mi plăcea cum mă privea. L-am tras pe Jerico în cameră şi am închis uşa. Toată povestea asta mă călca pe nervi.

– Credeam că ia mai mult să clonezi un om, am spus. Credeam că o să mai dureze câteva zile, iar eu o să-mi iau o vacanţă, o să stau cu burta la soare şi, când o să mă întorc, o să găsesc treburile aranjate şi un alt fraier angajat în locul lui Ieniciro, unul care să nu fie psihic, ci doar uşor, doar uşor dereglat şi să ne taie gâturile în timp ce dormim.

– Îmi pare rău, dar nu am ce face. Clona e instabilă, nu are decât câteva ore de funcţionare şi până atunci trebuie s-o duc la Ieniciro, spuse şi părea că era mic şi neajutorat.

– Şi ce iese dac dă ochii cu Ieniciro? Ce crezi c-o să se întâmple? Psihicul o să-l facă arşice pentru că încă nimeni n-a reuşit să omoare pe unul de teapa lui.

Jerico a clătinat violent din cap. Era aşa de tulburat încât părea că uitase şi să vorbească; dădea doar din mâini şi se simţea mizerabil. Aş fi pus pariu că nu fusese niciodată atât de speriat în toată viaţa lui de actor de reclame.

– Tipul de la laborator mi-a explicat ceva, dar n-am înţeles foarte bine. Cei doi sunt identici fizic, dar forţele sunt opuse. Dacă avem noroc se anulează reciproc.

„Dacă avem noroc”. Îmi venea să râd. Mi-am luat haina.

– Hai să mergem până nu dispare Ieniciro 2 şi trebuie să alergăm după el prin oraş.

Am ieşit în noapte unde ne-a întâmpinat un cer înnourat şi un vânt subţire şi rece. Am luat-o spre faleză pe o stradă mărginită de tufişuri cu flori mari, albe. Se auzea un foşnet şi marea care bătea în ţărm câţiva metri mai departe, în spatele caselor. Ieniciro locuia într-o cabană pe care şi-o construise pe plajă din scânduri tencuite cu pământ frământat cu paie. Înăuntru avea podeaua goală acoperită cu rogojini. Uneori mă speriam cât de puţin cerea de la viaţă poate de aceea era considerat atât de periculos – nu poseda nimic, nu dorea nimic, nu aveau nimic cu ajutorul căruia să-l şantajeze.

Clona ne urma şi-i simţeam privirile strecurându-se pe urmele mele, cătărându-se de-a lungul spinării şi cuibărindu-se în curbura gâtului. Forţa era diferită de cea a lui Ieniciro, îmi dădeam seama de asta.

– O clonă este mai mult decât un frate geamăn, dar nu poate să facă nici un rău originalului, nu are nici o putere în plus, nici în minus. Este o copie. Poate că lucrurile sunt diferite în cazul psihicilor, pentru că mă întreb dacă forţa lor poate fi copiată, dacă este de natură organică şi se poate replica şi înmulţi ca o celulă. E uşor să vorbeşti despre om şi opusul lui care să fie în stare să-l anuleze, dar mă tem că asta nu-i posibil.

Vorbim fără să mă gândesc şi asta datorită senzaţiei neplăcute pe care o simţeam în ceafă. L-am auzit pe Jerico oftând:

– Sper să meargă, altfel am dat de dracu.

Am ajuns pe plajă şi am depăşit zona luminată. Cerul se mai degajase şi o lună rotundă strălucea ca o baliză pe o mare de întuneric. Cabana lui Ieniciro era la doi paşi. trebuia să gândesc ceva înainte de a mă apropia? Jocurile au fost făcute, s-au judecat şi împărţit? Ceva potrivit momentului?

– Codeo? am auzit vocea lui Ieniciro răsunând.

Jerico s-a oprit şi-a început să-mi facă semne disperate să nu mă apropii. La fel de speriat o fi fost şi Tard când a simţit că explodează din interior? Ieniciro nu avusese nici un drept să facă aşa ceva şi eu venisem să îndrept lucrurile. În seara aceea mă hotărâsem s-o joc pe eroul de filme ieftine. Nu aveam ce face, nu mă puteam abţine.

– Codeo? am auzit din nou întrebarea. Vocea era liniştită, dar neprietenoasă.

– Eu sunt, i-am răspuns. O să intru în casă.

– Eşti singur?

M-am uitat după Jerico, dar acesta părea gata s-o rupă la fugă. Am făcut semn clonei să stea în spatele meu.

– Sunt cu Jerico şi intrăm în casă. Să nu faci vreo mişcare necugetată.

M-am apropiat. Se pare că într-adevăr crezuse că eram eu şi Jerico. Am tras uşa şi am plonjat înăuntru urmat de clonă. interiorul era slab luminat şi asta nu mă avantaja pentru că Ieniciro vedea oricum şi pe întuneric. M-am rostogolit până într-un colţ şi ţineam arma pregătită deşi speram să nu fie nevoie. Şi nu a fost.

Ieniciro stătea aşezat pe podea într-o poziţie relaxată. Când ne-a văzut nu s-a mişcat, doar ochii i s-au aprins, m-au urmărit o clipă pentru ca apoi să se fixeze pe copie. Replica s-a apropiat de el şi s-a aşezat în aceeaşi poziţie. Acum erau faţă în faţă şi se studiau plini de curiozitate, fără un cuvânt, imobili ca două statuete uitate pe un raft. Probabil încercau să-şi folosească puterile unul pe altul, dar din exterior nu se putea spune că ar fi făcut aşa ceva. Tăcerea se prelungea, cei doi tot nu se mişcau, iar eu începusem să amorţesc şi simţeam nevoia să-mi relaxez muşchii.

– Codeo? l-am auzit pe Jerico strigându-mă cu jumătate de voce.

Atenţia mi-a fost distrasă doar pentru o clipă. Mi-am mutat privirile spre uşă, iar când m-am uitat din nou la cei doi, n-am mai văzut pe nimeni – dispăruseră fără urmă. M-am repezit la locul unde stătuseră până atunci – pe podea nu rămăsese nimic, am ridicat rogojina şi am privit scândurile podelei. Acolo nu era nici o trapă. Nici pe lângă Jerico nu ieşiseră. M-am dus înapoi pe plajă, dar pe nisip nu se distingeau decât trei seturi de urme – ale mele, ale lui Jerico, ale clonei şi toate mergeau spre cabană, nici una nu se îndrepta spre oraş. Se anihilaseră sau planul eşuase şi reuşiseră să profite de momentul meu de neatenţie şi să dispară? N-aveam de unde să ştiu. Fusese misterul cifrei doi.

În noaptea aceea nu m-am dus acasă. Am rămas cu Jerico pe plajă. Puştiul era speriat şi se întreba dacă meritase ceea ce făcusem şi se temea pentru ce îl aştepta n viitor. L-am liniştit – omul avea minunata capacitate de a se autoconvinge că acţiunile lui erau toate drepte şi motivate aşa că nu avea de ce să-i fie frică, pentru că o dată cu amintirea spaimei, avea să uite şi mustrările pe care şi le făcuse şi vinovăţia pe care o simţise. Aşa mergeau lucrurile pe lumea asta.

Am stat până a răsărit soarele şi pe lumină şi cu sufletele împăcate ne-am strecurat spre casă prin valurile de căldură. Ne simţeam uşuraţi şi orice s-ar fi întâmplat, lumea ni se părea mai bună. Atinsesem deja gradul cel mai înalt al ipocriziei şi asta însemna că aveam să trăim zile lungi şi fericite oriunde ne-am fi aflat.

Împăratul de îngheţată

Motto: „Adevăratul împărat e împăratul de îngheţată”

(W. Stevens)

Cărţile de joc pluteau peste tot, borcanele cu foetuşi se spărgeau pe podeaua de lemn în bălţi de alcool ce pătau coperţile revistelor de chiromanţie; cutiile cu rădăcini de mandragoră se răsturnau peste ecranul unui Sakya mânjit de culorile fractalilor. Vedeam toate acestea prin fereastra cu vitraliu rămasă intactă ca printr-o minune. Mă uitam prin ochii cerbului ale cărui coarne de un alb murdar se îndoiau gata să iasă din rama plumbuită.

Totul începuse cu trei bubuituri. Iniţial crezusem că erau loviturile incorecte ale tobei ce bătea ritmul melodiei din Cuibul lui Gaiber. Pe undeva se strecurase o notă falsă şi, fără să mă gândesc, mă repezisem afară înainte ca magazinul să înceapă să trepideze şi să se dărâme. Nu mai ştiu dacă mă uitasem atunci pe cer sau mult mai târziu, dar sunt sigură că întrezărisem ochiul Maestromului – o caracatiţă azvârlită printre nori.

Am fugit la prima scară şi am coborât două sau trei nivele, gata să alunec pe treptele metalice. Mai jos de banca Fas, cu emblema celor trei regi agăţată pe fronton, mai jos de depozitul blocului 7. M-am lovit de un bărbat care alerga în sens opus. Unde se ducea?Urca spre bancă?Singura scăpare erau scările. Să ajung destul de departe şi să am noroc să nu se ruineze toate etajele. Am traversat pasarela şase şi m-am oprit, iar când am privit din nou în sus, acoperişul magazinului zbura prin aer. Câteva clipe şi Fas dispăruse, urmat de mărfurile din depozitele Konsol şi apoi, totul se sfârşise o dată cu uruitul şi cu loviturile ritmice – suite de câte trei bubuituri – care se îndepărtau pulsând deasupra oraşului. Nici muzica lui Gaiber nu se mai auzea.La Clubul Neprihănirii se lăsase liniştea.

Pasarela 7 se nărui şi câţiva curioşi se aplecară peste golul dintre construcţii uitându-se în sus. Spuneau ceva; comentau. Un balot de stofă trecu vâjâind pe lângă mine, apoi o ladă cu sticle şi încă una ca într-o ploaie de meteoriţi. De acolo, de la 6, se vedeau craterele săpate în stratul alb.

– N-o să rămână mult.O să le culeagă săracii, spuse cineva chiar lângă mine.

– Sticlele s-au spart, am zis întorcând capul. Era acelaşi tip care intrase în dugheană înainte de izbucnirea vârtejului. Se uitase la expoziţie, la capetele împăiate şi îmi zâmbise în acelaşi fel. Îi ţinusem minte hainele galbene cu un imprimeu de guri căscate desenate în alb şi cu limbi mov atârnând în afară. Prezenţa lui îmi amintea că pierdusem tot.

– Sticlele s-au spart, dar materialele, pânze, lăzile ar putea fi încă folosite. Fiecare vârtej ia forma unei donaţii generoase din partea consiliului pentru săraci.

M-am uitat din nou în sus. Banca „Fas” dispăruse în nori cu seiful plin de milioane sau sutele de milioane, cu lingourile ştanţate cu sigla triunghiulară, cu angajaţi şi poate cu director cu tot. „Doamne, de ce să m i se distrugă magazinul?” m-am gândit.

– Timpul e asemeni ceasurilor puse la uscat, picurând orele, minutele, secundele. Ai avut noroc, zise bărbatul făcându-mi un semn vag din mână şi îndepărtându-se. L-am urmărit cum se căţăra pe scară până la etajul următor şi dispare după un parapet. Atunci n-am înţeles ce voia să spună. Mai târziu? Poate. M-am întrebat dacă tipul nu era vreun ospitalier din poliţia secretă a consiliului.

Apoi am auzit alte câteva bubuituri şi m-am agăţat de balustradă, dar nu erau decât primele acorduri ale muzicii ce se revărsa din cuibul Neprihănirii. Nu-mi mai amintesc dacă am plâns sau numai m-am smiorcăit puţin sub cerul ce se întuneca în timp ce priveam ultimele lucruri rămase din magazin – două cărţi de joc ce ajunseseră pe terasă. Am vrut să le iau şi să le păstrez ca amintire şi cred că deja mă obişnuisem cu ideea că mica mea dugheană era un episod încheiat. Cărţile căzuseră cu faţa în jos şi proveneau din pachete diferite, unul cu desene roşii, altul verzi. Când le-am cules am văzut că erau doi şerpari de pică, un îndoit dezastru. Le-am aruncat în golul dintre clădiri şi am plecat spre casă odată cu primele lumini aprinse.

Noaptea creştea rece şi clară, iar deasupra oraşului se înălţa constelaţia scorpionului palidă şi ştearsă. Cerul era gri-argintiu ca o foaie de aluminiu, iar Maelstromul fusese ca o spărtură circulară, primejdioasă, care absorbise dintr-o dată cele şase etaje rezidenţiale ale construcţiei Host.

Mă aflam pe o altă pasarelă 7, un 7 Destin, din clădirea marilor concerne. „Ce uşor ar fi fost ca vârtejul să fi distrus blocul Destinul în locul Hostului” mi-am spus, „D-ul cu echipamentele lui moderne, cu lifturile ce înlocuiseră scările metalice.”

Îmi simţeam capul amorţit. Mâinile încă tremurânde pe metalul îngheţat al balustradei aminteau că singurul lucru care nu putea fi prevăzut era vârtejul.

Am luat un lift. Eram obosită. M-am rezemat de perete, de fapt un geam – oglindă prin care se vedeau clădirile cu formele lor de lebede cu aripile deschise, şoselele albe înfruntând curenţii formaţi la suprafaţa calotei glaciale, blocurile cu piepturile ca nişte borte negre conţinând etajele 4, 5 şi 6 deasupra cărora scria „Îndrăzneţii învinG” cu litere galbene pe fondul întunecat, turnurile cu gâturile aplecate uşor spre dreapta şi ochii – ferestre cu vitralii ascunzând apartamentele etajelor doisprezece. Zona izolării şi a ideilor năstruşnice. Cu cât urcam cu atât se făcea mai cald, semn că uriaşele aclimatizoare funcţionau topind zăpada. Aceasta se aduna în rigole şi se scurgea prin ţevi până la suprafaţa

calotei. Şi mai departe, dincolo de turnuri, se zăreau luminile Gemenilor, cele două staţii orbitale, ca două Lapis Exillis azvârlite pe cer.

Aş fi vrut să ajung mai repede acasă. Mi se părea că vârtejul mă urmărea. Prima dată lovise birourile Benez la câteva minute după ce plecasem, apoi se întâmplase în supermagazinul Kod-Konsol căruia îi răpise patru etaje în timp ce mă aflam la subsol cotrobăind printre obiectele cu preţ redus.

2. Am trecut pe lângă un alt Kod-Konsol cu vitrinele lui tixite cu mărfuri.

Înainte stătusem cu Reh la etajul şase al construcţiei gemene-Kod chiar în capătul celălalt al cartierului.

Pe atunci credeam ca Reh era bătrân, poate din cauza părului alb sau pentru că mă crescuse după ce părinţii noştrii, membrii Vütaz fuseseră exilaţi pe Gemeni, pe staţiile-laboratoare din vecinătatea Pământului. Mai târziu dispăruse şi el, iar eu îi simţeam lipsa un timp şi apoi îl uitasem, lucrasem pentru Konsol şi pentru Fas, strânsesem bani, construisem magazinul pe care apoi îl pierdusem.

În seara aceea, stând în faţa uşii şi ridicând de pe preş macul roşu depus de cineva destul de deştept să spargă codul de la intrare, m-am gândit la el pentru prima dată în cinci ani. Macul roşu. Însemna recluziune, închisoare. Era un avertisment, un semn. Trebuia să mă feresc pentru că fusesem pusă sub supraveghere. Am deschis uşa.

„Timpul e asemeni ceasurilor puse la uscat picurând etcetera, etcetera” spusese bărbatul de pe pasarela 7. Cuvintele lui îmi stârneau în minte imagini cunoscute. Am aprins lanterna. Raza ei subţire – un far în bezna camerei. Mergeam încet, ocolind mobilele. Înăuntru nu se afla nimeni. Nu simţeam nici o prezenţă străină. Am răsuflat adânc şi am ascultat liniştea punctată de bipurile reclamei Konsol. Mi-am strâns câteva lucruri şi bani. Mă simţeam ca în timpul urmăririi lui Elgaliel. Casa cufundată în întuneric, iar eu şi Tod pândind. Tipul intrase la sigur, se privise calm în oglinzile din hol, admirase tablourile de reprezentantul Konsol ca să-i distragă atenţia. Păstrasem toate statuetele, tablourile în loc de plată. Konsol fusese mulţumit că nu mai trebuia să plătească, iar strategia asta îmi adusese noi clienţi. Acum aveam aceeaşi senzaţie şi nu ştiam dacă vroia să mă mai joc cu focul.

Când reclama se aprinse brusc şi lumină camera, am tresărit fără să vreau. Konsol. Cunoscusem un tip Tod care lucrase şi pentru ei, dar de câtva timp îl pierdusem din vedere. Câteva săptămâni mă tot vizitase apoi, de vreo şase luni, tăcere pe toată linia. Unii spuneau că se încurcase într-o afacere cu Fas şi Vütaz şi fusese trimis pe Gemeni.

Călcam cât mai uşor ca să nu fac zgomot. Oglinzile din hol îmi reflectau umbra, o întrunire mută de euri fantomatice ca nişte fresce pe

pereţi. Într-o mână căram geanta, iar în cealaltă ţineam macul. Aducătorul de ghinion.

Reclama Konsol se aprinse din nou şi atunci am văzut tablourile. Nu mă interesaseră niciodată, dar erau de efect. Mă gândisem că o să le vând când o să am probleme. Costaseră, probabil, o mulţime de bani. Şase rame aurite. Două peisaje, două portrete, al cincilea tablou – colorit de crimilitografie, un ansamblu straniu… de aceea mi se păruseră cuvintele străinului atât de cunoscute. Pe o pânză se aflau trei ceasuri cu cadrane albastre, unul din ele agăţat pe craca unui copac, pe o plaje maronie pe fundalul mării şi a unui cert gălbui. Persistenţa memoriei. De-abia atunci mi-am amintit de mesajele lăsate pe spatele reproducerilor ieftine expuse pe palier. Vederi panoramice ale oraşului – o pădure de gâturi albe răsărite printre nori. Pe Tod îl distrau.

Am pus geanta pe podea şi am căutat în spatele picturii. Mâinile mi se mişcau repede, dar degetele îmbibate de praf nu găsiră nici un mesaj, nici un plic, nici o hartă, doar o mică inimioară roşie de plastic, înfiptă cu un ac în carton. Am desfăcut-o cu grijă şi-am ascuns-o în buzunar. Dintr-o dată casa părea plină de foşnete, de şoapte.

3. În ziua aceea, am luat-o pe strada suspendată care lega blocul Destinul de Casa Jocului. Aparatele de ghicit se înşirau de-a lungul pereţilor bruni ai etajului 8. Ferestrele cu ochii mongoloizi, cu piele de culoarea smaraldului în lumina becurilor verzi, mă priveau de dincolo de sticla ecranului. O dată, mă ocupasem şi eu de redactarea proiectelor de prevestiri pentru casa Konsol şi, poate, atunci învăţasem să nu mai cred în ghicitoare.

Am luat liftul spre zona blocului 10 de unde începea încrengătura şoselelor. M-am oprit pe platforma parcare. Mi s-a părut, la un moment dat, că-l văd pe Tod cocoţat pe una din scări, dar probabil că nu era el. Mi se mai întâmplase o dată să mă ascund, din cauza încurcăturii cu Amilius. Nu reuşisem niciodată să-l prind. Murise izbindu-se de calota de gheaţă, căzând din turnul consiliului. Până am ajuns jos săracii ascunseseră cadavrul. Nu găsisem decât zăpada răscolită. Mulţi credeau că mai trăieşte pe undeva falsificând prevestiri.

Maşinile treceau cu viteză pe lângă mine. Trebuia să-mi găsesc repede un adăpost. Câţiva anormali se fâţâiau de colo colo, parcă fără treabă. Am simţit acul inimioarei de plastic înţepându-mi degetele. Inima roşie. Pe fiecare pachet Konsol era desenată această variantă a lui „Die Grüne Punkt”. Sediul lor se afla destul de departe. Dar poate tipii vroiau să discute cu mine.

Am oprit un taxi cu emblema caroului pictată pe capotă. Şoferul era un anormal vindecat. În câteva luni braţele îi vor atinge lungimea normală şi atunci nimeni nu va şti că a fost vreodată pe Gemeni.

– Ce destinaţie? mă întrebă cu o voce şoptită ca murmurul apei prin ţevile de scurgere.

I-am zis să mă ducă la centrul Konol. Maşina demară scârţâind. Pe fereastră nu se vedea decât zidul mohorât ce flanca şoseaua şi farurile celorlalte vehicule. Mi-am îndreptat atenţia spre şofer. Mă întrebam dacă ştia că înainte fusese un pre-văzător. Tod îmi povestise o dată despre zonele de carantină în care stăteau cei care veneau sau plecau de pe staţie.

Maşina se opri lângă casa liftului blocului Kod-Konsol. Vârtejul. Câte accidente de acest fel avuseseră loc în ultimul timp? Douăsprezece, treisprezece? Mai toate loviseră concernele – Konsol, Fas, cele două asociaţii care formau consiliul. Asta însemna ceva sau nimic. Cine fabrică semne ajunge să nu mai creadă în ele.

Am plătit, mi-am luat geanta şi am coborât. Am aşteptat ca maşina să dispară în depărtare şi-am luat liftul până la 9. De acolo vedeam şoseaua ca un al doilea acoperiş crescut pe frunţile blocurilor. Deasupra lor nu mai existau decât gâturile turnurilor şi cerul.

Pasajul ce ducea la Kod nu era decât parţial luminat. Crăpăturile mari acopereau pereţii. Cu o săptămână în urmă, Maelstromul lovise şi smulsese turnul construcţiei Konsol. Bucăţile de moloz, mobilele plutiseră în aer absorbite de ochiul ciudatului ciclon şi de dimineaţă, prinsă într-un ambuteiaj, văzusem fragmentele de fresce şi cioburile de vitraliu aruncate chiar în mijlocul drumului.

Am intrat în semiîntunericul ce ascundea murdăria pavajului de mozaic.

N-aveam idee pe cine o să întâlnesc. Cred că-l bănuiam pe Tod, singurul care ştia de mesajele scrise pe tablouri. Înainte să ajung la Konsol, am descoperit uşile unui lift ce ducea spre etajele inferioare. Pe metalul afumat, cineva închipuise o inimă mare, roşie din care picurau lacrimi. Desenul era banal, fusese făcut la repezeală şi reprezenta o indicaţie pentru mine.

Am intrat în cabină. Podeaua prăfuită arăta că nu mai trecuse nimeni pe acolo de mult. Butoanele din plastic aveau culoarea fildeşului vechi. Pe săraci îi cunoşteam de când mă ascunsesem în vizuina lui Tod aşezată puţin mai sus de nivelul gheţii. Unii erau mici acţionari ai firmelor mamut beneficiari şi victime, cei care-şi dădeau banii pe liniile fierbinţi, consultaţii telefonice cu mediumuri celebre, sfaturi, horoscoape, previziuni.

Nu ştiam la ce etaj să mă opresc, aşa că l-am ales pe cel în dreptul căruia cineva trăsese o linie roşie. Mă deranja distribuirea atât de făţişă a semnelor. Poate ar fi trebuit să fac vreo legătură, dar nimic nu-mi trecea

prin minte. Simţeam amorţeala din aer, inerţia liftului ce se deplasa încet râcâindu-se de pereţi.

Etajul 2. Am pornit pe culoarul gol. Era frig şi spectrul gheţii plana aici ca o ameninţare. Nimic din atmosfera de seră ce domnea mai sus. Uşile liftului nu se închiseseră în spatele meu. Cabina strâmtă mai păstra ceva din căldura radiatoarelor. Nu-mi plăcea locul, grilajele înşirate pe culoarul alb. Ar fi fost mai bine să mă întorc.

Am început să merg pe coridor atentă să nu scap vreun semn care să-mi indice în dreptul cărei uşi să mă opresc. Îmi controlam tot mai greu dansul degetelor nervoase pe arbaleta prinsă de încheietura mâinii. Presimţeam ceva şi în acelaşi timp refuzam să recunosc prezenţa aceea atât de cunoscută. Nu era nici Tod, nici Armilius Dispărutul, nici oamenii consiliului. Era ceva mai demult, de când locuiam la etajele inferioare şi citeam horoscoapele colorate care înlocuiseră articolele de fond din paginile ziarelor.

4. Pe Reh îl ţineam minte din cauza celor 5 nopţi petrecute în Casa Ospitalierilor numită şi Sediul Comun, încercând să salveze ce mi putea din moştenirea lăsată de părinţii noştri, membrii ai Asociaţiei Clarvăzătorilor – Vütaz. Îmi aminteam şi de prima zi când noul nostru apartament, cu mai mult de cincisprezece ani în urmă, când alergam de la o mobilă la alta, de la vasele de porţelan de culoarea gheţii la romburile încastrate în zidăria holului, uitând de mine şi apoi, întorcându-mă lângă Reh care râdea, trecându-şi mâna prin păr. Mai târziu îl cunoscusem pe Elmer.

Pe tipul din birou, pe Elmer, îl întâlnisem purtându-şi ochii decoloraţi şi trupul – o grămadă de colaci de grăsime, printre mobilele şi bibelourile noastre. Reh nu-mi spusese nimic din ce se întâmplase. Până la urmă, aflasem însă că Elmer era agentul unei fracţiuni a consiliului şi că-l ajutase pe Reh să scape din Sediul Comun, cerându-i în schimb să-i trădeze pe pre-văzători de la Vütaz principalii oponenţi ai consiliului şi să-i interogheze prin metoda remn. Cred că niciodată nu-l înghiţisem şi nu-l iertasem pentru ce ne făcuse nici după ce murise şi fusese ascuns în gheaţa unuia dintre coridoarele largi dintre construcţiile lebede. Dacă aş fi vrut vreodată să-l revăd l-aş fi găsit, conservat de gerul calotei, în apropierea instalaţiilor defecte ale radiatoarelor ce deserveau etajele unu.

Reh cedase destul de repede şi şedinţele de remn se derulaseră în cămăruţa de lângă birou. La început veneau antevăzătorii pe care-i cunoşteam. Foşti prieteni ai lui Reh sau ai părinţilor noştri. Erau invitaţi la o discuţie. Îi urmăream prin crăpătura uşii cum râdeau şi vorbeau despre concursurile de ski organizate pe pantele de lângă oraş. În paharul vizitatorului, Elmet strecura rânjind o tabletă. Când acesta dădea semne de oboseală îl duceau dincolo şi-l întindeau pe patul rece şi îngust. Îl interogau pe rând. Nu-mi plăcea ce fac. Remnul era o terapie, un mod de a pune ordine în fluxul amintirilor şi oamenii recuperau astfel

momentele rătăcite ale trecutului lor. Tipii din biroul nostru îşi pierdeau însă memoria, care le era smulsă şi înregistrată pe discheta unui Sakya. Totul dura doar câteva ore şi apoi îi vedeam galbeni la faţă, clătinându-se spre ieşire unde erau aşteptaţi şi arestaţi de alţi agenţi. Se obişnuia să se spună că drumul spre gemeni începea din ascensorul ce lega apartamentul nostru de nivelul zece. Nu-mi amintesc cine lansase anecdota, dar, mult timp după aceea umblasem numai pe scări. Nu-mi plăcea ideea că aş fi putut ajunge pe Gemeni, deja bănuiam ce se întâmplase cu părinţii noştri şi atunci nu aveam decât zece ani.

5. Dintr-o dată coridorul se umplu de oameni. Marile întreprinderi îşi deşertau conţinutul la nivelul primelor etaje. Nu ştiam încotro să mă îndrept. M-am tras după un colţ aşteptând. Oamenii treceau pe lângă mine fără să mă bage în seamă. Majoritatea erau lucrători, angajaţi ai concernului Kod ce monopolizase o bună parte a Oceanului Arctic. În aerul rece al etajului doi plutea un miros vag de peşte.

Am recunoscut locul. În apropiere se aflau depozitele pe jumătate goale ale formaţiunii Konsol. De la incendiul din 70 nu mai fuseseră refăcute.

Pe Rete l-am simţit înainte să se strecoare prin înghesuială. O dată ce-mi atrăsese atenţia în magazin, era greu să mă mai ia prin surprindere. L-am lăsat să se apropie.

– Eu sunt Rete, îmi spuse rânjind cum numai agenţii consiliului ştiau s-o facă, o grimasă plină de şiretenie ce-mi amintea de timpul când strângeam banii lucrând împreună cu Tod.

– Îmi eşti datoare, mă anunţă vorbind destul de tare să acopere zgomotul din jur.

Ceva nu era în regulă. M-am uitat prin mulţime şi-am reperat o duzină întreagă de mutre ce staţionau sprijinind pereţii, ca şi noi de altfel. Erau îmbrăcaţi în hainele verzi ale muncitorilor, dar nu i-ar fi confundat nimeni cu aceştia.

– Nu ei te-au urmărit, spuse Rete, ci anormalii, agenţii concurenţei.

N-am mai întrebat cine erau ăştia. Ştiam că era banca Fas. Aş fi vrut să plec. Trimiseseră un iubitor de şarade ca să stăm de vorbă.

– Fratele tău, zise. L-am găsit ascuns în unul din lilieci. Căpitanul e omul nostru. A vrut să fugă de pe Gemeni, înainte să-şi termine perioada de reeducare. Am avut grijă de el. Doctorii şi restul. O să se refacă.

Nu-l credeam. Reh nu s-ar fi întors niciodată în oraş, ştia ce-l aşteaptă – răzbunarea vütazilor pe care-i trădase, sau a ospitalierilor cărora le omorâse un agent. M-am sprijinit de perete.

– Ne eşti datoare.

– Cui? am întrebat. Consiliului?

– Nu, nu consiliului.

Se referea la una din cele două fracţiuni ale lui şi în acelaşi timp rânjea şi se muta de pe un picior pe altul. Se bucura că aveam probleme şi nu înţelegea de ce. Becurile începuseră să clipească. Venise ora stingerii, a frigului şi a întunericului. Pe coridor nu mai trecea nimeni, de parcă etajul n-ar fi fost locuit, ci doar o imensă scenă goală. Dispăruseră chiar şi ospitalierii observaţi mai devreme.

– Arată-mi-l, i-am zis fără să-l cred.

– Sigur, sigur.

Era amabil de parcă ne-am fi cunoscut de când lumea. L-am urmat tot mai bănuitoare, învăluită în tăcerea aceea încăpăţânată, care-l enerva atât pe Reh.

Camera în care m-a condus tipul în galben, era strâmtă şi friguroasă ca tot nenorocitul acela de etaj. Gheaţa trăgea a moarte. Într-un colţ un pat simplu cu tăblii de fier forjat. Faţa lui Reh micşorată, răsărind de sub pătură în carouri, zâmbetul chinuit; Reh fugise într-adevăr de pe Gemeni, totul îmi apăruse într-o clipă.

– Sich, în sfârşit, mi-a şoptit.

Am uitat de bănuielile mele, de magazin, de toţi ceilalţi. Trupul îi dispărea sub pătura subţire, lipsit parcă de consistenţă. Am vrut să mă apropii, dar i-am văzut spaima şi m-am oprit. N-am reuşit decât să-l întreb:

– Ce-i Reh, ce s-a întâmplat?

Nu se schimbase deloc în ultimii cinci ani. Părea doar bolnav, dărâmat. Mi-au venit în minte zilele de dinaintea plecării lui. Mi-am tras un scaun lângă pat. Reh tremura, părea că vrea să se ascundă sub cei doi metri pătraţi de stofă cadrilată.

– Sunt bine, spuse cu o voce ce anunţa parcă o catastrofă.

Am crezut că e pe moarte. Nu ştiu de ce, dar asta am simţit atunci, în camera aceea ca atâtea alte mii împrăştiate pe albul calotei. Îi observasem picăturile de transpiraţie încremenite pe frunte şi asta, în

timp ce aburii respiraţiilor se ridicau în aer ca fantomele unor clipe trecute.

– L-a văzut vreun vraci? am şuierat spre Rete. Mă enervau gurile căscate, imprimeul hainelor lui şi culoarea galbenă.

Tipul nu părea jignit de tonul pe care-i vorbisem.

– Chiar mai mulţi decât era necesar, mi-a zis.

Când m-am întors din nou spre Reh, acesta adormise deja cu faţa îngropată în pernă. Nu-i vedeam decât degetele palide mişcându-se şi tresărind în somn. Şi totuşi era ceva schimbat la el. Părul pe care mi-l aminteam alb, devenise acum de un blond deschis spălăcit.

– Hai, mi-a şoptit Rete, şi-am ieşit cu grijă din cameră.

Toată ziua avusesem senzaţia aceea pe care Reh o numea „previziune”, simţeam că se va întâmpla ceva neobişnuit. Refuzasem însă să cred. Reh era ca o amintire pierdută şi regăsită.

Vrei să discutăm? m-a întrebat Rete terminându-se că l-aş putea refuza.

L-am privit – un omuleţ într-un costum ridicol şi mult prea mare.

– Aici e în siguranţă. Poate ai auzit că a avut probleme cu vătazii şi apoi cu fracţiunea Konsol a ospitalierilor.

Am dat din cap. Da, ştiam, ştiam al naibii de bine.

– Eu o să rămân cu fratele tău, începu. Trebuie să ne ajuţi. Lucrăm pentru Fas.

Am clătinat din cap. Întotdeauna urâsem consiliul, pentru că manevra pe oricine, falsifica prevestirile şi niciodată, niciodată nu vroia să piardă.

– A apărut cineva care ne ameninţă, ne distruge sucursalele. Se exprima de parcă ar fi avut o poziţie importantă în structurile Fas, dar bănuiam că nu era adevărat. L-am privit. Ochii tipului nu mascau decât disperarea. Un prevestitor care mânuieşte vârtejul şi, dacă-l lăsam, în curând nu va mai exista Fas, continuă el. Vorbise prea direct şi prea sincer.

– Şi ce vreţi să fac eu? Consiliul m-a pus sub supraveghere. De când am părăsit lumea angajamentelor nu mai am nici o legătură.

– Şi totuşi ceva ai putea face? O să ai prieteni care să te ajute. Un tip pe care-l ştii de mult, a-ţi mai lucrat împreună. Cazul Armilius, Elgaliel.

„Deci Tod fusese”, m-am gândit.

Eram obosită şi nici o şansă să dorm în noaptea aceea. Geanta îmi atârna greu pe umăr şi nici măcar nu ştiam de ce nu o lăsasem în cameră. Până la urmă am acceptat.

– De ce eu? am întrebat pentru ultima oară.

– De ce tu, mă imită el, de ce alţii? Tod te cunoştea şi aşa am făcut legătura. Pre-văzătorul acesta te urmăreşte prin vârtejul lui. A cerut consiliului să-i fii predată o dată cu fratele tău. Credem că înţelegând motivul pentru care vrea să se răzbune pe voi, o să aflăm şi cine este.

Nu-mi venea să cred. Simţeam cum îmi ard ochii.

– O să ne predaţi?

– Nu, spuse încet, nu. N-ar rezolva nimic, n-avem nici o garanţie că asta l-ar opri. Tipul ăsta trebuie prins şi distrus.

6. Prima sărbătoare anh o petrecusem cu Reh privind piaţa prin vitraliul înfăţişând două lebede plutind peste un câmp cu mărăcini şi un fals înger cu aripile deschise şi cu o balanţă în mâna dreaptă cântărind pe un talger o scară de frânghie şi pe celălalt un ciob de oglindă în care se reflecta soarele. Stăteam ascunşi în camera-birou şi aş putea spune că acesta fusese blestemul nostru, piatra noastră de opal, să ne furişăm mereu în locurile întunecoase şi să încercăm întotdeauna să fim invizibili în mijlocul oamenilor. Din ziua aceea, nu-mi amintesc decât faţa speriată a lui Reh care se aştepta să fie arestat şi veşmintele verzi ale neofiliţilor.

7. Pe Tod l-am căutat în acelaşi loc, în spatele aceluiaşi vitraliu, urmărind viermuiala mulţimii din piaţă, fremătând de nerăbdare să înceapă spectacolul. Mă aşteptam să-l văd apărând de nu se ştia de unde, fără să-mi dea nici o explicaţie, purtându-se de parcă ne-am fi despărţit cu o zi înainte. Nu mă mirasem când Rete îmi spusese că Tod mă va ajuta. Scrisul pe tablouri şi mesajele aruncate în vânt erau în stilul lui.

Nu-l mai văzusem pe Reh de câteva zile. Rete tot îmi zicea că era prea slăbit şi asta mi se părea ciudat. Când reuşeam până la urmă să intru în cameră nu mă lăsau să mă apropii de pat. Nu puteam vorbi. Vraciul pe care îl adusese se prefăcea că îşi face de lucru prin apropiere, iar în rarele momente când rămâneam singuri, Reh era atât de pierdut şi de confuz încât nu înţelegeam nimic. Simţeam că avea ceva important să-mi spună şi de aceea insistam iar şi iar să-mi dea voie să stau lângă el. Trupul acela ascuns sub pătura cadrilată mă făcea să mă gândesc la Reh ca la un anormal şi asta nu-mi plăcea. O dată îi văzusem braţele atrofiate,

atât de scurte palmele păreau să-i crească direct din umeri. Când îl întrebasem pe Tod despre asta devenise brusc îngrijorat şi bănuitor. „Nici o vorbă în legătură cu trecutul” devenise consemnul lui. De altfel, Reh uitase să vorbească. Acum nu mai poseda decât un număr limitat de fraze pe care le repeta, recitându-le de la început până la sfârşit, mereu acelaşi.

În ultimele zile, îl căutasem pe ante-văzătorul care-şi folosea capacităţile încercând să provoace dezbinări în sânul consiliului. Rete îmi spusese că fusesem urmărită la cererea lui Kod-Konsol, şi de aproape o săptămână ospitalierii – poliţia secreta – se învârtiseră în jurul meu. Nimeni nu ştia de unde venise ordinul. M-am întrebat dacă făcusem ceva care să-i determine să mă pună sub supraveghere. Acum Rete vorbea mai normal, fără enigme, fără trimiteri obscure. Părea liniştit. Prima noastră convorbire fusese înregistrată de ospitalierii de la Kod.Pe el îl ştiau agent Fas. Discuţia din ziua distrugerii magazinului. Trebuia să mă pună pe gânduri, fără să sune ciudat celorlalţi, şi trebuia să recunosc amprenta lui Tod. Kod-Konsolul bănuia că aş avea un amestec în afacerea vârtejului. Fas acţionase, însă, mai rapid, când se hotărâse să mă angajeze.

Un timp stătusem în biroul Reteului. Interogasem împreună memoria unui Sakya, dar rezultatele erau vagi ca şi întrebările noastre. Alergam după o umbră care refuza să se materializeze. Între miile de fişe, îl descoperisem pe Armilius, pe Elgaliel şi pe toţi ceilalţi şi o clipă îmi amintisem de trecutul închinat consiliului, apoi totul dispăruse o dată cu ştergerea dosarelor de pe ecranul lui Sakya. Totuşi unul dintre ei fusese un pre-văzător care dezvoltase nişte puteri incredibile şi la întoarcerea de pe Gemeni se hotărâse să le pună la încercare.

– Gemenii ar trebui să fie doar o închisoare, nu şi un laborator, îi spusesem lui Tod, tot mai nemulţumită de cum evoluau lucrurile.

Până atunci avusesem noroc, scăpasem de fiecare dată, dar nu puteam şti cât o să mai dureze până vârtejul avea să mă prindă în interiorul unui bloc, dormind, fără să fiu conştientă de ce se întâmplă în jurul meu.

De fapt, bănuiam că pe Gemeni se făceau experienţe pe pre-văzători şi că reeducarea, de care se vorbea atât, însemna ceva mai mult. Fişele de pe Sakya mi se păreau incomplete şi aş fi vrut să riscăm şi să sondăm mai adânc mocirla informaţională. La sfârşitul câtorva dosare apărea formula Yahoo. Am găsit numai şase în ultimii ani. N-am mai căutat pentru că Rete devenise nervos şi ne spunea că pierdem vremea degeaba. Tod nu-l băga în seamă şi asta îl enerva. Aveam nevoie de o bază Sakya de unde să efectuăm orice operaţie şi să cerem orice informaţie, iar din întâmplare Tod îl cunoştea pe bătrânul paznic al Centrului Nou.

Era deja târziu. Luminile se aprinseseră pe laturile fiecărei terase ca stele ale unor ceruri suprapuse. L-am văzut pe Tod traversând

mulţimea ce se grăbea la slujbă. Capul ca o bucată de calcar i se întorcea într-o parte şi-n alta. Mergea încet şi nu părea să se grăbească. Era ciudat acest Tod, diferit de cel pe care îl ştiam. Nu m-am apropiat de el şi nu i-am făcut semn. L-am lăsat să depăşească pasajul celor trei decari de caro ce marcau intrarea într-un local obscur din categoria roţii norocului. Ochii i se opriră o clipă asupra mea, dar trecu mai departe. Era urmărit. Ceva mai încolo, în apropierea platformei şapte, fusese aşezat un ecran de zece pe zece împodobit cu ghirlande artificiale de trandafiri galbeni. Nu ştiam cine se ţinea după Tod, dar era mai bine să nu intervin. Se putea descurca şi singur. Câţiva anormali cu feţe livide trecură pe lângă mine spre pasarela unde-l văzusem ultima oară pe Tod. M-am întors spre el şi l-am surprins ridicându-şi mâinile în aer – două drepte paralele ca vechea cifră doi.

M-am prefăcut că privesc în jos şi mi-am ascuns chipul în glugă. Pe drumurile dintre construcţii convoaiele de vânători nordici se deplasau încet în săniile lor trase de câini. Veneau să participe la sărbătoarea celor doi fraţi legendari care descoperiseră un loc ocolit de furtuni unde stratul subţire de zăpadă se retrăgea uneori în faţa unei ierbi pitice numite anh.

M-am desprins de grup. În jurul meu se discuta despre noua găselniţă a anului, un limbut de genul acelora ce populau piaţa în timpul serbării. Şeful de la Konsol îl descoperise nu se ştie unde şi-l sprijinea pentru că tipul îi făcea reclamă. Când am ajuns la u şa liftul II, l-am văzut ocupând panoul central cu un mixaj de trei imagini aşezate în formă de trifoi. Auzisem că membrii consiliului îl chemau să le anine petrecerile nocturne. M-am uitat la el până când uşile s-au închis şi liftul a început să urce. Mi se părea cunoscut tipul ăsta şi în acelaşi timp mă îngrijora faptul că începusem să-i suspectez şi pe cei care nu aveau nici o legătură cu vârtejul şi cu Gemenii.

Am coborât la etajul 11, chiar la baza turnului alb. Tod mă aştepta cu mâinile în buzunare fluierând.

– Ce fracţiune a consiliului angajează anormali drept agenţi? l-am întrebat.

– Nu ştiu, îmi răspunse simplu grăbindu-se spre gâtul lebedei.

– Cred că toţi îi folosesc, sunt ieftini şi uşor de manevrat. Urmele tratamentului de pe Gemeni dispar destul de repede. Până la urmă ajung să nu se mai deosebească de ceilalţi.

Părea nervos când îşi ştergea mâinile umede de haina de culoarea cerului de iarnă. Se strâmba. De undeva se auzea un remix după „Anh-ul” lui Gaiber. Lui Tod nu-i plăceau înregistrările. Spunea că nu are cultul morţilor şi că fiecare melodie cuprindea imaginea unei clipe conservate ca trupurile din mormintele săpate în calota glacială. Muzica suna astfel ca o profanare.

– Dacă am afla cine sunt tipii şi de ce folosesc anormalii, am avea primul răspuns, continuă Tod, privind turnul pictat în nuanţe de albastru. Fresca reprezenta scene de vânătoare. Un om cu două capete identice şi haita lui încolţiseră un cerb în dreptul unei fântâni arteziene. Nu ştiu de ce, mi-a venit în minte Reh. Pictura nu-mi plăcea. Presimţirile mele rele erau tot atâţia câini ce adulmecau nenorocirile viitoare.

Câţiva bărbaţi alergau spre lift. Undeva la subsol izbucnise un incendiu, într-un depozit aparţinând trustului Konsol. Fusese anunţat şi la ştirile afişate pe panoul în formă de inimă de lângă pasajul Konsol.

Când am intrat în interiorul etajului 12, am jurat că, dacă n-o să reuşim să-l găsim pe ante-văzătorul care mânuia vârtejul, o să rup înţelegerea cu Fas şi o să mă pun la adăpost. Nu avea rost să risc, acum când Reh se întorsese. Înăuntru, căldura ventilatoarelor nu se mai simţea. Holul era pustiu. Aşa cum sperasem, lucrătorii plecaseră să asiste la ceremonia anh. Mai fusesem în clădire, totuşi nu mă orientam deloc. L-am lăsat pe Tod să o ia înainte.

– Dosarele din Sakya păreau incomplete, i-am zis în timp ce urcam scara centrală – o spirală de melc, ca un şurub străpungând liniştea platformelor superioare.

– Poate că ai dreptate. O încercare de deviere a informaţiilor care nu trebuie să se afle prea devreme. Tot felul de lucruri pe care cele două fracţiuni ale consiliului le ascund unele faţă de altele. La rândul lor ospitalierii vor să se asigure că afacerile lor sunt bine păzite şi nu există posibilitatea să transpire în exterior.

Mă făcea să râd. Tod vorbea de parcă n-ar fi avut nici o tangenţă cu ospitalierii şi n-ar fi ştiut mai mult decât mine. Îmi povestise că fusese recrutat doar cu două săptămâni înainte, imediat după venirea lui Rah. De ce aşteptaseră atâta să mă contacteze? Nu aveau nici un motiv, decât strategia deja înrădăcinată şi pe care o foloseau în momentele de criză când lăsau lucrurile să se stingă de la sine. De data asta nu funcţionase şi, fără să vreau, trasam mental o linie, un triunghi între Reh, vârtej şi magazinul meu.

Paznicul era un tip care ura sărbătorile de tip anh. Poate de aceea acceptase atât de repede să ne lase să umblăm pe un Sakya.

– Au plecat toţi? întrebă Tod aplecat cu faţa lipită de microfonul negru ca un semn de pică.

Bătrânul stătea chiar în dreptul scării ascuns în cutia lui blindată, păzind bariera ca un trandafir roşu. Dincolo de ea birourile pustii. Nu-i vedeam faţa aşa cum era retras în fortăreaţa lui ca un pustnic rupt de lume fără să existe altă asemănare între ei decât pasiunea izolării. Îmi aminteam că Tod mi-l arătase o dată aşteptând să ia liftul spre unul din localurile Roţii Norocului.

Bariera se întrerupse pentru o clipă atât cât să păşim dincolo. Licărirea roşiatică se stinse şi dacă n-aş fi observat-o mai devreme, aş fi confundat-o cu razele filtrate de vitraliile înalte.

Încăperile vopsite într-un verde bolnav se deschideau unele din altele despărţite de uşi de fier strălucitor. Clădirea era pustie şi stingheră, mobilierul părea fără rost aşezat în încăperi.

Ne-am oprit în primul birou. Sakya pe care l-am ales avea culoarea verde a peticelor de iarbă ce apăreau uneori de sub zăpadă. Tastele semănau cu mugurii frunzelor, iar ecranul cu o imensă piatră de lapislazuri. Tod aştepta lângă mine, ascultând corul vocilor ce se înălţau din piaţă. Cântece, sloganuri, îndemnuri, vocea oratorului şi ticăitul ceasului agăţat de perete.

Am cerut dosarul lui Armilius, apoi pe al lui Elgaliel, nu pentru că am fi bănuit ceva, ci pentru că noi îi prinsesem pe amândoi. Eram, probabil, curioşi ce se ascundea în spatele formulei Yahoo. Am fost dezamăgiţi. În dosarul Armilius nu se pomenea nimic despre noi, nici despre saltul pe care acesta îl făcuse în golul celor 12 nivele. Se luptase cu ospitalierii şi-n vălmăşagul de haine crezusem că vrea să fugă spre scara exterioară. Îmi aminteam clar seara aceea cu stelele strălucind reci şi luna agăţată de marginea terasei 12, ca un C mare. Nu-l auzisem ţipând de parcă ar fi fost înghiţit de întuneric imediat ce părăsise platforma. Armilius din dosarul acela nu părea să aibă legătură cu falsificatorul de prevestiri pe care-l prinsesem, deşi biografiile coincideau până la punct.

– Tipul ăsta a plecat pe Gemeni? exclamă Tod fixând rândurile afişate pe ecran colorate ca filigranurile de pe spatele cărţilor de joc.

Am citit ceva despre un proces, despre patru luni de închisoare şi apoi despre exilul pe orbită. Despre falsificarea prevestirilor care aduseseră banca Fas aproape în pragul falimentului nu se pomenea nimic. Fas se retrăsese cu greu şi apoi apăruse vârtejul. O coincidenţă?

De afară se auzeau urletele mulţimii şi vuietul curenţilor rătăciţi în jurul turnului. Atmosfera era apăsătoare.

– Ăsta-i un material de propagandă, spuse Tod în cele din urmă, luându-şi ochi de pe ecran. Porcării de-astea am mai văzut. E un fragment contrafăcut pentru uzul consiliului.

Mi s-a părut nostimă ideea că ospitalierii se păcăleau unii pe alţii. Cineva dorea ca altcineva să nu cunoască adevărul. Mă enerva că nu puteam să-l excludem pe Armilius de pe lista de posibili pre-văzători. Dacă mai trăia şi dacă fusese cu adevărat pe Gemeni şi apoi se întorsese poate îi venise ideea să se răzbune pe cei care-l prinseseră. Şi atunci de

ce m-ar fi urmărit numai pe mine, de ce nu şi pe Tod? Oricum, Reh nu-şi găsea nici un loc în schema aceasta. Armilius nu-l cunoştea.

– De fapt ce atâta secret! am exclamat în liniştea birourilor. Cine e Armilius?

M-am întrerupt. Am cerut şi alte dosare Yahoo. Sigla sclipea delicată ca o monogramă de ger. Toate fişele fuseseră modificate, acuzaţiile schimbate, minimalizate, banalizate, o încercare neizbutită şi stângace de a ascunde adevărul. Am început să săpăm şi mai adânc. Am cerut rapoartele mai vechi. După câteva minute aveam o statistică a ultimilor 40 de ani. O mică listă a infracţiunilor, nume ce nu se repetau, dar sunau ciudat de asemănătoare. Nume amestecate în marile falimente, în incendiile ce distruseseră o dată o jumătate din oraş. Atunci se hotărâseră să lase o distanţă mai mare între construcţii şi să lărgească pasarelele.

Rare perioade de linişte şi cu regularitate unui ceasornic, o dată la cinci ani, se întâmpla câte ceva. În primul deceniu, apăreau două nume, apoi în anii cincizeci alte două şi tot aşa până şa Arnilius şi Elgaliel. Într-un dosar am găsit şi numele lui Elmer cu o notă scurtă ca însemnarea unui experiment eşuat. Zece oameni puşi sub indexul Yahoo şi toţi veniţi de pe Gemeni.

Am cerut o copie şi parcurgând banda de hârtie galbenă l-am descoperit pe cel care distrusese concernul fondator al consiliului şi-l fărâmiţase în câteva asociaţii care supravieţuiseră până de curând. Vătaz fusese ultimul, iar magazinul meu o rămăşiţă a marelui imperiu. Apoi l-am găsit pe tipul care dăduse foc depozitelor primului magazin Konsol. Mii de suluri de pânză înstelată fuseseră distruse atunci şi baloturile se prăbuşiseră pe terasele clădirilor învecinate. În curând, ardea tot cartierul, iar fumul se întindea peste oraş ca un al doilea cer de iarnă. M-am gândit la Elmer.Oare şi acesta avusese vreun amestec în ce se întâmpla?

Amintirea magazinului îmi dăduse un sentiment neplăcut. În cameră se făcuse frig. Afară se lumina de ziuă şi Soarele apăruse o clipă în dreptul ferestrelor apoi dispăruse în nori.

– Se face târziu, am spus.

M-am uitat la ceasul agăţat de perete. Nu ştiu cât mi-a luat să-mi dau seama ce se întâmpla. O clipă, câteva secunde. În piaţă vocile amuţiseră. Am avut acelaşi sentiment, aceeaşi apăsare ce mă făcuse să fug din magazin. De atunci nu trecuseră decât câteva zile şi Maelstromul lovea din nou în apropierea mea. M-am trezit că mă uitam la Tod care mă fixa şi el uimit fără să înţeleagă. Mirarea părea nenaturală pe faţa lui, rotundă şi netedă ca o bucată de gheaţă şlefuită.

Nu mai ştiu decât că l-am apucat de braţ şi l-am tras spre ieşire bolborosind ceva despre vârtej.

A zis:

– Sich, ce naiba? şi atunci pereţii au început să vibreze uşor – un geamăt al materiei.

Am fugit din birou. Turnurile nu aveau scări exterioare. Uşa, singura cale de acces, era păzită de bătrân. Bariera rămăsese cuplată, roşie şi subţire, un mănunchi de raze ţâşnind din pereţi.

– Vârtejul, a strigat Tod în microfon. Deschide.

Nu auzeam decât murmurul vântului, nu simţeam decât apăsarea cerului şi a luminii scăzute şi nu voiam decât să ajung cât mai departe de locul acela. Licărirea roşie a dispărut şi atunci ne-am repezit amândoi pe scară. Nu ştiu dacă bătrânul înţelesese ce se întâmplă. Oricum nu reacţionase. Aştepta liniştit în cămăruţa lui securizată. Spera că Maelstromul va trece mai departe? Ţineam mâna încleştată pe balustradă şi săream câteva trepte o dată. Dacă mi-ar fi alunecat piciorul m-aş fi prăbuşit 10 metri mai jos pe podeaua de mozaic a parterului.

Am ieşit din clădire împleticindu-ne spre lift. N-am privit cerul, dar am ştiut că vârtejul ne fixa cu ochiul lui negru oprit chiar deasupra turnului. Cabina a pornit alunecând prin tunel. Răsuflam greu iar spaţiul închis ne strângea din toate părţile.

Liftul s-a oprit la nivelul cinci. Niciodată vârtejul nu smulsese mai mult de şase etaje din cele 12 ale unei clădiri. Totuşi nu mă simţeam în siguranţă. I-am spus-o şi lui Tod. De fapt, nici el nu era prea liniştit. Ne-am continuat drumul şi am traversat pasarela spre docul cel mai apropiat. Aerul vibra. Nu înţelegeam forţa Maelstromului care se manifesta numai într-un anumit punct, fără să distrugă altceva în jur.

Când ne-am oprit să ne odihnim, cerul era cenuşiu ca în săptămâna incendiului. Doar undeva mai spre dreapta o pată vânătă ca o spărtură în real. Maelstromului. Mi-l imaginam ca pe o imensă pompă care absorbea construcţiile din lumea noastră şi le deversa în altă parte. Tod urmărea spectacolul cufundat în gânduri. Fixa gura ciclonului, pata aceea sângerie tivită de aburi. Panoul ştirilor strălucea în apropiere. Vârtejul se roti o clipă deasupra lui, apoi lumina se stinse. În acelaşi loc se afla şi sediul consiliului, iar terasele inferioare erau pline de refugiaţi. De data asta Maelstromul distrusese construcţia Sakya de la ultimul etaj. Tod privea trasnportat mişcările ciclonului.

– Ce frumos! şopti.

Cuvintele s-au împrăştiat peste oraş. Atunci mi-a trecut prin minte singurul lucru care ar fi lămurit tăcerile încurcate ale lui Rete.

Concernele se bănuiau unele pe altele, iar ospitalierii se agitau degeaba. Şantajistul nu aparţinea cercului lor sau era prea bine ascuns sub masca vreunui agent. Nu vroiau să-l cumpere pentru că se temeau de el şi l-ar fi distrus dacă ar fi ştiut cine e. Fas se înşela crezând că numai ei erau ameninţaţi de un tăvălug asemănător celui care dezmembrase structurile Vütaz. De fapt, probabil era vizat consiliul şi în spatele afacerii Maelstromului se aflau Gemenii. Şi atunci de unde orbirea ospitalierilor faţă de un lucru atât de evident?

L-am auzit pe Tod fredonând lângă mine şi am privit din nou cerul. Singurul răspuns la întrebare era tot vârtejul.

8. Mâinile lui Reh crescuseră în ultimele zile. Palmele depigmentate cu degete subţiri se clătinau în vârful braţelor miniaturale. Rete îmi repeta că totul se va aranja până la urmă deşi nu putea să-mi spună ce se întâmplase cu el. Îmi tot repeta „Gemenii” de parcă asta ar fi lămurit totul. Undeva exista şi un vraci chinez aşezat pe covor şi mormăind descântece. Îl adusese San reprezentantul de la Fas, un tip cu rangul de director general care se agita fără rost în jurul nostru.

Afară ningea, iar radiatoarele fuseseră oprite pentru economie. Dimineaţa văzusem în oraş câteva grupuri de vânători nomazi. Înveliţi în pături de blană zburau pe zăpada dintre blocuri. Veniseră, probabil, tot pentru anh, dar întârziaseră. Sărbătoarea îi atrăgea în fiecare an. De obicei, ascultau tăcuţi discursurile oratorilor, priveau reclamele şi apoi îşi strângeau corturilor de iarnă şi dispăreau dincolo de graniţe, în ţinutul îngheţat. De pe terase, păreau mici pete mişcătoare pe suprafaţa albă. Erau de fapt singurii care foloseau drumurile troienite dintre construcţii. De mult, acestea fuseseră bulevarde, dar cu timpul ninsoarea şi gerul ultimei glaciaţiuni le măcinaseră şi le îngropaseră adânc în zăpadă.

9. Reh. Amintirile mele erau tot atâtea mecanisme ruginite, tot atâtea benzi demagnetizate ce scârţâiau frânturi de fraze.

Îmi e tot mai greu să mă gândesc la trecut, la viaţa din vechiul nostru apartament. Îmi amintesc că Reh mă ducea cu el peste tot, în rotonda consiliului, întâi la şedinţele vütaz şi apoi la cele ale ospitalierilor. Mai târziu, trebuia să-i descoperim pe ante-văzătorii naivi şi umblam toată ziua din platformă în platformă. Reh nu credea în premoniţie, dar în felul lui avea uneori viziuni asupra viitorului.

Mi se părea ciudat că singura amintire plăcută din acea perioadă era legată de moartea lui Elmer. Îmi amintesc de dimineaţa însorită în care se certase cu Reh, în timp ce eu mă aflam în camera alăturată. Elmer vroia să-mi aplice nu ştiu ce test şi până la urmă ajunseseră să ţipe unul la altul. Vocile sunau ca nişte armonici sparte şi apoi nu mai auzisem nimic, deşi deschisesem uşa spre hol.

În seara aceea Elemer murise aşa cum îmi arătaseră inscripţiile întunecate ale celor doi şeptari, mici cartonaşe colorate, tot atâtea faruri în ceaţa viitorului.

Când intrasem în cameră, îl văzusem pe Reh îngenunchiat pe covorul ţesut cu flori de cicoare, sprijinindu-se cu o mână de colţul biroului, cu ochii holbaţi, fixaţi pe chipul lui Elmer, nevenindu-i să creadă că fusese în stare să-şi învingă teama de ospitalieri şi să-l lovească. Păşisem în odaie, călcând uşor şi nu-şi dăduse seama de prezenţa mea decât când îi atinsesem umărul.

– N-am vrut, şoptise înspăimântat, cu faţa albă.

Elmer avea gâtul tăiat adânc, iar sângele se scurgea încet din rana. Ochii îi erau deschişi şi imobili. Nu mă temeam de urmări. Mă bucuram doar că scăpasem de el pentru totdeauna, că nu aveam să-l mai văd punând stăpânire pe casa mea şi a lui Reh, adulmecând prin colţuri şi punând întrebări despre banii pe care părinţii noştri îi strânseseră din prevedere şi apoi, îi dosiseră înainte să fie arestaţi, bani pentru care Reh petrecuse câteva luni în iadul sediului Comun. Întotdeauna ştiusem că Elmer era pus să supravegheze, să ne testeze loialitatea proaspăt convertită.

Aşa cum stătea atunci, întins pe covor, contorsionat în lumina soarelui care apunea, îmi amintea că mă făcea să mă tem de el şi să-l ocolesc. Un timp, mă uitasem afară pe geam. Dincolo de blocul nostru nu se mai afla nimic. Acolo se termina oraşul.

Vânătorii spuneau că nu poţi scăpa de soartă. Mai târziu când plecasem la cursurile de remn, Reh îl cărase pe Elmer până sub radiatoarele etajului unu. Când mă întorsesem, totul era liniştit, sângele fusese şters şi camera arăta ca de obicei.

Un timp crezusem că trupul lui Elmer nu fusese descoperit. Se făcuse destulă vâlvă în jurul dispariţiei lui. Ospitalierii bănuiseră că era o răzbunare a săracilor, pe care îi testase condamnându-i la reconstrucţie. Apoi, totul se liniştise.

10. Pe San nu-l mai întâlnisem de când cu Armilius. Era singurul reprezentant Fas care nu-şi blindase biroul şi de aceea părea vulnerabil, deşi până atunci nu se gândise nimeni să încerce să-l atace. Tod susţinea că tipul e de bună credinţă. Nu îmi plăcea în mod deosebit, dar nici nu-mi displăcea. Chiar dacă ne angajase, asta nu însemna că la un moment dat nu s-ar fi simţit ispitit să ne predea pre-văzătorului cu Vârtejul. Mă hotărâsem deja să încerc să dispar împreună cu Reh.

Pasiunea lui San erau gravurile şi sculpturile în gheaţă. Le ţinea în cutii frigorifice aşezate de-a lungul pereţilor. Semănau cu nişte acvarii cu peşti de sticlă aranjaţi înăuntru. Biroul lui aducea cu holul de cristal din apartamentul nostru şi cu vocile imprimate în faţetele bine şlefuite.

Aprinsese o singură lampă şi lumina galbenă se reflecta în formele pure ale statuilor miniaturale, creând noi structuri, noi umbre luminoase pe podea şi pe feţele noastre.

Aveam o mică teorie, însă Tod nu se grăbea să înceapă discuţia. Aş fi vrut să mă întorc la Reh.De câteva zile, degetele îi rămăseseră boante şi mâinile i se lungiseră până dincolo de genunchi. Deşi avea nevoie să părăsească patul, totuşi se ascundea sub pătură. Nu vroia să se mişte prin cameră, nu vroia să-l văd cum se schimbă. Stăteam lângă el şi nu ştiam ce să-i spun. Nu-mi răspundea niciodată. Nu dormea, rămânea cu ochii fixaţi în tavan şi fredona uşor. Uneori îl auzeam râzând în mijlocul nopţii. Avea vise, amintiri.

Exponatele lui San ne priveau cu ochi reci. Recunoscusem struţo-cămila, finixul, crocodilul. San dorea să-i spunem că duşmanii lui Fas erau cei de la Kod-Konsol.Se plimba degajat printre vitrinele frigorifice. Sticla fusese, probabil, tratată special ca să nu se aburească. I-am arătat lista şi cele 10 nume. el tăcea, aştepta să începem.

– Toate numele încep cu a sau E. – prima şi a patra literă a alfabetului.

– Ce vrei să spui? San devenise neliniştit.

Din acvarii se ridicau aburi. În cameră se făcuse dintr-o dată foarte cald.

– Gemenii sunt cheia vârtejului, începu Tod. Iniţial a fost o colonie închisoare pentru ante-văzători. Acolo li se spăla creierul şi erau transformaţi, reconstruiţi fizic de la zero, eliminând acel ceva ce-i făcea să vadă mai departe în viitor. Se întorceau pe pământ, deformaţi, fără memorie, apoi se integrau, mâinile le creşteau la loc, feţele li se stabilizau.

Rete se agită pe scaun. Ar fi spus ceva, dar nu îndrăznea să vorbească în faţa lui San. Nu fusesem de acord ca Tod să le înşire toate concluziile noastre. Tipii erau iritaţi şi se temeau şi de umbra lor. Ar fi fost în stare să mă predea.

– N-am auzit de aşa ceva, zise San parcă în silă. Faţa i se lungise şi ochii îi rătăceau printre statui. Ne ocolea privirile. Noi n-am face aşa ceva…

– Nu-i vorba cine ar face-o, continuă Tod. Mi se părea că-l văd deja la doi metri în gheaţă ţinându-i de urât lui Elmer. Imaginea se lega mult prea bine. Duşmanul vostru nu aparţine consiliului. E un independent.

Tod avea mai multe informaţii decât mine. Zilele în care se dăduse la fund şi făcuse pe informatorul ospitalierilor se dovediseră rodnice. De

dimineaţă, în timp ce venisem spre sediul Fas, îmi povestise câteva din cazurile lui.

– Tipul cu vârtejul a atacat cele două fracţiuni ale consiliului – sediul ospitalierilor, banca Fas, magazinele Konsol. Toţi au fost loviti. Aţi încercat să discutaţi?

Tod vroia să demonstreze. Aveam impresia că San ştia al naibii de bine ce se întâmpla.

– Nu se poate discuta cu nimeni. Se bănuiesc unii pe alţii. Tipului cu vârtejul, noi îi spunem Armilius. La început, semăna cu un şantajist. Ne-a cerut să dăm legi, să-i primim înapoi pe vânzătorii nomazi, să ne lichidăm afacerile, să acceptăm şi alte fracţiuni în consiliu. Încerca să se impună. Nu credeam că are vreo putere. Propagandă. Altceva îl interesa de fapt.

Rete se ridică de pe scaunul scoică. L-am urmărit fără să vreau. Ne întrerupea. Îi dădea timp lui San să-şi construiască răspunsul.

– Ce-l interesa? întrebă Tod.

– Gemenii. Vroia să-i acceptăm cu drepturi egale, altfel ameninţa să distrugă oraşul. Cincizeci şi unu la sută pentru Gemeni şi restul pentru noi, însemna că orbitalii preluau conducerea.

„N-are încredere în noi. Se teme de Armilius.”, m-am gândit. „De unde vine acest A – de la Armilius, şantajistul, ultimul din lista celor 10?”

Rete mai aprinse încă o lampă. Lumina verzuie cădea pe o miniatură – un bărbat purtând o mască colorată, compusă de fapt din două jumătăţi aparţinând unor fizionomii diferite, una comică şi alta tragică. Împăratul de îngheţată. Nu mai eram atentă la discuţie. Întotdeauna îmi dorisem un Norsen. Se spunea că aceasta cioplise statuia în urma unui vis pe când se afla în sălaşul pescarilor. Mă întrebam cum ajunsese în biroul lui San.

Tod tăcuse.

– Sigur, l-am auzit pe Rete zicând. Am bănuit că Armilius era un outsider, că nu aparţinea ospitalierilor, nici celorlalte fracţiuni.

– Nu ştim dacă nu s-a infiltrat printre oamenii consiliului, am aflat doar cine l-a trimis şi de ce, l-am corectat.

I-am văzut pe toţi trei studiind hârtia luată din turnul Sakya al etajului 12. Mi-am amintit de bătrânul paznic. Aş fi vrut să aflu dacă scăpase, dar nu aveam pe cine să întreb. În aceeaşi zi, înregistrasem pe micul meu Sakya caracteristicile celor 10 şi descoperisem doar două tipuri esenţiale. Şantajistul, incendiatorul şi câte cinci oameni din fiecare

categorie distribuiţi pe o durată de 40 de ani. Şi Armilius îmi suna cunoscut. Mai apăruse undeva în listă.

– Tot nu ştim cine este, spuse Tod. Dar cel puţin avem idee de unde provine. Din ante-văzătorii de pe gemeni. Totuşi puterile lui nu pot fi o întâmplare. Au acţionat asupra lui. L-au schimbat. Probabil în timpul recreerii. La fel s-a întâmplat şi cu ceilalţi doi pre-văzători. Au fost transformaţi în arme pe care le-aţi împrumutat când aţi vrut să vă necăjiţi între voi. San l-a privit dezolat. Era prea mic să aibă o părere. Gândea prin prisma celor zece directori şi a sutelor de ospitalieri, care-i susţineau. Fracţiunea ospitalierilor de pe Gemeni preferase să aştepte momentul când puteau prelua controlul asupra oraşului. Până atunci se prefăcuseră că acceptă să fie plătiţi pentru serviciile celor doi.

– Primele cazuri au fost cele din ’40. Konsol a început atacând Fasul folosind şantajistul, un fost pre-văzător pe care-l chema tot Armilius. Fasul a replicat folosindu-se de incendiatori. Concernele se luptau între ele şi în acelaşi timp distrugeau oraşul. Şi cui aparţineau cei doi, distruşi la fiecare 10 ani, duşi pe Gemeni şi reconstruiţi şi apoi vânduţi din nou? Practic nemuritori.

Întrebarea rămăsese agăţată în aer, undeva la nivelul vitrinelor frigorifice. San şi Rete tăceau. Atunci, stând printre miniaturile de gheaţă, m-am întrebat care era poziţia mea în afacerile lui Tod. Mi-am amintit cât de repede intrasem în Sakya. Totul mersese atât de uşor, iar Tod ştia prea multe pentru a nu fi implicat mai adânc. San tocmai încerca să spună ceva, când l-am întrerupt:

– Nu aparţine Gemenilor? Şi apoi ce s-a întâmplat cu Armilius? Şi el era un şantajist. N-am reuşit să-l prindem. În fişele pe care le-am găsit, biografia îi fusese schimbată. Părea o persoană diferită. Se vorbea acolo şi de o călătorie pe Gemeni.

– Se poate, murmură San scuturând din cap. Se poate.

Numai că Armilius murise şi n-avea cum să plece pe orbită. Mai curând, trupul lui fusese cules şi ascuns de ospitalierii care ştiau cine era şi ce misiune avea. Reuşiseră să-l retransforme? Probabil, de vreme ce rezultase alt Armilius, al zecelea în seria Şantajiştilor. Oricum aveam impresia că San îşi bătea joc sau pur şi simplu nu vroia să ne dea nici o informaţie. Pierdeam vremea degeaba.

– Şi, de fapt, am întrebat din nou, cum îl chema pe pre-văzător?

L-am văzut pe Rete pregătindu-se să articuleze Armilius şi i-am făcut semn să nu se obosească. Schema care mersese atât de bine patruzeci de ani se blocase la un moment dat. Numele ante-văzătorului trebuia să reprezinte o sinteză a calităţilor lui. Dacă ar fi fost doar un şantajist, l-ar fi prins până atunci, pentru că ei ştiau toată combinaţia cu

Gemenii. În plus, tipul mă ceruse şi pe mine şi pe Reh de parcă ar fi fost un şantajist închis în piele a unui răszbunător.

– Elmer, şopti San şi vocea îi era slabă ca vinul lui An.

– Elemr, am repetat. Numele lui nu începe cu A, nu era la fel ca Armilius. De fapt, nu era nici un şantajist, nici un incendiator.

Am început să recit:

A pentru delapidator, E pentru incendiator. Tipul nu era însă nici una, nici alta.

Tod nu reacţiona în nici un fel.

„Răzbunătorul”. Undeva în trupul lui se afla şi Elgalier şi Armilius şi primul Elmer şi ceilalţi pre-văzători pe care-i prinsesem cu Tod. Cineva îl urmărise pe Reh şi-l văzuse unde îi ascunsese trupul, altfel ospitalierii n-ar fi reuşit niciodată să-l găsească şi să-l predea Gemenilor care-l transformaseră în tipul acela ce ne făcea atâtea necazuri. Totul semăna cu basmele despre vraci care controlau ninsorile şi vânturile pe întinderile de gheaţă ale continentului Artic. Mi-am amintit de horoscopul lui Elmer. Deşi murise, acesta mai exista pe undeva prin creierul făpturii ce mânuia Maelstromul. Destinul său se lega tot de Gemeni, Betelgeuza, în Gemeni, asigura nemurirea, transformat şi retransformat, amestecat în creuzetul în care intraseră şi ceilalţi doi. Rezultase o făptură ce avea şi trăsăturile şantajistului şi ale incendiatorului grefate pe fondul răzbunătorului.

San se hotărî până la urmă să vorbească.

– Un tip ascuns. Nu ştim în pielea cui se află. Totul a fost ţinut secret. Tipii care l-au creat, exilaţii aceia de pe Gemeni au refuzat să-i dea semnalmentele. Susţin că numai ei au dreptul să-l controleze.

– Până acum l-aţi folosit fără să-l contactaţi direct?

– Cam aşa. A fost un risc, dar aveam nevoie de el, dar avem nevoie de el, de cunoştinţele lui.

M-am gândit la vârtej şi la toate distrugerile pe care le făcuse şi mi-am zis: „Pe naiba, cunoştinţele lui.”

Îmi venea să râd.

– Ei? întrebă Tod. Ce facem acum?

11. Am plecat după puţin timp. San spusese să încercăm totuşi să aflăm în cine se ascundea Elmer, dar eu mă săturasem. Vroiam să o şterg din oraş o dată cu vânătorii nomazi. Dacă ajungeam până la ocean aveam

o şansă să găsesc o navă care să mă ducă pe continent. Mă săturasem de frig, de consiliu şi de prevăzători. În anticameră, am întâlnit un ospitalier care semăna cu şoferul care mă dusese la sediul Fas. Lucrurile erau şi mai încurcate decât păreau şi eu nu mai posedam energia necesară să le descâlcesc. N-am avut probleme la ieşire, nu ne-a oprit nimeni, dar ştiam că agenţii ne urmăreau pas cu pas.

Când m-am întors, Reh dormea supravegheat de vraci. Afară se lăsase noaptea. În oraş nu exista nici un loc unde să mă pot ascunde de ospitalieri şi de consiliu. Ultima zi de Anh se sfârşise şi vânătorii se pregăteau de plecare. Îi văzusem năpădind magazinele Konsol în căutare de provizii. Aş fi vrut să plec împreună cu ei în sălaşurile din nord, unde Gaiber îşi compusese prima simfonie, iar Narsen cioplise cele mai frumoase miniaturi. De Tod reuşisem să scap mai devreme. Mă lăsase să plec, doar agenţii erau pe urmele mele.

I-am făcut semn vraciului să iasă afară. Până atunci nu mai fuseserăm singuri. Întotdeauna se aflase cineva prin preajmă, spionându-ne, trăgând cu urechea.

– Trebuie să plecăm, i-am şoptit.

Reh a clătinat din cap. Era lucid, dar şi mai îndepărtat decât în perioadele în care aiura, dus pe altă lume. Nu credeam că fugise cu adevărat de pe Gemeni, mai degrabă îl adusese Fas ca să-l aibă ca monedă de schimb.

– Lasă-mă, a murmurat.

Se agăţa cu mâinile de marginea păturii. Ştiam că dacă îl luam de acolo, Fas pierdea toate atuurile în faţa fostului Elmer, care nici după o retransformare nu reuşise să ne uite. Totuşi nu-mi păsa.

Până la urmă, l-am convins să se ridice din pat. Încercam să nu-l privesc. De gât îi crescuse un colier de carne. Pielea îi era rece şi umedă. Reh emana un miros ciudat, dulceag. L-am lăsat sprijinit de perete şi am ieşit. Vraciul stătea ghemuit lângă uşă.

– Trebuie să vorbim, i-am zis.

I-am dat voie să intre primul în cameră. M-am dat la o parte şi l-am lovit în ceafă. A gemut şi a căzut pe podea. Capul i-a zvâcnit uşor spre dreapta. Reh a început să râdă cu hohote prelungi şi stranii. L-am acoperit cu mantaua vraciului şi am plecat amândoi spre lift. Ne clătinam pe culoar. Vroiam să-l duc la depozitele Konsol. Speram că acolo n-o să ne caute nimeni. La un moment dat, ne-am întâlnit cu un grup de muncitori care se întoarce de la sărbătoare. Nu li s-a părut ciudat mersul nostru împleticit pentru că erau şi ei destul de ameţiţi şi de veseli.

L-am cărat până la cuşca liftului. Am coborât sub nivelul gheţii. Mai jos nu mai erau decât fundaţiile bine înfipte în pământul ascuns sub calota glaciară. În depozit era întuneric. Am aprins lanterna. Ne găseam într-o beznă adâncă. Nu vedeam în jur decât stratul subţire de funingine şi scheletele carbonizate ale unor rasteluri. L-am aşezat pe Reh după o grămadă de obiecte, cârpe vechi, cutii de tablă îndoită şi afumată. Speram că acolo să nu-l descopere nimeni, cel puţin până nu găseam altă ascunzătoare.

N-ar fi trebuit să-l părăsesc acolo, dar n-aveam de ales. Când am plecat, îşi mai revenise. I-am lăsat lanterna aprinsă. Credeam că o să mă întorc repede.

M-am oprit la etajul doi. Niciodată nu-mi făcusem probleme că n-o să am unde locui. După arestarea lui Reh, mă descurcasem destul de bine. Atunci, mă uitam de-a lungul coridorului şi nu ştiam unde să mă duc. Nu aveam pe nimeni. Am pornit la întâmplare, încercând uşile. Camerele nelocuite nu erau încuiate. Pe jos, linoleuri zgâriate şi pe pereţi, tapetul îngălbenit şi umflat de umezeală şi frig. Mă grăbeam îngrozitor. Reh putea să se piardă din nou şi să uite cine era şi unde se afla.

Camera liberă se găsea într-un intrând, o fostă debara transformată. Nu avea decât un pat şi nici nu era loc pentru altceva. L-am adus şi pe Reh. Pe drum mă temeam să nu înceapă să cânte sau să ne întâlnim cu vreun ospitalier rătăcit.

În noua noastră locuinţă ne aflam în siguranţă. Numai la etajul 1 erau câteva mii de apartamente. Era imposibil să ne găsească în labirintul de coridoare, încăperi şi depozite. Nimeni nu vroia o astfel de odaie. Praful se adunase peste tot pe pereţi, pe podea. Ne-am aşezat pe pat şi la un moment dat cred că am adormit. Mă gândeam la Tod şi la ospitalieri. Probabil că începuseră deja să mă caute, disperaţi că le-am scăpat din mână. Totul a fost ca o amorţeală din cauza frigului. Când m-am trezit, nu-mi era mai bine. Simţeam că se întâmplase ceva cât dormisem. Aveam impresia că Reh încercase să-mi vorbească. Visasem sau fusese o încercare de remn.

Reh nu dormise de loc. faţa i se schimbase din nou, gura i se micşorase şi părea o pată ruginie. A ridicat o mână şi am văzut că degetele luaseră forma unor picioruşe ale căror gambe se agitau în aer. Îşi privea şi el palmele cu ochii măriţi, ca în ziua când îl omorâse pe Elmer. Nu cred că putea să mai strige, totuşi am auzit un ţipăt. Atunci am plecat deşi Reh a încercat să mă reţină. Trebuia să aduc un vraci.

Afară se auzea un vâjâit şi sirena suna în depărtare. Am urcat până la ultima terasă. Într-un bloc alăturat cunoşteam un vraci care venea dacă era plătit bine. Ninsoarea încetase, cerul se degajase de nori şi spre răsărit apăruse o dungă luminoasă. Vâjâitul crescuse şi se transformase într-un uruit. La capătul celălalt al terasei un bărbat fixa un

punct aflat deasupra Sediului Comun. Parcă uitasem de ce venisem acolo. Vedeam întreg oraşul, o pădure de turnuri albe ca nişte gâturi de lebede. Vârtejul îşi făcea de cap, dansa pe acoperişurile blocurilor şi smulgea etajele unul câte unul. Oamenii îşi părăsiseră locuinţele, umpleau pasarelele şi se înghesuiau pe fostele şosele acoperite de gheaţă.

Bărbatul şi-a întors capul spre mine şi l-am recunoscut pe Tod. S-a apropiat repede. Maelstromul uruia dezlănţuit în apropiere. Nu vroiam să discut cu Tod. Ar fi trebuit să mă întorc la Reh şi apoi, să ne găsim, amândoi, o ascunzătoare. Nu prea mai aveam timp.

– Unde ai fost? îmi strigă.

Nu-l auzeam prea bine din cauza urletelor din aer. Nu părea supărat sau furios, dar ceva îmi spunea că ar fi trebuit să fie. Vârtejul se apropia. L-am văzut peste umărul lui Tod cum înghiţea o coloană de oameni blocaţi pe un pod. Zăpada răscolită de vânt plutea în aer ca o ceaţă. Era ciudat că Tod nu încercase să fugă şi rămăsese sus pe terasă să admire dezastrul.

– Trebuie să plecăm de aici, i-am spus şi am luat-o spre lift.

Se părea că vârtejul ameninţa acum întreg oraşul şi mai erau doar câteva minute până avea să spulbere şi clădirea în care ne găseam. Tod m-a urmat. Am coborât la etajul unu.

Reh adormise ghemuit. Fata i se schimbase din nou iar mâinile îi reveniseră la normal. Nu-mi plăcea că transformarea se făcea atât de repede. Vraciul. Uitasem de el imediat ce dădusem cu ochii de vârtej.

Singura ascunzătoare la care mă gândisem era tot depozitul Konsol. Cuibărit în gheaţă, un al doilea nivel de subsol avea şansă să scape neatins. Tod a tăcut tot timpul, dar m-a ajutat să-l car pe Reh. Becurile de pe coridoare începuseră să pâlpâie şi să se stingă. Am luat un alt lift scârţâitor şi am dispărut înghiţiţi de pământ odată cu ultima licărire de lumină. În beznă sunetele răsunau amplificate şi stranii. Glasul vârtejului scădea tot mai mult, iar în dreptul depozitului nu se mai distingea decât murmurând surd al suprastructurilor blocului.

– De ce n-ai plecat? l-am întrebat pe Tod.

– Te-am aşteptat, mi-a şoptit. Am sperat că o să apari de undeva. Până la urmă aş fi coborât tot în subsol. Tipul s-a blocat în Sediul Comun şi o să distrugă totul până să intervină cineva.

– Cine să mai intervină? am zis căutându-mi lanterna. Pun pariu că şi acum mai discută în clădirea consiliului.

Nu mi-a răspuns. Cabina ne-a zguduit pentru ultima oară şi s-a oprit în dreptul uşilor înnegrite ale depozitului.

12. Înăuntrul depozitului – acelaşi întuneric şi miros pe care ventilatoarele nu reuşiseră să-l îndepărteze. Blocul fredona un cântec pe strunele fierului-beton. Ne-am aşezat într-un colţ, între două baloturi carbonizate.

– O să ne murdărim ca dracu', zise Tod ca să nu tacă. Lanternele nu băteau prea departe – două poteci de lumină într-o pădure de resturi înnegrite. Vuietul creştea undeva deasupra noastră. Probabil că blocul administraţiei fusese deja distrus şi asta însemna că Maelstromul se apropia. L-am auzit pe Reh gemând. Încerca să se ridice în picioare. I-am luminat faţa care începuse iar să se modifice, chiar şi ochii i se micşoraseră şi-şi schimbaseră culoarea. Totuşi era conştient şi mă privea cercetător din spatele măştii groteşti ce i se aşternuse pe chip. Vuietul se transformase într-un ţiuit strident şi persistent. Palnele strâmbe ale lui Reh mi-au atins obrazul şi am tresărit fără să vreau.

– Nişte proşti, l-am auzit pe Tod strigând să acopere uruitul Maelstromului – o roată a destinului azvârlită pe cer. Au vrut să-i distrugă pe vütaz pentru că erau prevăzători şi-i încurcau. Nu-şi puteau face treburile necurate în linişte. Tot timpul apărea câte un ante-văzător şi le zicea că nu era bine ce aveau de gând să facă şi aceasta înainte să pornească ceva. Nu prea suportau asta şi l-au angajat pe tipul ăla specialist în reconstrucţia speciilor. L-au subvenţionat şi el i-a făcut pe cei doi de acum 40 de ani.

– Şi ce-ţi pasă ţie acum, l-am întrerupt pentru că mă enerva vorbăria lui fără rost.

Reh a gemut şi l-am strâns de braţ.

– Au vrut să mă omoare, exclamă Tod. După ce ne-am despărţit, m-au atacat doi ospitalieri. Unul era cel care păzea anticamera când am ieşit de la San.

Mi-a venit să râd. Mi se părea ciudat ca pe Tod să-l atace doi agenţi.

– Ce aveau cu tine, nu ţi-au spus?

Tod ridică din umeri.

– Ziceau că eu sunt Elmer şi m-am strecurat printre ei, şi asta în timp ce nebunul celălalt se baricada la Sediul Comun fără să-l deranjeze nimeni.

Se întrerupse pentru că blocul tresări. Tot încercam să-mi amintesc ceva, un cuvânt pe care Reh mi-l spusese când dormisem şi pe care-l uitasem, sau, poate, nu fusese vorba decât de un vis pierdut şi regăsit doar pe jumătate. Atunci fusesem mai apropiaţi ca înainte. Scăpaţi

de supravegherea lui Elmer, pe care nici nu ştiam de ce-l omorâse. Eu nu aveam nici un motiv serios. Reh? Poate, dar nu-mi mărturisise niciodată nimic.

Tod avea chef de vorbă. Mă gândeam cât de puţin îl cunoşteam pe Elmer sau cât de puţine cunoşteam despre alţii, pierduţi în întunericul depozitului. Am repetat în minte cuvintele lui Gaiber: „Profundum est cor super omni – et homo est et quis cognosct eum?”

– Ce s-o fi întâmplat cu Elmer? am întrebat fără să aştept un răspuns.

Mi se părea că începuse să plouă. Simţeam pe faţă o atingere uşoară. Nu era praf. Din tavan căzeau bucăţele infime de tencuială. Tod râdea răguşit în beznă. De ce mă aşteptase pe terasă până fusese prea târziu să se ducă în altă parte?

– L-au construit prin contopirea celor doi, continuă Tod încercând să demonstreze nu se ştie ce. Toţi într-un singur trup, şi la un moment dat, răzbunătorul preluase controlul asupra celorlalţi. Îi lăsa doar din când în când să scoată capul. Stăpâneau vânturile, ninsoarea, dar cine-i putea struni pe ei?

Îl ascultam ca să nu-mi imaginez Maelstromul care muşca din etajele superioare ale blocurilor din apropiere.

– Elmer trebuia să distrugă banca Fas şi a dispărut, a tras clapa celor de la Konsol care-l angajaseră. Apoi a început să-i ameninţe pe toţi pentru că misiunea lui era alta. Voia să se răzbune.

– Îţi place Elmer, am observat. O să ne omoare şi tu nu mai poţi după el.

Vocea mi se pierdu. Construcţia se scutura, tremura. Am luminat în jur. Zgomotul era insuportabil. Am sărit în picioare. Mi se părea că pereţii se apleacă sub presiunea gheţii şi că tavanul avea să se prăbuşească peste noi. Tod agita lanterna fără rost şi raza ei galbenă îl sperie pe Reh. L-am surprins cum se târa spre uşă. Mâinile nu-i foloseau decât să pipăie drumul, iar degetele cu ramificaţii de crengi i se agăţau de baloturile carbonizate. L-am oprit şi l-am tras după schelăria unei mese metalice cu picioarele bine înfipte în podea şi prinse în şuruburi. Nu ştiam ce se întâmplase cu Tod. La un moment dat, dispăruse în beznă.

Toată clădirea se legăna. Maelstromul ajunsese chiar deasupra refugiului nostru. Praful şi funinginea se înălţau electrizate în aer, câteva rasteluri se prăbuşiseră şi mărfurile arse se rostogoliseră dintr-o parte în alta. Lumina se strânsese şi totuşi nu mai era atât de întuneric. Se făcuse, parcă, şi mai frig. L-am auzit pe Reh scâncind. Vârtejul hohotea odată cu scrâşnetul tonelor de fier, sticlă, plastic şi tânguirea ferestrelor, scărilor,

lifturilor şi camerelor goale. Şi atunci se sfârşi totul. Reh se încruntă, încercând să înţeleagă ce se întâmplase.

– Am scăpat, i-am şoptit. S-a terminat.

Ne-am târât amândoi afară din adăpost. Eram murdari de cenuşă, dar asta nu mai avea importanţă. Soarele răsărea prin crăpăturile tavanului – un glob roşu şi îngheţat. Zgomotul vârtejului se îndepărta din ce în ce mai mult.

– Am scăpat, am repetat.

Lanterna nu mai funcţiona. Probabil o lovisem de ceva pentru că becul se spărsese în abajurul lui metalic. Între timp, Reh se liniştise. Faţa îi revenise la normal şi pierduse culoarea aceea vineţie, de putregai.

Poate că Reh îşi revenise cu adevărat. Trebuia să plecăm de acolo, deşi nu aveam unde să mergem. Oraşul era distrus, iar Elmer murise, probabil o dată cu Sediul Comun. Am luat-o spre uşă. Dincolo de ea se afla o scară de incendiu. Speram că nu se prăbuşise, deşi era puţin probabil să fi rezistat.

Tod ne aştepta în apropierea liftului. Cabina rămăsese intactă, dar nu ne folosea la nimic. Tot mecanismul de la etajul 11 fusese smuls odată cu blocul.

– Plecaţi? ne-a întrebat rânjind.

L-am surprins răsucindu-se de parcă s-ar fi pregătit să ne întoarcă spatele şi să fugă. I-am intuit mişcarea pe care, de fapt, o ghicisem de mult, de când îl întâlnisem sus pe terasă. Unul din discurile cromate ale arbaletei zbură pe lângă noi. Îl auzirăm ricoşând pe stâlpii metalici, bâzâind prin aer şi pierzându-se în întunericul depozitului.

– Ce-i? i-am zis, deşi nu avea nici un rost. Nu te simţi bine ca ultimul ospitalier în viaţă?

Nu mi-a răspuns, dar a început să se legene uşor înainte şi înapoi. M-am prefăcut că vreau să-l iau pe Reh de braţ şi am căutat cu vârful degetelor arbaleta prinsă de antebraţ cu trei curele de piele.

– Elmer vă vroia, observă Tod.

Moţul din vârful capului i se colorase în negru-cenuşiu. Fumul se lipise de feţele noastre şi se amestecase cu transpiraţia formând un strat de negru ca machiajul actorilor unui film mut.

– Şi acum?

Tod ridică din umeri. Abia atunci l-am văzut că sângera – un pârâiaş ce se scurgea de-a lungul braţului stâng.

– Întotdeauna am fost un ospitalier. Nu ca fratele tău.

Am tăcut amândoi. Soarele părea tot atâtea reflectoare prinse de tavan, tot atâtea lămpi fixate în interiorul vitrinelor frigorifice din biroul lui San.

13. Vârtejul tăcuse în sfârşit. Cerul se limpezise dar oraşul dispăruse, iar din gheaţă nu ieşeau decât ruinele etajului unu. Maelstromul se transformase într-un vânt rece ce răscolea zăpada.

Tod se sprijinea de un perete:

– Elmer a murit odată cu distrugerea Sediului Comun, îmi spuse cu o voce liniştită, aproape impersonală.

L-am ajutat pe Reh să se aşeze pe o piatră. Aş fi vrut să înţeleagă ce vorbeam şi să mă ajute. Am îngenuncheat lângă el şi l-am înconjurat cu braţul, ca în zilele când ne antrenam pentru brigăzile anti-vütaz. Arbaleta mea se odihnea acum lipită de haina lui, Tod n-ar fi reuşit s-o vadă nici dacă şi-ar fi schimbat poziţia.

– Spehtaacol, mi-a şoptit Reh.

„Da”, am gândit, „Şi lui Emer îi plăcea auditoriul. De aceea îl obliga pe Reh să-l asiste la remn”.

Tod nu l-a auzit, dar a simţit ceva, pentru că şi-a părăsit adăpostul şi s-a apropiat. Se vedea după el că nu-i plăcea să stăm atât de aproape unul de altul, chiar dacă Reh era prea slăbit ca să-l atace.

Stătea cu faţa spre răsărit şi începuse deja să-şi mijească ochii. Am simţit mişcare în spatele meu şi m-am întors, dar nu era nimic decât o sferă strălucitoare şi o potecă roşie ce se întindea până la orizont.

– Dacă ospitalierii nu i-ar fi găsit trupul, nimic din toate astea n-ar fi fost posibil, spuse cel pe care-l mai numeam încă Tod, cu vocea lui triumfătoare, în timp ce moţul i se zbătea bătut de vânt.

Reh privea pierdut spre zidul în ruină. Dar nici asta nu mai avea importanţă. Aşteptam ca Tod să se apropie destul de mult ca să fiu sigură că-l voi nimeri în plin.

– Şi acum ce vrei de la noi?

Tod ne fixa neînţelegând. Cine ştie ce transformări se produceau în mintea lui. Reh îl ghicise încă de mult. Mai târziu aveam să mă gândesc la ziua aceea, la soarele şi la oraşul rece, un conglomerat de zăpadă şi

moloz. Tod nici nu părea că există cu adevărat, ci era ca umbra unui actor dispărut de cinci ani. Mă întrebam dacă Elmer îşi păstrase amintirile în timpul transformării sau şi le regăsise mai târziu, după întoarcerea de pe Gemeni, după ce rezolvase problema celor două conştiinţe îngemănate în acelaşi corp.

– De la tine nu vreau nimic, zise, şi privirea i se mută spre Reh.

– Armilius vroia să se răzbune, pentru că în varianta de Elmer fusese omorât de Reh, dar tu ce vrei? Asta nu-i lupta ta.

Reh se mişcă lângă mine. Cuvintele lui încercau să se materializeze prin sunete. Vroia să comunice prin remn, dar nu reuşea. Tratamentele de pe Gemeni îi distruseseră puterile de pre-văzător. Tod se mai apropiase un pas. Oricine ar fi fost, în spatele lui se mai afla ceva, ca o ameninţare. Stăteam toţi trei, nemişcaţi şi tăcuţi, şi ascultam jocul vântului printre cablurile rupte şi vocile oamenilor care supravieţuiseră dezastrului.

– Nu te cunosc, i-am spus într-un târziu, şi atunci am realiza că acesta nu putea fi Tod pe care-l ştiam eu şi despre care auzisem că fusese prins de ospitalieri şi deportat pe Gemeni. Probabil că acesta murise demult şi identitatea îi fusese împrumutată de agentul Răzbunător. Elmer se refugiase în Sediul Comun? În blocul aşezat în vecinătatea pieţei Anh? Îmi venea să râd, deşi nu mai era timp nici măcar pentru aşa ceva.

– Sediul Comun a căzut probabil printre primele construcţii, dacă Elmer s-ar fi aflat acolo ar fi murit, iar Vârtejul s-ar fi oprit curând după aceea. Şi atunci? am zis pregătindu-mi arbaleta.

Tod n-a mai apucat să-mi răspundă. Primul disc a plutit spre el, alb şi strălucitor ca ninsoarea căzută în noaptea aceea. Îi lovi gâtul, iar al doilea disc îl urmă imediat. Tod mai rămase câteva clipe în picioare, fixându-mă intens, de fapt privind dincolo de mine, pentru că ochii lui nu mai erau în stare să vadă decât, poate, poteca roşie şi globul solar prins la capătul ei. L-am urmărit cum se prăbuşeşte încet pe grămada de moloz. Aveam arbaleta pregătită, deşi Elmer şi celelalte conştiinţe ale lui ascunse în pielea lui Tod cel dispărut muriseră de la prima lovitură.

Zăcea, cu faţa în jos, şi zăpada începuse deja să-l acopere într-un mormânt de gheaţă, copie a acelui în care Reh îl mai îngropase o dată. L-am părăsit acolo, lăsând vântul şi ninsoarea să facă restul. Am plecat învineţiţi amândoi de frig, sprijinindu-ne unul pe altul până la tabăra vânătorilor.

Am început să mergem prin cartierul distrus sub cerul care se acoperea de nori. Mă gândeam că Elmer pedepsise oraşul sperând să ne distrugă şi pe noi, ascunzându-se atât de bine în spatele lui Tod încât cei doi ajunseseră să acţioneze separat, urmărindu-şi drumul care avea să-i ducă în acelaşi loc.

Umblam pierduţi prin ninsoare, împăcaţi unul cu altul, deşi el se transforma din nou şi de data asta degradarea era iremediabilă, iar eu citeam totul în cutele pielii şi în ochii lipsiţi de strălucire. Îl susţineam, navigând prin mijlocul viscolului ca două corăbii pierdute spre un adăpost la care nu mai avea să ajungă.

La un moment dat, l-am auzit vorbind şi pronunţând cuvintele clar:

– Să ne oprim o clipă.

De la moartea lui Elmer, Reh părea să se topească de parcă acesta l-ar fi tras după el.

L-am lăsat să se odihnească şi, în timp ce pentru el clipa se prelungea în eternitate, m-am întrebat, aşa cum mă întreb şi acum, după atâţia ani, care fusese cuvântul sau frântura de vis pe care mi-o şoptise prin remn în seara apropiată şi totuşi îndepărtată a ultimei zile petrecute împreună. Text corectat de Marian Badea.